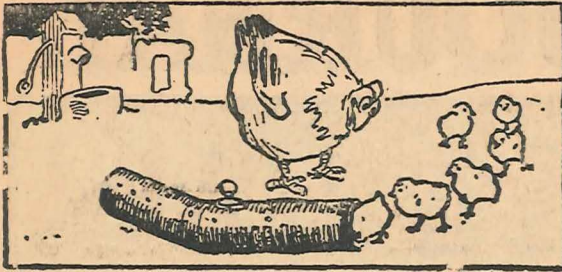


Nr. 11. ♦ 16. marts 1916

Pris 10 øre

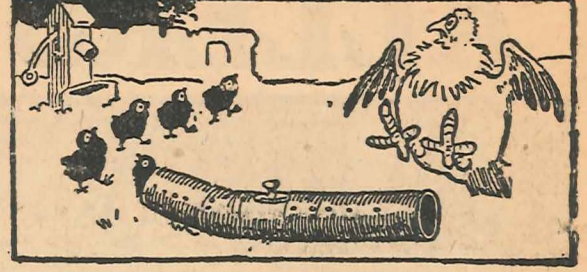
ALLERS FAMILIE-JOURNAL





Vær tilfreds med din lod, eller en Tycho Brahes dag for fru høne.

„Uf! Uf!“ skrek fru høne. „Alle mine barn er hvite. Jeg kan næsten ikke se forskjel paa dem. De skulde heller ha været brune, spettet eller sorte, som min venindes barn er. Jeg synes slet ikke det er retfærdig.“ Men allerbedst som fru høne jamre! sig slik, hændte det, at „barna“ krøb igjennem et gammelt kakkeloensrør, og efterhaanden som de kom ut viste de sig for sin mor aldeles kuisorte av soten. Fru høne mistet folkfæstet og kaglet av rædse: „Aa, aa, aa, hjælp mig, jeg besvimer! Bare jeg hadde villet nøies med dem som de var!“



Hvem er det?

Præmie-Opgave!

Opgaven:

Træk en tyk blyantsstreg fra 1—2, fra 2—3, fra 3—4 o. s. v. like til 100, og billedet vil da være færdigt og forestiller en verdensberømt keiser. — Enhver, som finder den rigtige løsning, faar 6 værdifulde bokpræmier

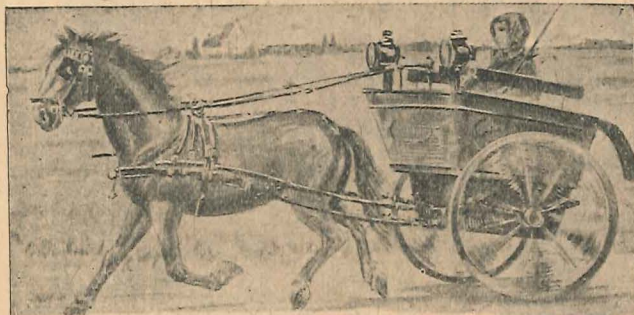
fuldstændig gratis

Saasnart De har trukket stregen færdig fra 1—100, staar billedet med de verdensberømte træk lyslevende for Dem paa papiret, og hvis De har noget historisk kjendskap, kan De øjeblikkelig sige, hvem det forestiller. Skriv da navnet paa nedenstaaende kupon og udfyld den tillige med Deres eget navn og adresse og indsend den til forlaget, ledsaget af 10 øre i frimerker til svarporto. Ved forsendelsen af en bokpræmie skal De kun godtgjøre os 80 øre for vore egne utgifter til reklame og emballage, samt porto. De 6 bokpræmier har en

værdi av ca. 40 kr.

og bestaar af bøger av fremragende forfattere som: E. Marlitt, Walter Scott, Natalie v. Eschstruth, Elisabeth Werner, Alexander Dumas, Johan Ludvig Heiberg, Adam Oehlenschläger, Emilie Flygare Carlén, Louise Alcott, Carl Bernhard, Mark Twain, Elisabeth Schøyen, Hall Caine, Harald Tandrup, B. S. Ingemann og mange andre. Nærmere fortegnelse følger, naar De har løst opgaven.

Enhver, som har løst opgaven rigtig, kan ogsaa blive deltager i forlagets store præmiefordeling,

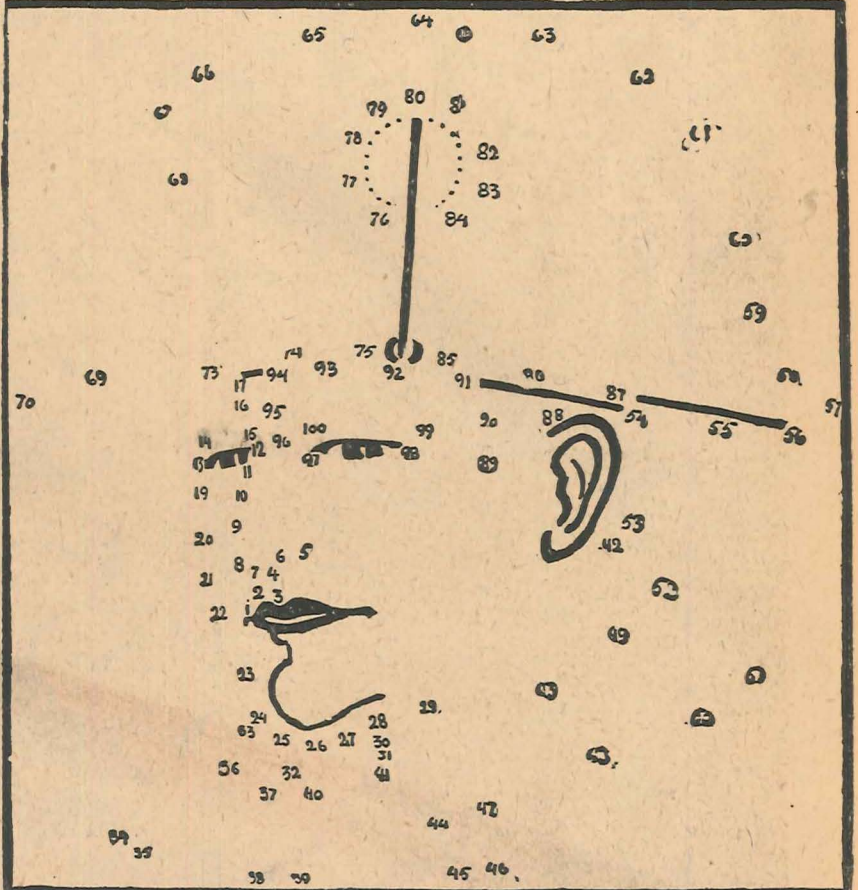


hvor alle er sikker paa at vinde en præmie av mindst 20 kr.s værdi, og hvor 1. Præmie er dette elegante

Ponny-kjøretøi — baade hest og vogn.

KJØBENHAVNS BOKFORLAG

Værnedamsvej 1, Mezz. Kjøbenhavn V.



KUPON til Københavns Bokforlag, Værnedamsvej 1, Mezz., Kjøbenhavn V.

Billedet forestiller: _____ (Her skrives navnet paa den berømte mand.)

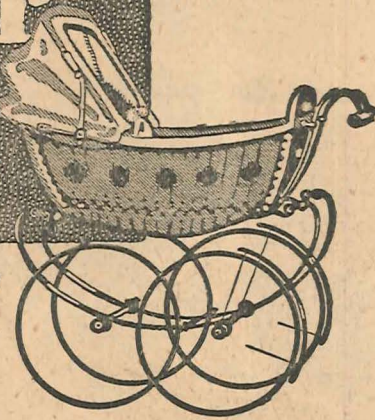
Saafernt min løsning er rigtig, bedes dette meddelt mig snarest. Jeg har da ret til 6 værdifulde bokpræmier, og jeg kan blive deltager i forlagets store præmiefordeling, hvor jeg er sikker paa at vinde for mindst 20 kroner, og hvor jeg kan vinde det avbildede ponny-kjøretøi — baade hest og vogn.

Navn _____ Stilling _____

Adresse _____ By _____
N. F. J. 10 øre medfølger i frimerker til svaret.

Brennabor Barnevogne

Hygiejnisk Sove- og Hvilested for Nyfødte



Brennabor-Werke · Brandenburg (Havel)
Grundlagt 1871. ca. 3500 Arbejdere.
Faas i enhver bedre Barnevognsforretning

Gebr. Reichstein Brennabor Werke.
Filial: København, Tordenskjoldsgade 3.

Nervestyrkende

Originalfl. à 500 Gr. Kr. 3.20. Fosfoferrinpiller Kr. 1.50 pr. Æske = 100 Piller.

og bloddannende er i høj Grad Fosfoferrin, der indeholder Glycerinfosforsyre (Hjernens Fosforforbindelse). Skader ikke Tænderne.

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhrkæder, optiske Artikler m.m. kjøbes billigst i Skandinavien fra Aug. Peterssons Uhrlager, Gislaved Sverige. Illustr. Finsliste gratis.

Bedste Middel mot Gigt
er Grandes Hundeuldsbandage og Hundeuldsvat.
E. Grande, Storgaten 10 a, Kristiania.

500 Frimærker

alle forskjellige fra alle Lande deribl. 10 Stk. tyske Kolonim. med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor ill. Katalog gratis.
Frimærkebørsen, Klosterstræde 9, København K.

Frimærke-Avisen indeholder fordelagte Lejligheds tilbud pr. Sæt og alle Nyheder.
Prøvenumre gratis! Aarsabonnement Mk. 2.50
Specielt: Færdige Sortimentssæfter fra alle Lande. Selv de største Rariteter og Samlinger paa Lager.
2000 forskellige fra alle Lande Mk. 30.-
45 Kragsmærker fra Centralmagterne Mk. 6.-
Benyt den gunstige Markkurs!
Køb hele Samlinger mod konstant Betaling.
BERLIN, W. 8 24
Friedrichstr. 187
M.K. Maier

Bruk kun **Vademecum**
Mundvand. Tandcrème. Tandpulver.
Barnängens tekn. Fabrik, Christiania.
E. Thune-Larsen, Carl Johansgt. 3. — Tel. 11592.

gaar De med **Hvorfor graat haar** og ser gammel ut før tiden, naar **Elixir Nobellina** De ved bruken av kan gjengi det dets naturlige farve og derved bidra til Deres foryngelse.
Nobels tekn. kem. fabrik.
Apotekergaten 9, Kristiania.

Plater og Maskiner
Katalog gratis og franko.
E. L. HASVOLD,
Munthesgate 25, Kristiania.

Brug vore **Fernisser og Malerverker.**
Kun prima Varer og smukke Priser.
Andersen & Engebretsen, Farvehandel
En gros. En detail.
Pilestræde — Christiania.

Brokbind sterke og solide, i stort Udvalg til billige Priser.
Aktieselskabet **SANITAS**, Øvre Slotsgade 7, Kristiania.

Vi utbildar dugliga elektriska montörer och maskinister genom vår undervisning på korrespondens. Vårken praktik eller förkunskaper erfordras. Begär prospekt! Ni erhåller det gratis.
Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut.
Malmö. Dir.: C. F. Lundberg, Kungsg. 53

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 11

16 marts 1916.

40. aarg.



Ved møllen. Efter fotografi.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Lauri var den eneste som ante den virkelige grund til, at Paul ikke kom hjem til dem i julen. Hun blev mer og mer urolig for sin bror, men visste ikke hvad hun skulde gjøre. Og hendes angst og uro steg, da de i begyndelsen av det nye aar fik det brev, hvori han skrev, at han vilde følge med selskapet til Australien. Hun var ogsaa bekymret for sin mors skyld, for hun visste at lady Emily paa sin blide, stilfærdige maate vilde sørge over, at hendes kjære gut foretok en saa lang reise; men aller mest bekymret var hun for Paul selv.

Det var saa tydelig for hende, at han ikke længer var fri herre over sine handlinger, at denne fremmede indflydelse, der var kommet ind i hans liv, blev større og større. Hvorledes skulde det ende? Hvad vilde det bli til? Lauri grublet og grublet over saken.

Det nye aar var næsten en uke gammelt, men endnu var hun ikke kommet til nogen avgjørende beslutning. Hendes mor hadde naturligvis skrevet og git sit samtykke til reisen til Australien, og hun hadde i stilhet graatt litt da hun gjorde det. Der hadde været nogen alvorlige raadslagninger mellem de tre — lady Emily, Lauri og Dawson — om hvorledes de helst burde forklare denne sak for familien i det „store hus“, og netop som hans søster var kommet til den beslutning at avlægge ham et besøk og snakke aapent med ham om den sak, som trykket ham og gjorde hende saa bedrøvet, kom der et nyt brev fra broren, et kort, hurtig skrevet brev, hvori han meddelte, at han ikke reiste til Australien, at han foreløbig hadde opgit sin stilling i selskapet og vilde komme hjem i slutten av uken.

Nu nærmet slutten av uken sig, og Heron Abbedi befandt sig i en tilstand av glæde og spænding, og var helt færdig til at ta imot den unge herre igjen. Det eneste som formørket glæden var lady Emilys upasselighet, som hun selv helt vilde ha ignorert, hvis ikke Lauri og Dawson hadde negtet hende deres tilladelse til at handle som let-sindig.

„Paul vil aldrig tilgi mig, hvis jeg tillot dig at ta imot ham paa stationen med en slik hostel!“ sa Lauri, og Dawson tilføiet myndig, at hun ikke brydde sig om hvad mr. Paul syntes eller ikke syntes om, hvad ut av huset fik ikke lady Emily lov til at komme den dag.

Saa maatte lady Emily gi sig tiltaals og tilbringe tiden som hun bedst kunde, indtil vognen kom tilbake fra stationen, og hun igjen kunde omfavne sin gut. Dawson gik og passet paa hende og stelte om hende, som om hun hadde været et barn.

„Undres hvor længe mr. Paul blir hjemme denne gang?“ hadde den trofaste tjenerinde og veninde spurt, da hun tok de brever hendes frue gav hende.

„Aa, nu haaber jeg at han blir hjemme længe!“ sa lady Emily, mens hendes ansigt straalte av glæde. „Fortalte jeg Dem ikke det, Dawson? Han skriver, at han er træt og kjed av det omstreifende liv og nu vil slaa sig til ro herhjemme.“

Dawson brummet noget mellem tænderne. Hun raket ivrig op i ilden, og forstyrret derved et par søvnige foksterrier, som laa ved kaminen i sin søte søvn.

„Der er kommet en ny, ung dame i besøk deroppe i det store hus,“ sa hun efter en lang pause.

„Jasaa! Det maa være denne miss Marston, som lady Hungerford har snakket saa meget om og som hun roste saa forleden dag,“ sa lady Emily.

„Hun snakker altid saa begeistret om dem i begyndelsen,“ sa Dawson med et spidst smil; saa tilføiet hun i en beklagende tone: „Stakkars mr. Paul, han faar vist en slem tid!“

„Aa, Paul kjender allerede miss Marston av omtale. Han fortalte mig i et av sine sidste breve, at hans tante hadde skrevet til ham, at miss Marston var en meget inntagende ung dame.“ Lady Emily lo stille. Hun la sig makelig tilbake i stolen, men lyttet hele tiden spændt efter lyden av vognhjul utenfor. „Jeg haaber,“ tilføiet hun med den samme lave latter, „at Paul vil gjøre litt kur til denne unge dame; det vil sætte hans tante i godt humør.“

„Hm!“ sa Dawson skarpt. „Mr. Paul hører ikke til denslags herrer, som liker at gjøre kur tilhøre og tilvenstre, og han er ogsaa en hæderlig, ung mand. Han er altfor god til at gaa omkring og gjøre de stakkars unge piker ulykkelige, naar han ikke mener noget med det.“

„Naa, en gang vil han nok mene noget med det, Dawson.“ Lady Emily stirret ind i ilden med et tankefuldt uttryk i sine vakre, graa øine. „Jeg vil saa gjerne lære Pauls hustru at kjende og holde litt av hende for jeg —“

„Nu kommer de!“ avbrøt Dawson hende uceremonielt. Saa for hun ut av værelset, fcer av de to stier, som fylde luften med sin høie gjøen og glædeshyl over deres elskede herskerindes tilbakekomst. Det var blit dem forbudt at følge med hende til stationen, og nu sprang de jublende gjennom hallen og boret sine smaa, lodne hoder ind i hendes kjoles folder, for at vise sin glæde.

Ogsaa Paul fik endel av deres velkomsthilsen, og efterat ha hilst paa disse to og forskjellige sorter av dyreklassen, som kom frem fra forskjellige hjørner og kroker, gik Paul ind i hallen og omfavnet straks Dawson med en voldsomhet, som tok pusten fra hende.

„Gud velsigne Dem, mr. Paul, De er da altid den samme, like voldsom og fremfusende!“ gispet hun, da hun endelig igjen kunde snakke, men hendes stemme hadde en underlig øm klang.

Paul lo.

„Hvis De sier mer, Dawson, saa bærer jeg Dem videre opover trappen — og hvorledes vil det saa gaa med Deres værdighet?“

Dawson vilde ha svart i samme tone, men ordene døde paa hendes læber, da hun saa op i den unge mands vakre ansigt. Det var blit saa magert og hadde et træt, næsten lidende uttryk, som om han hadde gjennomgaaet en stor sorg eller sygdom.

„Undres hvad det kan være?“ tænkte den trofaste sjæl, og begynte at ordne bagagen, mens Paul skyndte sig op til sine mor. Undres hvad det er? Han er ganske forandret. Han ser jo ut som om han har hat en sorg. Gud ske lov, at han er kommet hjem. Det er dog det bedste sted for ham at være, og her vil han bedre end noget andet sted overvinde sine sorger — det er baade vist og sikkert!“

Paul hadde en følelse av anger, da han stod med sin mor trykket til sit hjerte og følte hendes varme glædestaarer paa sit kind. Han hadde i den senere tid forsømt denne blide, elskelige kvinne. Han kunde ikke negte, at han hadde forsømt hende, og trods sin smerte og uophørlige bekymring og ængstelse kunde han ikke finde nogen undskyldning for denne forsømmelse.

„Min gut! Min kjære, kjære gut!“ sa hans mor ømi og bløtt.

Hun var saa glad over at se ham. I dette øieblik følte hun helt ut, hvor grænseløst hun hadde savnet ham de sidste maaneder.

Paul var meget elskværdig mot hende, og de sat længe sammen ved kaminen i fortrolig og kjærlig samtale. Teen blev servert, og Lauri indtok en malerisk stilling i kaminkroken med sine hunde, og fortalte paa sin eiendommelige maate om alt, hvad der hadde foregaaet oppe i det store hus.

„Denne gang mener tante det alvorlig, Paul,“ sa hun. „Hun er faldt som et haabløst offer for den sidste gjenstand for sin mani. Jeg maa indrømme, at det er en meget inntagende gjenstand at se paa: fin, skjær ansigtsfarve, og idetheletat saa fin og gjennemsiktig som en Dresdener-hyrdinde. Hun er en absolut kontrast til din sidste skræk — piken fra Blackbourne. Man haaber som sagt, at du vil vise dig meget venlig mot miss Marston.“

Paul lo, men ikke saa muntert som ellers, og skjønt Lauri passierte muntert nok, følte hun dog, at hendes sorg og bekymring for broren slet ikke var mindre end før. Det gjorde hende saa usigelig ondt at se ham saa træt og alvorlig, saa ganske forskjellig fra hans forrige Jeg.

Hun var saa inderlig glad i Paul, og hun følte en heftig vrede mot denne ukjendte kvinde, som hadde hat magt til at fremtvinge en saa pludselig og fuldstændig forandring hos ham.

„Hun lar ham lide! Kanske det glæder hende at se, hvilken stor magt hun har. Hun er sandsynligvis stolt over at ha en saadan mand for sine føtter, og leker nu med hans følelser. Men — det vilde falde vanskelig for enhver ikke at elske Paul. Jeg skulde ønske, at jeg visste noget mer. Uttrykket i hans ansigt faar mit hjerte til at snøre sig sammen — det er et saa haabløst opgit uttryk. Aa, det er vist meget stygt av mig, men jeg ønsker at denne kvinde maa komme til at gjennomgaa de samme lidelser som hun skaffer ham!“

Mens Lauri Hungerford tænkte dette, ante hun ikke hvor uskyldig den stakkars, forlatte skabning, der var aarsak i Pauls forandrede utseende, var i hans sorg og lidelser. Hvor forskjellig vilde ikke hendes tanker og følelser ha været, hvis litt av den sorg, der tynget paa Mary Ballastons bryst og formørket hendes unge liv, kunde være blit læsset over paa Pauls søster! Men Lauri visste ikke noget om alt dette, og det var naturlig nok, at hendes store kjærlighet til broren fik hende til at bli uretfærdig mot den, der hadde indtat en plads i hans hjerte og fylt hver time i hans liv.

IV.

Hungerford Park, som det „store hus“ i Birchdale egentlig het, var en imponerende bygning. Dens arkitektur var ikke pen; det var et sammensurium av forskjellige bygningsmaaler, sammensat paa en planløs, løseven maate. Den saa ut som det den var resultatet av forskjellige tilbygninger i aarenes løp. Der var en meget gammel del midt i bygningen, men det var vanskelig at skjelne den fra resten, for en overvældende mængde efeu hadde spredt sig som en klædning over hele huset og blandet nyt og gammelt sammen. Parken var pen og træerne store og prægtige. Der var en deilig allé av kastanje-trær, som, naar de stod i blomst, tiltrak besøkende fra alle kanter av landet. Sir Rupert var meget liberal mot sine forpagtere og andre folk fra omegnen og lot sin park staa aapen for dem, og han var idetheletat en meget avholdt mand. Men han hadde ikke mange interesser utenfor landvæsenet.

Lady Hungerford var ikke avholdt; hun

var altfor skarp, altfor nysgjerrig, altfor tilbøielig til at blande sig op i andre menneskers private affærer, og hun arrangerede uten videre andre folks liv og tilværelse paa den mest herskesyke maate. Saa var hun ogsaa en snob. Hun hadde ikke været jevnbyrdig med sin mand, og hun var derfor blit overvældet av sin titel og sin stilling. Hun indbildte sig at regjere som en dronning i det store hus, men skjønt hun satte op en saa hovmodig mine, hadde hun dog en bitter pille at sluke, og det var den, at hendes svigerinde, lady Emily Hungerford, opholdt sig i hendes umiddelbare nærhet. Pauls far hadde været sogneprest i Birchdale og to nærliggende sogn; han hadde været en meget fintfølede, stiltfærdig og elskværdig mand, og lady Emily hadde tilbøiedt ham. Hele omegnen sørget over hans død; man hadde altid nærret et stille ønske om, at han maatte overleve sin bror Rupert og ha arvet titelen, eftersom lady Hungerford ikke hadde noget barn.

Alle sørget over at dette ønske ikke blev opfyldt, og han levet i alle folks minde som en kjær, uforglemmelig ven. Lady Emily hadde med sin lille familie — sin datter og sin søn — opslaaet sin bopæl i Birchdale, og lady Hungerford blev saa ofte irritert over, at hendes svigerinde nød saa stor agtelse og var saa avholdt av alle. Hun vilde ha levet i et evig kjegleri med Pauls mor, hvis lady Emily hadde vist den mindste tilbøielighet til det; men lady Emily trættet aldrig med nogen. Og hvis lady Hungerford med sin egoistiske, verdslige, snobbende natur overhodet kunde føle kjærlighet til nogen anden end sig selv, saa var denne kjærlighet git Paul; hun var stolt av ham, og hun vilde ha triumferet hvis hun kunde ha faat ham til at rette sig efter hendes ønsker og vilje.

Men det var ikke saa let at regjere Paul.

*

*

*

„Han er pen — meget pen,“ sa en ung dame til sig selv, mens hun stod i den store dagligstue paa Hungerford Park og saa paa et fotografi hun holdt i haanden. „Hvis han bare er halvt saa pen som paa dette billede, saa er han næsten den peneste mand jeg nogensinde har set!“

Hun var en overmaade pen pike, liten, fin og spinkel, næsten barnslig i sin skikkelse, med smaa hænder og føtter, et veldannet hode og en fylde av lyst haar — hvis man var særlig kritisk, kunde man kanskje kalde det for litt for hørgult. Hendes ansigt var stolt og klokt, og hun hadde et par blaagraa øine, som gjorde et vakkert indtryk, men som absolut var litt for lyse og litt haarde og kolde i sit uttrykk.

Alle forsikret at Isabel Marston var helt igjennem fortryllende; hun hadde et rolig, stiltfærdig væsen, der hadde en tiltalende, berøligende virkning paa de fleste mennesker; hun talte med dæmpet, melodios stemme og bevæget sig yndefuldt og let.

Lady Hungerford hadde truffet hende i London kort før jul, og var straks blit rent fortryllet av den unge pike. Miss Marston stod virkelig høit over alle hendes andre protegéer, og jo mer hun lærte Isabel at kjende, desto sterkere blev hendes ønske om, at denne unge dame maatte bli Paul Hungerfords hustru.

Som Lauri hadde sagt: Denne gang var det tante Janes ramme alvor.

Det var virkelig tante Janes alvor. Der var ikke det aller mindste at indvende mot miss Marston — absolut intet; hun var pen, hun var ung, hun skulde arve sin onkels — oberst Leicesters — formue, hun var absolut velopdragen — med et ord: hun passet i alle henseender til at bli Pauls

livsledsagerinde og til at indta den stilling han kunde by hende.

Spørsmålet om nu Paul ogsaa vilde bifalde dette sidste egteskapsprosjekt paa trængte sig jo nok av og til lady Hungerford og voldte hende litt uro, men hun var en overmaade sangvinsk dame og hun var ogsaa meget stædig og halsstarrig. Og naar hun tok alt i betragtning, ansaa hun det for et godt varsel, at Paul netop kom hjem paa den tid, da Isabel Marston avla sit første besøk paa The Hall, som Hungerford Park ogsaa blev kaldt.

Lady Hungerford og hendes mand hadde mottat en hjertelig indbydelse fra oberst Leicester, understøttet av nydelige overtalelser fra hans niece, til at tilbringe nogen dage hos dem i deres hjem, Shrapstone Court i Westshire, og denne indbydelse var blit mottat og efterkommet like efter jul. Lady Hungerford var blit rent begeistret for Isabel; hun skrev lange, begeistrede brever til alle sine veninder om den nydelige unge pike, der opførte sig som den mest fuldkomne vertinde, og hun hadde faat et meget villig samtykke fra Isabel om at komme og besøke hende, saa længe hendes onkel kunde undvære hende.

Miss Marston var virkelig meget indtagende og elskværdig i selskabelig omgang. Endog Lauri Hungerford maatte indrømme, at hun stod høit over tante Janes tidligere protegéer, og at Isabel Marston ikke var en dame, man kunde behandle avvisende eller ringeagtende.

Ogsaa lady Emily var begeistret over den unge dames skjønnhet og følte sig meget tiltalt av hende.

Det var umulig for nogen at være sammen med lady Hungerford en time uten at høre hende omtale og rose sin nevø Paul.

Isabel Marston syntes at hun allerede kjendte den unge mand ut og ind dengang hun for første gang besøkte det hus, som engang skulde bli hans.

Lady Hungerford hadde været meget trist ved tanken paa, at der ikke var nogen utsigt til, at hendes nevø skulde komme sammen med hendes unge gjest for det første, og Isabel grep sig i at føle sig skuffet. Desto større glæde vakte nyheten om hans pludselige hjemkomst, og der blev i hast avlagt en visit paa Heron Abbedi, for at presentere den unge dame, hvem lady Hungerford hadde utkaaret til at bli et av familiens viktigste medlemmer.

Paul var ikke tilstede ved denne visit. Han var ute og red, og der var ingen andre end lady Emily og Lauri til at ta imot gjesterne. Miss Marston, som jo straks hadde gjettet lady Hungerfords meget gjennemsigtige planer, var ærgerlig over ikke at træffe ham. Hun længtet naturligvis meget efter at se den unge mand, hun hadde nøie studert alle de billeder hun hadde set av ham, og hun var tilslidst kommet til den før omtalte tilfredsstillende anskuelse med hensyn til hans ydre. Hvad resten angik, saa var Isabel ikke særlig sangvinsk, men hun var klok, og utsigten til at bli den tilkommende lady Hungerford og herskerinde paa den vakre eiendom tiltalte hende i høi grad. Dagen efter sin mislykkede visit paa Heron Abbedi fik hun se Paul. Hun spaserte ute i haven, da hun saa lady Hungerford komme henimot sig med en høi, kraftig bygget mandig skikkelse ved siden av sig — en skikkelse som absolut ikke tilhørte sir Rupert.

Paul grep sig i en følelse av forbauselse da han blev presentert for miss Marston. Trods hans mors og søsters begeistrede lovtaler over tante Janes sidste „gjenstand“, hadde han ikke skjenket denne sak en tanke. Han var saa vant til at bli forestillet for en eller anden ung dame, som var „utkaaret“ til ham, at meddelelsen om miss Marstons

ankomst vækket den samme ærgrelse og likegyldighet hos ham som alle tante Janes andre egteskapsprojekter. Han var slet ikke i humør til at tænke paa slike trivielle ting; hans hjerte var fuldt av den smerte og brændende længsel han hadde følt like siden det øieblik, da han hadde mistet ethvert spor av den kvinde, som var hans livs lykke og glæde.

Men halvt mot sin vilje maatte han beundre denne unge pikes skjønnhet og ynde. Hun saa meget ung og søt ut i sin lysegraa spaserdragt med en liten, lysegraa skindlue, som var trykket ned over de hørgule krøller. Ved første blik saa hun fin og skjær ut, ja næsten barnslig.

„Det er min nevø Paul, Isabel,“ sa lady Hungerford paa sin mest patetiske maate. Venenskapet mellem hende og den unge pike var saa inderlig, at hun hadde kastet bort den formelle titel miss Marston og bare kaldte hende ved fornavn.

Isabel saa op paa „min nevø Paul“, og fandt absolut behag i at betrakte ham. Han var endnu penere i virkeligheten end paa fotografiene, og han utøvet den samme tiltrækning paa miss Marston, som han ubevisst utøvet paa alle han kom i berøring med.

„Nu skal du og Isabel snakke alene sammen. Jeg gaar bort til Gregory, for at snakke med ham om palmerne inde i dagligstuen.“

Lady Hungerford seilte videre, idet hun lykønsket sig selv til den takt og delikatesse, hvormed hun hadde git dem leilighet til at bli kjendt med hverandre.

Paul rynket panden litt da han fandt sig selv som saa ofte før — alene med den unge pike, med hvem han ikke hadde den aller ringeste interesse tilfælles.

Isabel Marston saa ham rynke panden og ærgret sig i sit stille sind over det. Hun var vant til ufordulgt beundring. De fleste herrer var bare altfor villige til at sole sig i hendes smil — ialfald i den første tid av deres bekjendtskap; senere var de kanskje ikke fuldt saa ivrige, for Isabel hadde ikke evne til at holde fast paa sine tilbedere. Litt efter litt forsvandt virkningen av det første indtryk hun hadde gjort. Det var fordi hun var saa utrolig egoistisk. Hvor klok hun end var, saa stak dog egoismen alltid hodet frem. Hun røbet den i en eller anden ting — i et ord, i en handling — og saa hørte der ikke megen menneskekundskap til for at gjette den unge dames natur og sande væsen. Alt dette hændte naturligvis ikke straks, og Paul kunde ikke la være at føle sig tiltalt av denne fine, alfeagtige skikkelse, som gik næsten undselig ved siden av ham og blyg besvarte hans almindelige talemaater paa en indtagende, næsten nervøs maate. Han følte sig endnu mer tiltalt av miss Marston, da det viste sig at hun var meget glad i hester og red en tur hver dag.

„Vi maa ride sammen en dag i neste uke,“ sa han.

Isabel takket ham med øiensynlig glæde, mens hun i sit stille sind lovet sig selv, at de ikke bare skulde være sammen den ene dag, men mange dage, hvis da ikke hendes sedvanlige held sviget hende.

„Jeg tror jeg kommer til at more mig udmerket her!“ sa hun paa sin barnslige maate, som hun hadde indøvet til fuldkommenhet. „Jeg skriver til onkel Henry og meddeler ham, at han ikke skal vente mig hjem for det første.“

„Jeg tror jeg en gang har hat den fornøielse at se Deres onkel, oberst Leicester, men det er længe siden. Han har uten tvil glemt mig, men han besøkte av og til den prest som kom efter min far, og der har jeg truffet ham.“

„Aa ja, onkel Henry kjender meget godt

Deres hjem, mr. Hungerford," svarte Isabel. „Han var saa glad over, at han i december forrige aar møtte sir Rupert inde i byen, hvor de fornyet sit gamle venskab.“

„Jeg skulde gjerne ville se oberst Leicester igjen," sa Paul. „Jeg husker, at jeg beundret ham saa meget. I mine barneøine var han næsten en helt.“

„Jeg haaber De engang vil besøke os paa Shrapstone?" sa Isabel med en kvindelig blyghet som var meget indtagende. — „Jeg lover, at jeg skal gjøre mit bedste for at De skal like Dem der.“

„Det vilde glæde mig meget," svarte Paul høflig, men uten varme hverken i stemme eller væsen.

Isabel bet sig i læben, hendes første erfaringer med hensyn til Paul var ikke absolut tilfredsstillende. Hendes skarpe øine hadde straks set, at den unge mand næret fordøm mot hende, at der var noget som optok hans tanker, og at det bare var med anstrengelse, at han samlet sine tanker saa meget at han kunde snakke med hende. Hun utfoldet hele sit fortryllende koketteri, men utover den kjendsgjerning at han hadde set paa hende og følgelig maate ha opdaget hendes utvilsomme skjønnhet, hadde Isabel absolut ikke gjort fremskritt.

Denne sandhet var ubehagelig for hende. Hun hadde besluttet at vinde den unge mands kjærlighet. Hun hadde tænkt sig, at dette ikke vilde bli noget vanskelig arbeide. Hendes forfængelighet var grænseløs, men hendes forfængelighet hadde faat et støt. Utover en svak fornemmelse av, at det kunde være meget behagelig at faa en titel og indta en mer fremtrædende stilling i den selskabelige verden end den hun indtok for øieblikket, hadde ikke Isabel skjænket lady Hungerfords egteskapsprojekter nogen dyper tanke.

Hittil hadde hun været meget tilfreds med sin lod; hun indtok jo ogsaa en ualmindelig god stilling for en ung pike i hendes alder. Hun var herskerinde i en pen, gammel landeiendom som Shrapstone Court, dronning over tjenestepersonalet og forpagterne, regjerte tildels over sin onkel og kunde faa saa megen stas og pynt hun vilde — hvad mer kunde hun ønske? Hun hadde alltid tænkt, at det var mer end tidsnok at tænke paa egteskap. Hun var fire og tyve aar og hun manglet aldrig tilbedere. Og naar det ikke blev til alvor, saa var det mer Isabels egen skyld end hendes tilbedere.

Hvis hun hadde ønsket at bli gift, vilde Isabel i flere tilfælder ha spillet sine kort paa en anden maate; men saken var, at indtil denne raakolde dag under de bladløse trær i Hungerford Park hadde Isabel ikke skjænket egteskapet nogen alvorlig tanke.

„Jeg gifter mig naturligvis engang," tænkte hun nu og da, „men det haster ikke.“

Men mens hun gikk ved siden av Paul Hungerfords høie skikkelse og saa undersøkende op i hans alvorlige, vakre ansigt, fikk hun ganske andre tanker om denne sak. Hans apati og likegyldighet overfor hende vakte hendes vrede, og ogsaa andre følelser. Hun følte sig tiltrukket av Pauls ydre, og hendes hjerte banket frydefuldt naar hun tænkte sig som denne mands hustru. Tanken paa en fremtid sammen med ham begyndte at forme sig klart og tydelig i hende, og hun saa for sig et syn av selskabelige triumfer, hvorom hun aldrig før hadde drømt. Det var ogsaa selve manden som tiltrak hende, og hans likegyldighet var hans største tiltrækning.

Paul skjænket hende ikke nogen særlig oppmerksomhet; hun var ung og pen, men hun interesserte ham ikke, for hendes skjønnhet utslettet ham ved mindet om det bleke, vakre ansigt, om de store, brune øine

med det sørgmodige uttrykk, den fortvilelse der formørket denne unge kvindes liv.

„Walters lovet mig at skrive idag — kanskje han har etterretninger. Gud give han fikk vite noget om hende — bare jeg visste om hun lever og ikke lider nød eller andet ondt. Denne uvisshet er en tortur — varer det længe endnu, saa gjør jeg mig selv til opdager og vil ikke hvile før jeg har fundet hende — levende eller død!“

Saaledes var hovedsummen av hans tanker, mens han gikk ved siden av Isabel, og som i en drøm hørte han hendes stemme og utvekslet de mest likegyldige talemaater med hende. Han hadde tilbragt en kvalfull tid siden den morgen, da han hadde staaet i døren til det tarvelige hus, hvori Mary Ballaston hadde bodd, og hadde faat vite at hun var reist — forsvundet ut i den store, vide verden uten at efterlate sig noget spor. Han utspurte alle jernbanefunktionærene paa jernbanestationen, i haab om at faa en eneste opplysning, som kunde lede ham paa rette spor, men forgjæves. Ingen kunde hjelpe ham. De ransaket sin hukommelse, men kunde ikke huske at ha set en dame som lignet det billede han utmalte for dem. Hun kunde derfor ikke ha reist med toget, medmindre hun — hvilket han var ræd for — var forsvundet upaaagtet mellem de andre passagerer. Han blev en dag og en nat i byen, men kunde ikke finde det mindste spor, som kunde hjelpe ham til at opdage hvor hun var reist hen.

Han skilte sig straks fra operetteselskapet; det var aldeles umulig for ham at sitte aften efter aften under de tarvelige præstationer og spille sit instrument, mens hans hjerne brændte som ild og hans hjerte snørte sig sammen av angst og sorg.

Han kunde bare anta hvad der var hendt. Det brev vertinden hadde snakket om hadde uten tvil været fra Ballaston. Den meddelelse han vilde ha overbragt hende saa blidt og skaansomt, som dødelige læber kunde forme den, var blit sendt hende skriftlig uten det svakeste forsøk paa at mildne det haarde slag og den bitre ydmygelse. Han kjendte altfor godt Ballaston naar han var paavirket av drik. Han kunde derfor godt slutte sig til, at Ballaston ikke vilde overveie sine ord eller gjøre noget forsøk paa ikke at saare hendes følelser, naar han meddelte hende sin brutale handlemaate, og lot hende føle hvor absolut forlatt hun var. Hun kunde umulig længer føle en gnist av kjærlighet til den mand, som ved en ulykkelig skjæbne var blit hendes ektefælle, men hendes stolthet var stor nok til at overvinde alle andre følelser. Nedbrutt, syk og svak som hun var, hadde hendes stolthet git hende mod og kraft til at flygte bort fra alle de, som kunde ha noget kjendskap til hendes skam og ydmygelse.

Hvor ofte hadde han ikke angret paa, at han ikke hadde gaat til hende samme aften! Da vilde han være kommet i rette tid. Han vilde ha tilbuddet hende sit venskab, og selv om hun hadde avslaaet det, saa vilde han dog ha været istand til at vaake over hende og avvente det øieblik, da hun kanskje vilde tillate ham at hjelpe hende. Disse tanker pinte ham saa grænseløst; han forsøkte at jage dem bort, men de vendte atter og atter tilbake.

Da han hadde forlatt operettetruppen, vendte han tilbake til London, og her henvendte han sig til en opdager. Efter en konferance med denne mand hadde han igjen fattet haab. Walters — det var opdagerens navn — hadde paatat sig at klare mysteriet og finde den han søkte. Det hadde været meget let at efterspore Ballaston. Næsten umiddelbart efter sin flugt var han reist til Amerika, og opdageren kunde paapeke hans opholdssted hvilket øieblik det

skulde være. Men det var meget vanskeligere at efterspore Mary, og Paul følte sig meget trist, da Walters etter en ukes forløp meddelte ham, at han slet ikke kunde gi ham nogen opplysninger. Han blev mager og blek av angst og spænding, og en pludselig længsel efter den fred og trøst hans mors nærhet alltid bragte ham, drev ham uventet hjem.

Han hadde sagt at han vilde bli hjemme, men der var bare gaat en dag, og han følte allerede en brændende uro og rastløshet, som tilskyndet ham til at reise bort igjen — det var det samme hvorhen — bare ut i verden, i haab om at skjæbnen vilde føre ham paa Marys spor.

Sluk var hans sindstilstand denne dag, da han første gang møtte Isabel Marston, og efter sit første hæderlige forsøk paa at vise sig konventionel høflig mot sin tantes gjest sang han tilbake i sin forrige apatiske tilstand.

To dage efter bæret lady Hungerford og miss Marston familien paa Heron Abbedi med sin nærværelse til middag.

Sir Rupert hadde et anfald av gigt og kunde ikke følge med, men hans hustru forsøkte at erstatte ham i hans forfald ved en glimrende optræden og overvældende elskværdighet.

Isabel saa bedaarende ut i en luftig, lyserød kjole.

„De ser meget pen ut, min kjære miss Marston," sa lady Emilie med sin vindende elskværdighet.

Hun trak den unge pike ned til sig og kysset hendes fine kind varmt.

„Ja, pen er hun virkelig," tænkte Lauri Hungerford ved sig selv, „men det er skade at hun er saa indolent.“

Pauls søster saa selv meget pen og straalende ut; hun hadde et pikant ansigt og hendes graa øine lignet morens. Hun dannede en god kontrast til Isabels lyse, fine skjønnhet — hun var høi og kraftig med en sund, blomstrende hudfarve.

„Gud vet, om Paul vil gjøre tante Jane trist i aften eller hæve hendes haab til skyerne!" tænkte Lauri videre. Saa sukket hun uvilkaarlig. „Stakkars Paul!" betydde hendes suk.

Det var saa underlig for hende at sukke for Pauls skyld. Hun kunde ikke huske at hun nogensinde hadde følt bekymring for ham; han hadde alltid været saa freidig og glad, saa munter og frisk.

Han saa meget pen og fornem ut, som han stod der med ryggen til kaminen og snakket med Isabel.

Søsteren, hvis hjerte var saa fuldt av frygt og ængstelse, saa med en følelse av forhaabningsfuld glæde paa den fine, alfeagtige skikkelse i den lyserøde kjole.

„Gid han bare kunde glemme! Gid han bare kunde bli glad i hende! Jeg tror hun vilde gjøre ham lykkelig — hun ser beskeden og snild ut — og jeg tror virkelig hun holder paa at bli forelsket i ham!“

Idet de alle gikk gjennem hallen til spise-stuen kom hushovmesteren borten til sin unge herre og rakte ham et telegram.

„Vil du undskylde mig et øieblik, tante Jane?" sa Paul, hvis ansigt pludselig blev ganske blekt.

Lady Hungerford bøide sit hode.

De satte sig ved bordet — alle undtagen Paul, som med et undskyldende buk for resten av selskapet var blit sittende i hallen for al læse sit telegram.

Det var kort og lakonisk, men det fylde Paul Hungerfords iforveien forpinte hjerte med en verden av sorg og smerte.

„Undersøkelsen tilende. Saken opklaret. Den eftersøkte død for en uke siden. Walters.“

Der lød et halvkvalt, hulkende suk, en

slags stønnen som av et menneske i den høieste kval; saa reiste Lauri Hungerford, som hele tiden hadde betragtet sin bror gjennem den aapne dør, sig hurtig fra bordet.

(Fortsættes).

Musik og blomster.

Musik og blomster, blomster og musik! Jeg vet ei noget paa vor dunkle jord saa rent som dem, — jeg elsker dem med hele et syndehjertes længsel imot lys.

faar leve liv som I. — Med fine røtter I suger regnets draaper, sol jer kysser, og intet liv maa dø for eders skyld. Nei, intet liv maa dø for eders skyld.

Aa, blomster! Dengang Edens dør blev lukket, den skulde ogsaa eder ha stengt inde for menneskenes barn. — Da bad Vor Frelser: — La blomstene dem følge, Fader kjære, at bringe bud fra Eden ved sin renhet — og give mig paa veien jeg skal vandre, et pust av paradisetts rene luft. . . . Og blomstene blev med, de fylgte marken om teltene med sine milde øine. Naar duggen fylgte dem med graatens perler, da hvisket Eva: — Se, de savner Eden!

Aa, blomster, tak! Ved eders uskylds-renhet jeg fik et syn av naadens væld i Jesus.
Ewald Sundberg.

Da lille Alice ringte til julenissen.

En julehistorie efter jul.

Av
P. Falk Rønne.

Lille Alice var fire aar og eneste barn. Selvfølgelig var hun sine forældres øiesten. Hvorledes kunde det være anderledes, naar



En skefuld medicin. Efter fotografi.

Ti blomsterne er lyset selv, som, spaltet, i rødt og blaåt og gult av jorden vælder, og skinner hvitere end sne paa marken, og dufter søtere end nogen myrrha.

Musik og blomster! Liljer! — Tulipaner, de blomstersvaner som i solguld svømmer, med gjennemskinnnet neb, i foraarssolen, naar himlen blaaner som et hav omkring den, og varme den ind ad mit vindu kaster. Ja, paaskeliljer, tulipaner, — jeg i eders ynde bader sjælen, læser en lysets saga paa de hvalte blade.

Aa, blomster, som jeg elsker, elsker, elsker! Uskyld er eders navn! Tak være ham som lot jer spire av den sorte muld, I, jordens fængslede smaa sommerfugle. Ja, uskyld, uskyld, det er eders navn, og ingen skabning paa den mørke jord

Men tak, I kjære, at I med os fulgte! Dog, sjælen maatte ha sit eget sprog, — med bløthet som de blomsters bløte blade, — at tale med dem i, sprog uten ord, men sprog som vugget det usigelige. — Musikken fødtes av en synders længsel, og hævet høit hans sjæl mot evigheten. Aa, blomster, blomster! Vist jeg mindes skal, at I var Frelserens smaa venner. Eder, han sa, maa hver og en paa jord bli lik, om himlens salighet skal for dem aapnes. Av lyset fra det høie maa de fylles, og uten sut ha nok i Gud, vor Fader.

Musik og blomster! Blomster og musik! Bethovens symfonier bruser i mig naar mine øine jeg paa eder fæster, — I tindre frem av tonernes kaskader. Alt rent av ord, av toner møtes i jer, og løfter sindet fra den dunkle jord . . .

hun var den første og eneste, og naturen i tilgift hadde utrustet hende med de nydeligste krøller, et litet, næsten altid smilende rundt ansigt og de deiligste store, blaa øine.

Hr. Holm tilbragte hver eneste fritime han kunde lure sig til, og endda litt mer, til at leke med „englebarnet“, og det gik nok ikke fru Holm stort bedre.

„Ja, du maa undskylde at maten ikke er færdig, John,“ kunde hun si, „men lille Alice har faat revet parykken av sin dukke, og den maatte jeg virkelig sette fast for hende.“

Denslags tilfælder indtraf ofte, og naar det gjaldt Alice stillet hr. Holm sig altid forstaaende.

Men etterhaanden blev stillingen allikevel uholdbar. „Englebarnet“ var paa god vei til at utvikle sig til en rigtig liten hustyrant. Det konstatertes med al ønskelig tydelighet da julen var under opseiling, og huset fylldes av alleslags rare og velsmakende saker.

„Mo: — mor — mor —“

„Ja, hvad er det, min pike?“

Fru Holm stod midt i sin julebakning.

„Mig vil ha en pilsin.“

„Det er ikke noget som heter 'mig vil.'“

„Be om et.“ svarer englebarnet „øieblikkelig og smiler saa straalende, som om dette magiske ord ryddet alle hindringer avveien.

Fru Holm kunde umulig motstaa dette smil: Alice faar „pilsin“en.

Saaledes gaar det slag i slag.

Men med natten kommer straffen.

Alice vrir sig ynkelig under mavepinens kvaler, og der blir ikke megen søvn for far og mor den nat.

Næste dag er hr. Holm søvnig, og aldeles klar over, at der maa gjøres noget. Altsaa holdes der familieraad.

„Er du klar over hvad englebarnet satte tillivs igaar?“ spør hr. Holm med en dyster mine.

„Nei.“

„Ja, men det er jeg. Jeg har konstateret det: fire appelsiner, ca. ti stykker konfekt, to stykker chokolade — temmelig store, adskillige fikner og dadler — hun klatret selv op paa chatollet og tok dem — samt kjøbmandens velsignede lørdagskræmmerhus med sukkertøi — nederdrægtig skik ogsaa dette med slikkeriet.“

„Ja, det er jo altfor meget. Men kan du virkelig negte hende det, naar hun plager dig efter det? Og forresten, hvis du sa nei, saa vilde hun bare begynde at graate til hun fik det allikevel.“

„Hvo som elsker sit barn tugter det tidlig,“ citerer hr. Holm med megen patos.

„Jeg gad nok se dig praktisere den væmmelige, gamle barbariske regel,“ utbrøt fru Holm hidsig.

„Nei — du har ret, det vil aldrig bli til noget.“

Et øieblik studerer hr. Holm dypt, men saa løfter han hodet, og der er et forhaabningsfuldt uttryk i hans øine.

„Vi maa opfinde en autoritet, noget som barnet har respekt for.“

„Undres hvad det skulde bli?“

„Aa — jeg har tænkt mig julenissen.“

Og med begeistring i stemmen utvikler hr. Holm sin plan, som ogsaa efterhaanden river fru Holm med sig.

Den aften fik Alice et eventyr hun aldrig hadde hørt før, og som hun lyttet til med store, runde øine, eventyret om julenissen, som hadde langt, langt hvitt skjeg og rød lue med dusk paa hodet, og som kommer med julepresenter — aa, de nydeligste julepresenter — til smaa barn. Men han kommer bare til de som er snilde og søte, og som gjør alt hvad far og mor sier.

„Mor — kommer han ogsaa til mig?“

„Ja, hvis du er snild — ellers kommer han slet ikke, og da faar du ingen presenter.“

„Mig vil være søt,“ hvisker Alice og putter betat en liten, varm haand ind i morens.

Julenissen utviklet sig til at bli en umaaelig moralsk magt. Han var streng, meget streng, og der var ikke den ting han ikke interesserte sig for. Sorte negler var en ren pestilens for ham, han var en ivrig motstander av furling og han tillot høist en „pilsin“ og to stykker konfekt om dagen.

Men efterhaanden begynte han at bli litt virkelighetsfjern. Det hendte, at han ikke virket saa absolut mer. Alice hadde nok respekt for ham endnu, men det ytret sig ikke længer i øieblikkelig lydighet.

Det var godt at juleaften kom, saa Alice kunde faa syn for saken.

For den aften kom virkelig julenissen. Han hadde et underlig ansigt med en stor næse og langt, langt skjeg, og paa hodet hadde han rigtig nok en lue med dusk og i haan-

den hadde han en stor kurv med presenter. Og det var ikke saa let at faa julepresenterne, for først maatte mor svare paa en hel mængde spørsmål: om Alice nu var søt, om hun ikke krøp op paa pianoet og satte sig paa tangenterne, om hun vasket sine hender, om hun vilde legge sig om aftenen og meget, meget andet.

Alice kunde slet ikke forstaa, hvorfor mor stod og lo, eller hvorfor far ikke kom ut og hjalp dem. Selv var hun frygtelig ræd, og stod og klamret sig til morens kjole.

Naa, det gik allikevel godt, og tilslutt avleverte julenissen presenterne og gik med mange formaninger. Og baade første og anden juledag var Alice saa imponert, at hun var et rent eksemplar av godhet.

Men tredje juledag kom reaktionen.

„Mor, naar kommer julenissen igjen?“

„Han kommer igjen næste jul, min pike.“

„Ikke før?“

„Nei, det gjør han ikke.“

Den eftermiddag forlangte Alice ustanselig „pilsin“, og der var stor scene da hun skulde legge sig. Julenissen hadde foreløbig mistet sit herredømme.

Men ung Alice hadde gjort regning uten sin fars opfindsomhet.

„Ja, naar du ikke er snild, Alice, saa telefonerer jeg til julenissen, at han skal komme og ta presenterne fra dig.“

„Har julenissen telefon?“

Der viste sig en skygge av vantro i Alices ansigt.

„Javist har han det!“

„Hvilket nummer har han?“

„Aa, han har — 502 — ja 502 er det.“

Alice tidde og hendes øine blev igjen runde, og den aften var der intet iveien da hun la sig.

I den følgende tid viste det nye paafund sig udmerket. Hver gang der var en knute paa traaden gik far bort til telefonen, og saa var der intet iveien.

„Mig vil være søt!“ lod det straks i den ynkeligste og inderligste toneart man kunde tænke sig.

Det hendte jo, at far maatte ta telefonrøret — vel at merke uten at ringe — og føre en længere samtale med julenissen, men selv om den begynte nok saa alvorlig endte den altid med, at Alice nok allikevel vilde være søt, og at det ikke behøvedes denne gang.

Den vanskelige tid efter jul, da alt det deilige slikkeri skulde fortæres, men helst i „smaa portioner“, gik paa denne maate ganske godt. Og hr. og fru Holm hadde mangen gang god grund til at prise julenissen.

„Hvorfor gav du ham egentlig netop det nummer?“ spurte fru Holm en dag, da hr. Holm igjen hadde „ringt til 502“, men denne gang for at fortælle, at Alice var snild og fortjente mange julepresenter til næste jul.

„Aa, det faldt mig ut av munden, jeg maatte jo svare noget. — Det var vel forresten en gammel vane.“

En dag i begynnelsen av februar var Alice alene inde i farens værelse. Hun hadde klædt paa sine dukker, og saa lagt dem i sengen igjen. For barn har godt av megen søvn, det hadde hun hørt mor si. Nu var hun en smule forlegen over, hvad hun skulde la sin virksomhetsstrang gaa ut over. Et øieblik tænkte hun paa at gi et musikknummer tilbedste paa sin lange trompet, men et blik paa de sovende dukker stanset hende — barna maatte jo ikke vækkes.

Hun saa sig sökende om i værelset, og hendes øine faldt paa telefonen. I det samme fik hun en udmerket idé — hun vilde ringe til julenissen. I en fart fik hun trukket en stol bort til skrivebordet, klatret op paa den og tok telefonrøret. Alice

var vel utrustet med iagttagelsesevne, og hun hadde meget godt observert, at far i regelen trykket paa den lille, blanke knapp, før han begynte at tale; at denne ceremonie utelotes naar det dreiet sig om opringning til julenissen, hadde hun derimot ikke lagt merke til. Altsaa trykket hun sterkt paa knappen.

„Mig be om 502!“ ropte hun av fuld kraft ind i røret.

Avstanden mellem lille Alices øre og mund var ikke saa stor, at hun baade kunde snakke i telefonen og høre hvad der blev svart, og da hun ansaa sin meddelelse for absolut den viktigste, stak hun sin lille mund saa dypt som mulig ind i trakten, og opgav at interessere sig for hvad der foregik ved den anden ende av røret.

„Hallo, hallo — er det julenissen? — Det er lille Alice. — Jeg er saa snild, saa snild; det sier baade far og mor og Maren og alle mennesker. — Du skal komme med mange julepresenter til mig næste gang, ikke sandt? — Jeg klær av mig selv hver aften — og skriker aldrig naar jeg skal vaskes. — Jeg har bare spist en pilsin og et stykke chokolade idag. — Og hver aften husker jeg min aftenbøn, baade at be for far og mor og bedstefar, som far og mor sier at jeg skal. Og saa vil du nok komme med rigtig mange presenter til mig næste gang, helst en tromme — og en fæstning — og en stor pose chokolade.“ —

Alice hørte skritt i dagligstuen, og skyndte sig at legge røret paa plads. Men hun var meget vel tilfreds med sin bedrift, og tænkte nok at den vilde bære god frugt til sin tid.

Allikevel blev hun meget overrasket over resultatet. For samme dag om eftermiddagen kom der en gammel, fin herre, som Alice nok syntes at hun hadde set for længe, længe siden. Han lignet nu slet ikke julenissen, men merkelig nok hadde han tre pakker under armen, som ved nærmere eftersyn viste sig at være netop en tromme, en fæstning og en kjæmpestor pakke chokolade.

Merkelig var det ogsaa, at han og mor omfavnet hverandre og graat begge to, og at far først næsten saa sint ut, men etterpaa allikevel klarnet op og venlig trykket den gamle herres haand. Saa sa de voksne en hel mængde ting, og det gik saa fort, at Alice ikke kunde følge med. Men hun kunde da se, at de alle tre var glade da de kom bort mot hende, og den gamle herre løftet hende op og kysset hende ømt paa de lyse krøller.

„Saa du ber hver aften for bedstefar, lille skat,“ sa han og fik igjen taarer i øinene. — „Ja, jeg er nu ikke julenissen,“ vedblev han, „men bare din gamle bedstefar. Men jeg er en god ven av ham, og han bad mig om at ta med mig disse tre ting til dig, fordi du er en slik søt liten pike.“

Saa fik Alice trommen og fæstningen og den store pakke chokolade.

Men fra den dag hadde Alice endnu en som forkjælte hende, og han var den aller værste, det var hendes gamle bedstefar.

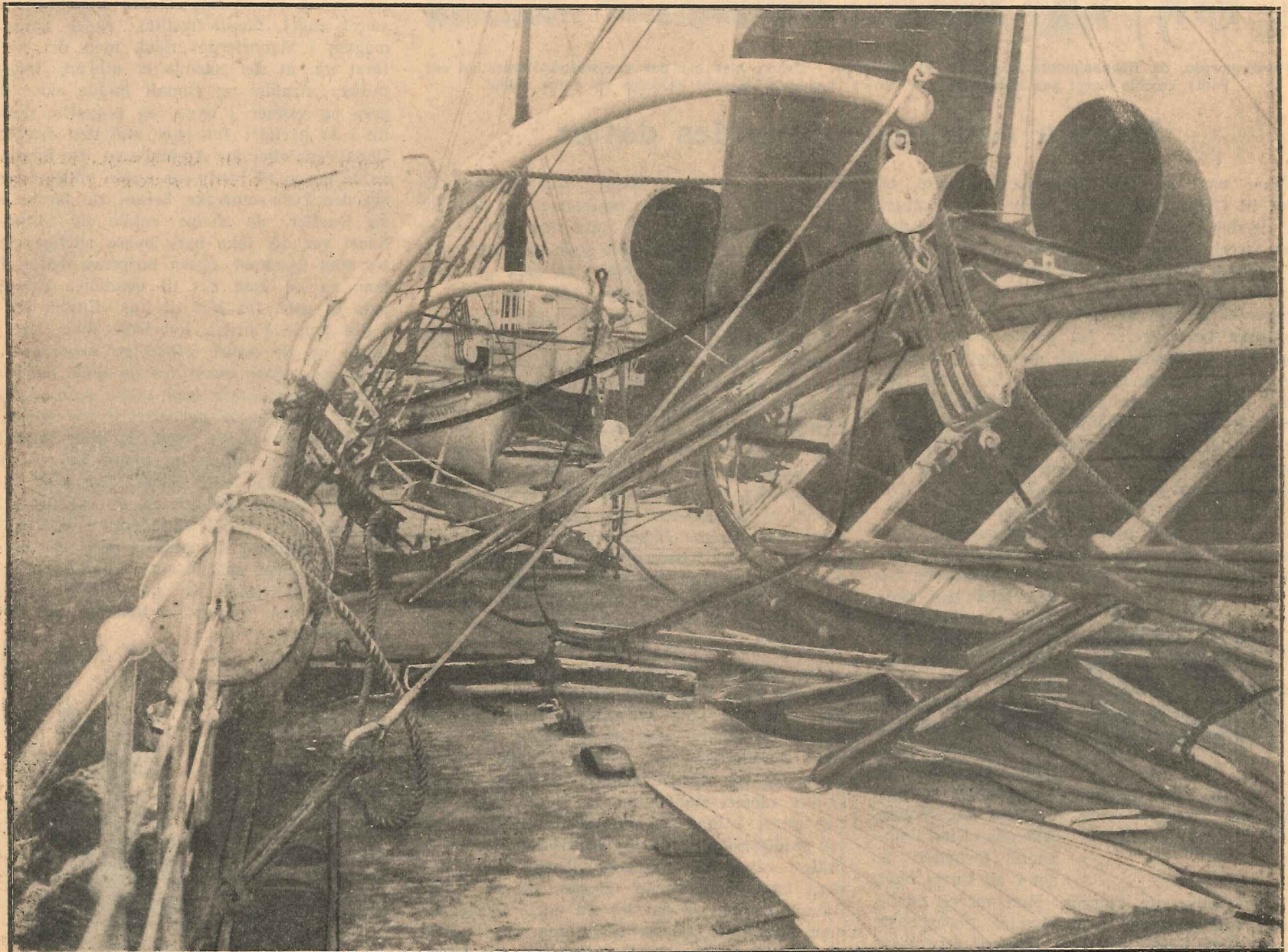
Men først nogen aar efter, da Alice var blitt større, og julenissen for længe siden var gjennemskuet, fik hun vite hvorledes det hele var gaat til hin mindeværdige eftermiddag, da hun ringte til julenissen.

Fru Holms far, gamle statsraad Bang, var en meget rik, men ogsaa en meget stivsinnet og heftig, gammel herre. De tre første aar efter datterens giftermål med den unge ingeniør Holm hadde dog gaat av uten kontroverser; de unge boide sig for den gamles „prinsipper“, og de kom sammen næsten hver dag. Og da lille Alice var blitt født, var hun straks blitt bedstefars øiesten, og hver dag maatte hendes far eller mor ringe til nr. 502 — statsraadens nummer — og nøi-

agtig berette hvorledes den lille hadde det. Men saa, da Alice var to aar gammel, var der kommet en alvorlig knute paa traaden. John Holm eide ikke selv nogen formue, og det var et av statsraadens principper, at de unge mennesker skulde klare sig selv; derfor hadde han ikke git sin datter nogen medgift. Til at begynde med var den unge ingeniør bare glad over dette. Han tjente godt og kunde meget godt forsørge kone og barn. Men pludselig dukket der op en glimrende chance for ham. Han kunde ved at

Men han hadde angret paa det mange ganger. Og den eftermiddag, da lille Alice hadde ringt til ham i den tro at han var julenissen, hadde den lille, lyse barnestemmen forekommet ham som en næsten overnaturlig røst, der ropte paa ham. Og han hadde straks fulgt kaldet. Og selv om julenissens indflydelse tapte sig hurtig — saa husket man ham bestandig i familien Holm.

Løsning av schakoppgave nr. 1497.
 1. L d 6 — f 4 og mat i neste træk.
 Løsning av gaadespørsmaalet i forr. nr.:
 Themsch. Th — ems — en.
 Løsning av gaaden i forr. nr.:
 Rabat.
 Talgaade.
 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 Land i Europa. 2, 1, 7, 8 Mi-



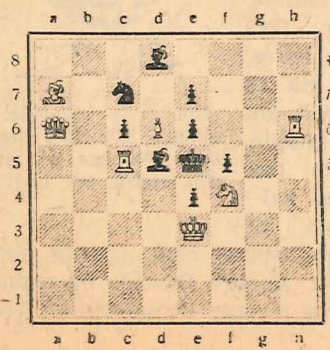
Et offer for en vestindisk orkan. Efter fotografi.

I tre maaneder hænger orkanerne („The hurricanes“) truende over Det karibiske Hav, og naar orkantiden i oktober er over holdes der takkegudstjenester overalt i Vestindien. Sommetider kommer man dog for tidlig med takken. For en aarrække siden hjemsoktes dansk Vestindien to dage efter takkegudstjenesten av en av de værste orkaner, der har rasert øerne. Hvor forfærdelig en slik hvirvelstørm kan herje, ser man overalt eksempler paa. Der er ikke en ø i Vestindien, som ikke bærer spor av tidligere orkaner i form av bygninger i ruiner, ødelagte plantager, vrak i havstokkene og kirkegaardsstener, som taler sit eget bedrøvelige sprog om mennesker, der maatte lade livet i orkanernes rasen. Rammer orkanerne skibe i aapen sjø kan de vel i almindelighet ride stormen av, men

uten skade kommer intet skib igjennem. En levende illustration hertil er billedet ovenfor. Det forestiller dækket av en av det store amerikanske frugtkompanis dampere, som seiler med bananer mellem Panama, Jamaica og New York. Saaledes som billedet viser saa dækket ut da damperen var sluppet ut av en tre dages orkan. I tre dage og tre netter veltet ustanselig hjerger av sjø ned over det ulykkelige skib, boide de tykkeste jernstænger, slog buler i jernskodderne, bortførte tre redningsbaater samt luker, trapper og løst og fast paa dækket, mens de to og sytli passagerer, som var lukket nede i kahytten, hvert minut trodde, at nu maatte skibet gaa under. Man forstaar hvilken glæde der var blandt passagererne, da stormens raseri omsider la sig.

indskytte tyve tusen kroner bli medindehaver av et stort ingeniørfirma. Pengene hadde han naturligvis ikke, og han hadde derfor bedt sin svigerfar om at laane sig dem som forskud paa sin hustrus arv. Men dette stred ganske mot den gamle herres principper; han hadde sagt rent ut nei, og hadde ledsaget sit avslag med nogen temmelig nedsettende bemerkninger om unge mænd, som gifter sig uten at være istand til at føde en familie. Kort sagt, det var kommet til et heftig optrin mellem ham og Holm, og enden var blit, at statsraaden hadde vist sin svigersøn døren og hadde avbrutt sin omgang med familien.

Litt hodebrud.



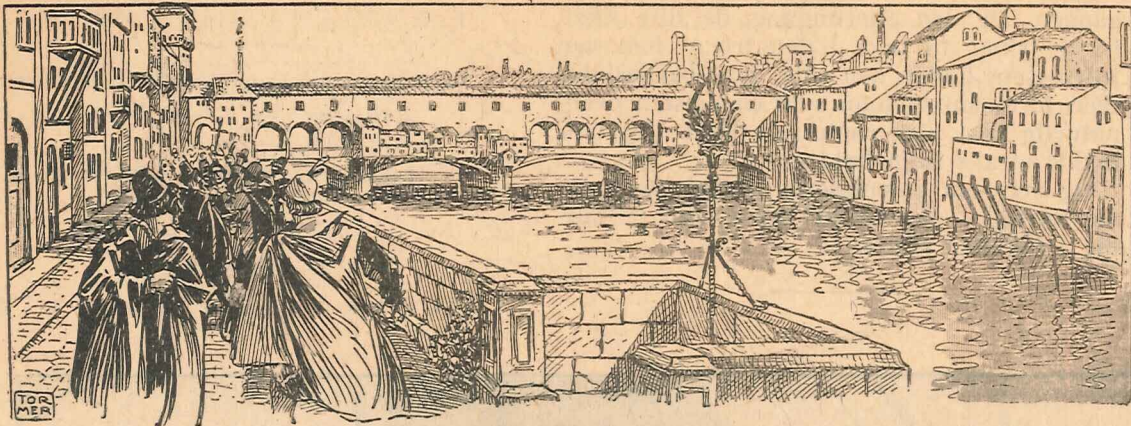
Schakoppgave nr. 1499.
 Av J. F. P. Hovgaard, Framminge, (Original).
 Sort: K, S, 2L, 5B = 9 br.
 Hvit: K, D, 2 T, S, L, B = 7 br.
 Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

neral. 4, 2, 6, 7 et gevandt. 5, 3, 7, 8 et fjeld. 6, 3, 2, 6 en drik. 7, 5, 6, 5, 3 gammelromersk sandsiger.

Løsning av folkegaaderne i forr. nr.:
 1. Synaal med traad. 2. Taksten i regnveir.

Tankesprog.

Den som ikke ændrer sine anskuelser er enten meget klok eller meget dum.
 En sorgens dag er længer end en maaned fuld av glæde.
 Selv om stener kunde forvandles til guld vilde mennesket dog ikke være tilfreds.



Paaskemorgen, da Buondelmonte begav sig til brylluppet i kirken, blev han paa Armbrøstskytternes kai ved Ponte Vecchio dræbt paa aapen gate av Mosca Lamberti, Messire Oderigo og deres mænd.

Monna Aldruda og hendes datter.

Naar man fra Pitti Galleriet i Florens vil over til Ufficiernes Galleri, gaar man gennem en uendelig lang bugtet korridor, som ligger i en overbygning som hvælver sig over nogen av Florens' ældste gater og gyder. Overbygningen svæver saa at si i luften og korridorens vægges er dækket av ældgamle malerier av florentinske berømteter fra gamle dage. Et av dem viser et strengt, næsten mandhaftig kvindeansigt med haarde men kloke øine. Under det staar bare: „Monna Aldruda Forteguerra Donati.“ Bakgrunden for billedet er nogen silhouetter av Florens' gamle huser, Vecchiobroen og Mars' statue. Damen er klædt i en dragt av grovt skarlaget med en graa skindhætte og med et lærbelte om livet. Maleren har ikke navngitt sig, men i et hjørne av maleriet har han skrevet: „Megen ulykkes ophav.“ Og maleren har ret. Monna Aldruda blev for et ønskes og no-



Der blev holdt stort familieraad om, hvorledes man skulde hevne den skede fornærmelse.

gen letsindige ords skyld aarsaken til de borgerkrige som i et par hundre aar herjet, ikke bare Florens men det meste av Norditalien og som gjorde dette land til en lekebal for mægtige naboer. Hvem var Monna Aldruda? Dino Campani fortæller os det i sit første bind av sin krønike om Florens. Hun var en adelig dame, som var gift med Messire Forteguerra Donati, som hørte til en av Florens' fornemste og ældste adelige familier. Forholdene i den florentinske republik var da ganske anderledes end bare hundrede aar efter. Borgerne levde meget beskedent og nøisomt, luksus kjendte man ikke til, levemaaten var spartansk, der hersket en streng moral, og de ledende Signories i byen var ærlige mænd som bare hadde byens vel for øie. Det var i begyndelsen av det 13. aarhundre. Monna Aldruda var en meget stolt og streng, meget selvbevisst og maalbevisst dame. Hun hadde to meget pene døtre, og den ene av dem haabet hun at faa gift med den unge adelsmand Buondelmonte. Denne Buondelmonte var endnu rikere end Forteguerra Donati, og dertil kom noget andet. Hans familie hadde ret til at besætte flere pladser i Signoriernes raad. Naar Buondelmontes familie og Donati-erne slog sig sammen, vilde de kunne beherske byraadet og kunne dele byens embeder imellem sig. Det var derfor en stor skuffelse for Monna Aldruda, da hun fik vite at Buondelmonte hadde trolovet sig med en datter av den ansete adelsmand Oderigo Giantruffetti av Amideiernes familie. Da hun en vaardag i aaret 1215 stod paa balkonen utenfor sit hus sammen med sine to døtre kom Buondelmonte netop forbi. Hun ropte paa ham og spurte ham spottsk: „Hvad er det for en hustru, du har valgt dig?

Har du ikke øine i hodet? Har du ikke set mine døtre? Jeg hadde bestemt en av dem for dig.“ Buondelmonte saa paa den ene av de unge piker, han likte hende godt, men saa rystet han dog paa hodet. „Nei,“ sa han, „nu kan jeg ikke. Jeg har git den anden mit ord.“

Løftet var da bindende for baade mand og kvinde i Florens, men da man naturligvis hadde forutset, at der kunde komme et brud mellem to forlovede, bl. a. hvis den enes familie blev vanæret eller ruinert, var det ordnet saaledes, at den som trak sig tilbake kunde faa sit ord igjen, mot at der blev betalt en bot. Dermed var den juridiske side av saken ordnet. En anden sak var det, at man kunde føle sig saa haardt saaret, at pengeboten ikke syntes at være tilstrækkelig. Monna Aldruda sa nu: „Jo, du kan godt bli fri for Giantruffettis datter, jeg skal betale boten for dig! Dette gik saa Buondelmonte ind paa, han slog op med sin forlovede, og han erklærte for hele Florens, at han vilde gifte sig med den ene av Monna Aldrudas døtre.

Men Messire Oderigo, faren til den forstøtte pike, og hans familie Amidei, var ikke av den slags folk som fandt en saadan fornærmelse tilstrækkelig straffet med en pengebot. De holdt stort familieraad om, hvorledes man skulde hevne sig, og Messire Oderigo foreslog, at man skulde vanære Buondelmonte ved at pryle ham paa gaten i hele Florens' paasyn. Dette syntes imidlertid ikke de øvrige medlemmer av familien var nok. Familien Uberti, som var i slekt med Amidei'erne, raadet til at dræpe Buondelmonte, og da det nu varte længe, før man kunde faa tat en beslutning, ropte adelsmanden Mosca Lamberti: „Daad er det bedste raad.“

— — — „Husk at Moscas ry du vækker Først daad, saa raad“ utbrøt jeg, ak, og samme „mit ord blev jammersæd for folkets rækker“

skriver Dante i „Helvede“ om begivenheten. Buondelmonte forblev naturligvis ikke uvidende om, hvad der var besluttet i Amidei'ernes, Ubertiernes og Lambertierne familie- raad, men han besluttet at trodse alle og stolte paa sin mægtige familie. Paaskemorgen aar 1215 skulde brylluppet feires, og Buondelmonte gik til kirken sammen med sin brud og hendes familie. Men da man kom paa Armbrøstskytternes kai ved Ponte Vecchio, til

det sted hvor Mars' statue stod, sprang Messire Mosca Lamberti, Messire Oderigo og endnu nogen mænd frem og dræpte Buondelmonte paa aapen gate.



„Nei,“ sa Buondelmonte, „det kan jeg ikke. Nu har jeg git den anden mit ord!“

Om mordet paa Buondelmonte skriver Dante i „Paradiset“:

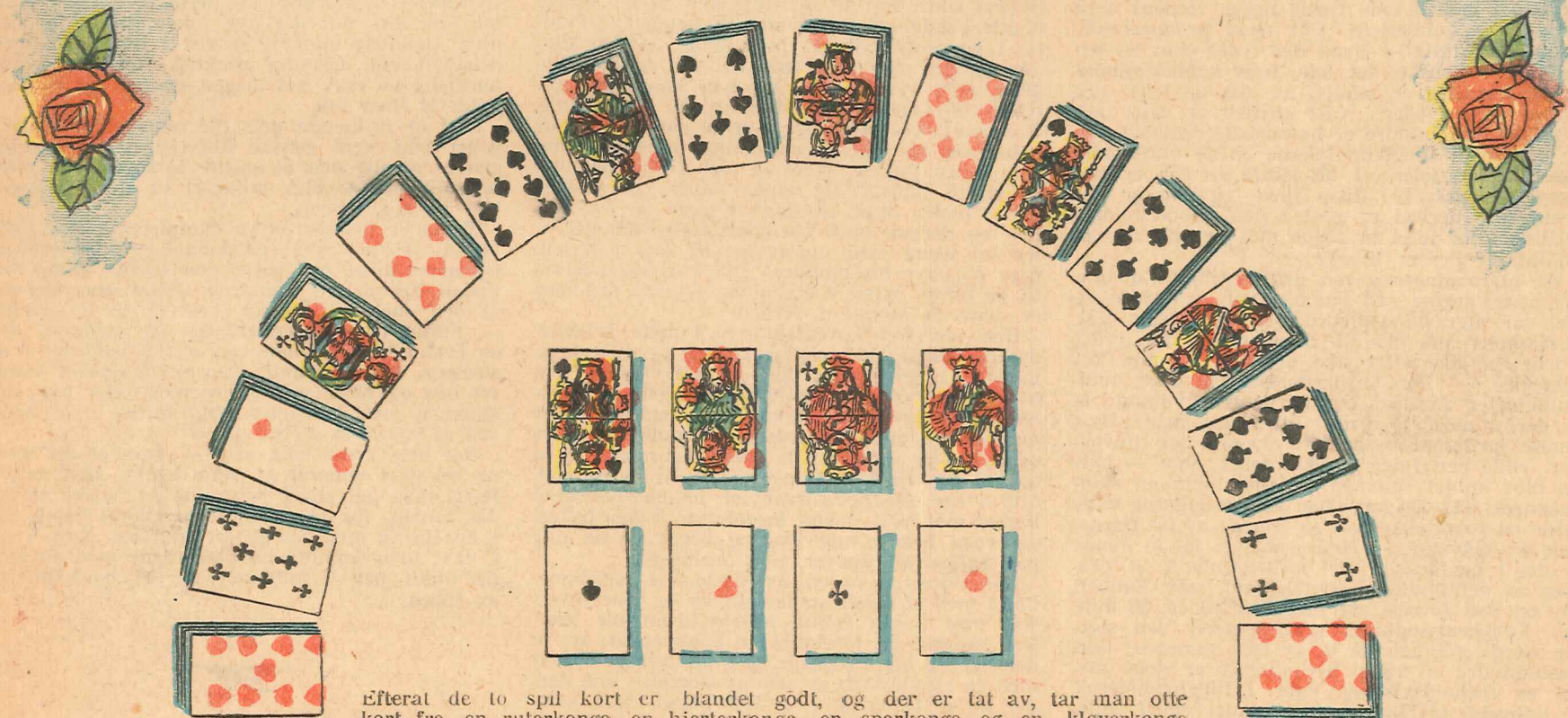
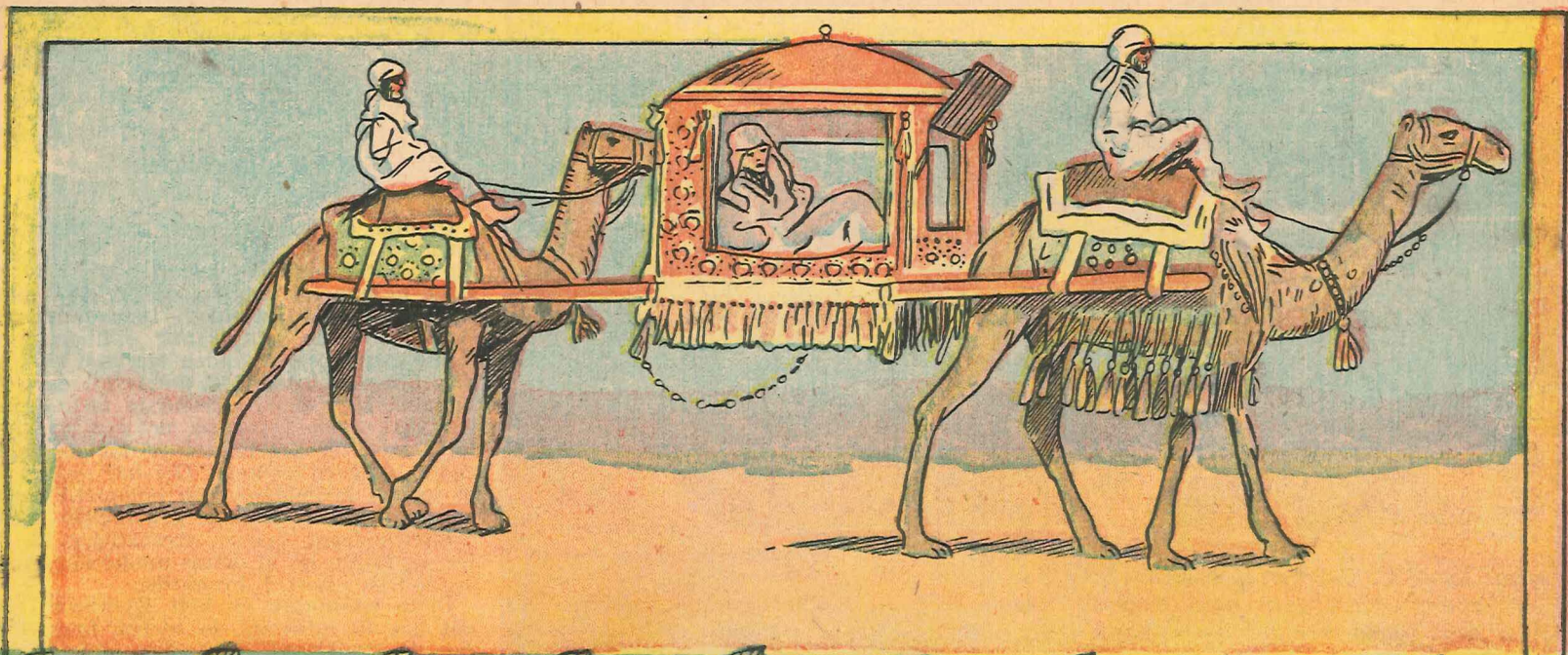
Aa, Buondelmonte, hvor du handlet ilde som brøt for andres skyld din pagt med dette Helt mange, som nu sørge, frydes vilde, hvis Gud i Emas elv dig hadde sænket, da du drog hit for byens fred at spille.

Det blev ogsaa virkelig byens fred som blev forspildt ved Buondelmontes troskapsbrud og ved mordet paa ham hin paaskedag 1215. Florens hadde hittil været en fredelig by, men nu blev der kastet en brand ind i den. Det er mulig, endog sandsynlig, at der i forveien hadde været endel familierivalitet, endel kamp om magten i Signoriernes raad, men det var dog først nu, at der skedde et utbrud. Begge familier: Amidei og Donati hadde sine tilhængere og venner i byen, og borgerne delte sig nu i to partier: for eller mot den dræpte, for Donati-erne eller for Amidei'erne. De første vilde kalde paven til hjælp, de andre vilde paaberope sig den tysk-romerske keiser, de første kaldte sig Guelfer, de andre kaldte sig Ghibelliner. Snart var det ikke bare byens adelige elementer som kjæmpet, ogsaa borgerne deltok i striden, og nu kom det til uendelige kampe fra gate til gate, fra hus til hus. Endnu ser man i det gamle Florens, hvorledes ikke bare raadhuset og de andre offentlige bygninger, men ogsaa borgernes huser fra de tider ligner fuldstændige fæstninger med tykke mure og skyteskaar. Naar et av partierne hadde seiret, drev de det andet ut av byen, og dette parti søkte saa i regelen tilflugt og hjælp hos en av nabobyerne: Pisa eller Siena. Saa blev Florens beleiret, kanske erobret, og nu var det det andet partis tur til at bli drevet i landflygtighet. Og selv indenfor det enkelte parti var der ikke fred. Partierne splittet sig i „hvite“ og „sorte“, „grønne og visne“ og endnu flere underavdelinger, og paa Dantes tid, henimot aar 1300 var det saaledes, at det var vanskelig at holde rede paa partiforholdene. Gate stod mot gate, hus mot hus, og saa blinde var alle i sin partilidenskap, at de ikke skydde at kalde Florens' værste fiender til hjælp, naar det gjaldt om at faa ram paa deres motstandere. Selv Dante, som ogsaa deltok i disse stridigheter, blev to ganger drevet ut av Florens, og selv han maatte dø i landflygtighet. I hundreder av aar søndersletes Florens og Norditalien av disse kampe. Saa mistet det sin frihet som republik, og en enkelt familie, Medici, opkastet sig til byens herrer.

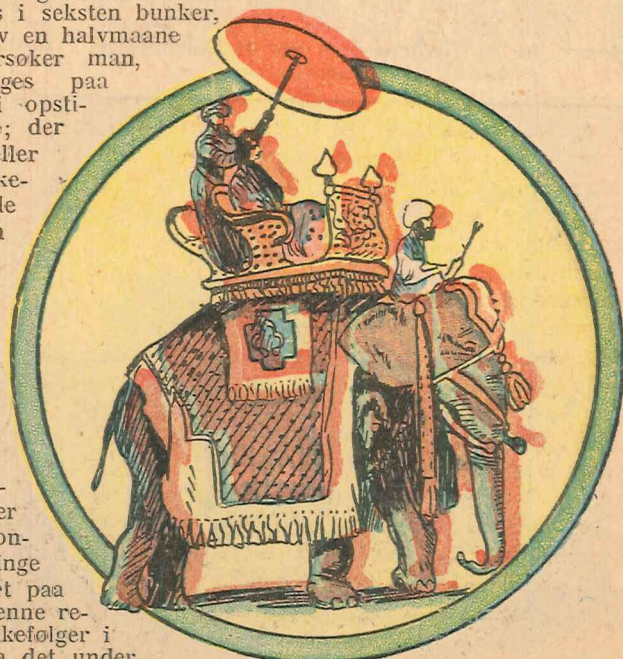
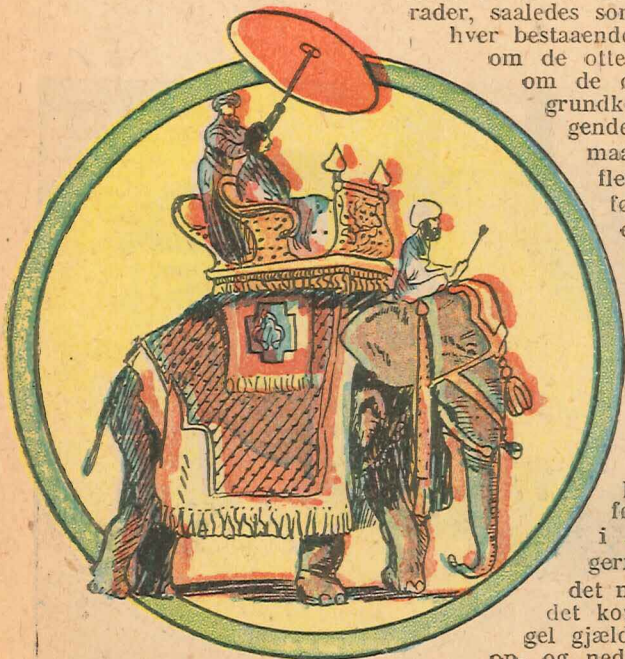
Historien viser ofte, at en forholdsvis liten aarsak kan ha store virkninger. Men sjelden ser man dog i verdens historie et saa urimelig misforhold som i Florens' krønike, hvor et par hundre aars uavbrutte borgerkrige og tusener av menneskers voldsomme død skyldtes den omstændighet, at Monna Aldruda fik en mand til at bryte et givet ord for at han kunde gifte sig med en av hendes døtre.



En vaardag i aaret 1215 stod Monna Aldruda paa balkonen utenfor sit hus sammen med sine to smukke døtre, da Buondelmonte kom forbi.

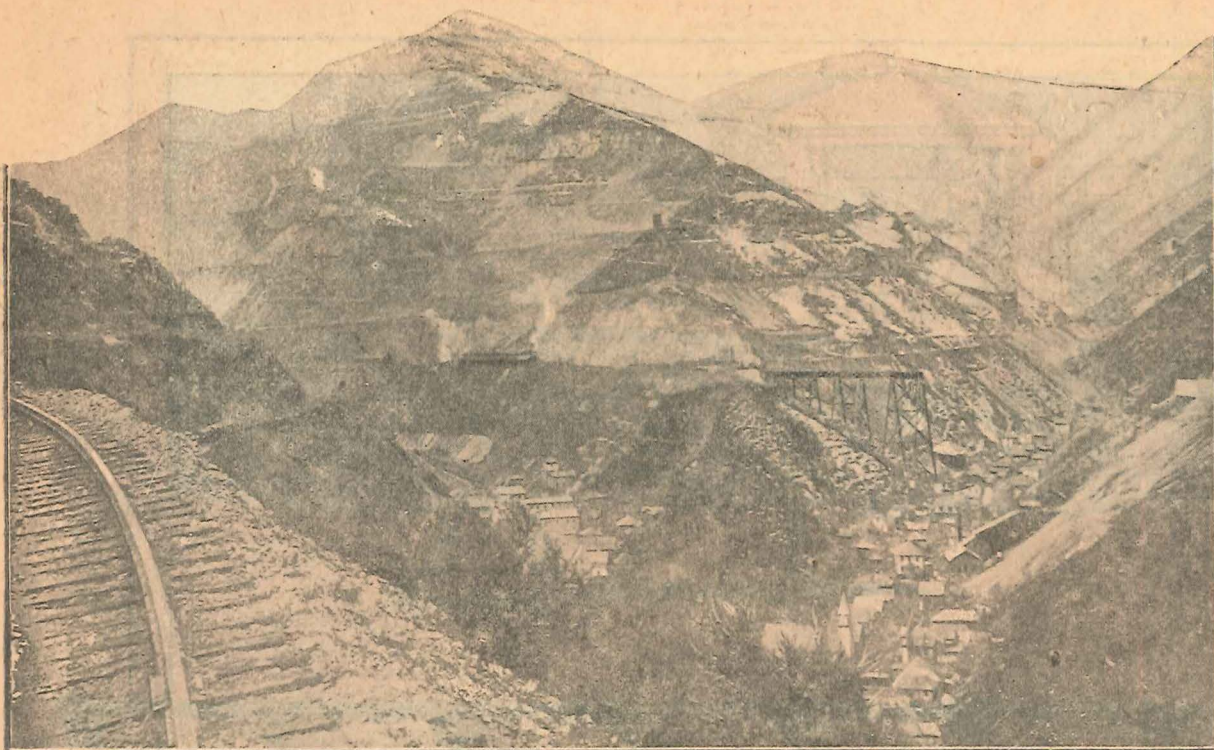


Efterat de to spil kort er blandet godt, og der er tat av, tar man otte kort fra, en ruterkonge, en hjerterkonge, en sparkonge og en kløverkonge samt et es av hver farve. Disse otte kort anbringes som grundkort i to rader, saaledes som billedet viser. De øvrige kort fordeles i seksten bunker, hver bestaaende av seks kort, disse anbringes i form av en halvmaane om de otte grundkort (se billedet). Derpaa undersöker man, om de øverste kort av bunkerne kan anbringes paa grundkortene; paa esserne anbringes kortene i opstigende, paa kongerne i nedstigende rækkefølge; der maa hele tiden passes farve. Danner to eller flere av bunkernes øverste kort en rækkefølge, like meget om det er i opstigende eller nedstigende linje, samles de paa en av bunkerne. Ogsaa her maa holdes farve. Kan man ikke anvende flere av bunkernes øverste kort, saa tar man det underste kort i hver bunke og anbringer det som øverste kort og forsøker da paany paa samme maate at anbringe disse nye kort paa grundkortene. Skulde det hælde, at et av kortene passer saavel paa den familie, der i opstigende rækkefølge dannes paa esserne, som paa den, der i nedstigende rækkefølge dannes paa kongerne, da har man ret til foreløbig at anbringe det mellem begge rader og saa anbringe det paa det kort, hvor man har mest nytte av det. (Denne regel gjælder for alle kabaler hvor der lægges rækkefølger i op- og nedstigende værdi.) Tre, ganger kan man ta det underste kort i bunkerne og anbringe det paa det øverste som før beskrevet; er familierne saa ikke dannet, er kabelen ikke „gaat op“.



HALVMAANE.

Kabal med to spil whistkort.



Verdens største kobberfjeld, der hvert aar leverer for 80 mill. kr. metaller.

I nærheten av Salt Lake City i en trang, krocket slugt mellem øde fjelde ligger verdens mest produktive kobberleie. Det mest producerende og dog samtidig — hvad der lyder som en paradoks — kanske det leie, hvis kobberindhold pr. kubikmeter er mindst av alle de leier, der drives verden over. Naar driften av disse miner ikke destomindre er overmaade rentabel, saa er det, fordi Bingham leierne er de uuttømmelige massers leier. I de sidste ti aar er der gravet og gravet i disse fjeld, og dog er det svind som derved er gaat i den kobberholdige jordbund for intet at regne mot de enorme beholdninger der er tilbake.

Da utgravningerne ved den berømte Culebragjennemsjæring ved Panama var paa sit høieste, var utgravningsrekorden en god halv mill. kubikmeter pr. uke. I Bingham er der i det sidste aar uke efter uke utgravet $\frac{3}{4}$ mill. kubikmeter. — For en lægmand har disse mill. kubikmeter maaske ingen rigtig betydning; la os derfor omsætte dem i litt andre maal: Hvis denne jordbunds masse blev læsset paa tipvogner, vilde den fylde 40,000 vogner, som — hvis de blev koblet sammen — vilde opta en skinnelængde paa 600 km. Den aarlige ladning vilde fylde en vognrække paa en længde av tre fjerdedele av Ækvator. — Med saadanne tal in mente er der i og for sig intet forbausende i, at værdien av det utvundne metal, guld, sølv, kobber, bly og zink forrige aar beløp sig til ca. 80 mill. kr. Kobberutvindingen representerer den største værdi, vel nok de $\frac{2}{3}$ av hele summen; ikke destomindre er netop utvindingen av dette metal av forholdsvis ny dato i Binghamleierne. I tidligere tid blev her utvundet endel guld, sølv og bly, men da disse leier for ca. ti aar siden syntes uttømt, blev minerne praktisk talt oppgitt. Visste man da intet om den store kobberrigdom? Jo, at fjeldene her var kobberholdige,

det var eierne fuldt paa det rene med, men likesaa sikre var de samtidig paa, at det aldrig kunde betale sig at utvinde et metal, der fandtes i en procentvis saa liten grad. — Som alltid var det den nye mand med det nye syn paa tingene, man ventet paa. Og han kom, den nye mand, en ingeniør fra Missouri, D. C. Jackling. Han forstod øieblikkelig, at hvad der ikke kunde betale sig, var alle de sedvanlige mineutgravninger under jorden, men at forholdene her var oplagt til fullstændig aapne miner. Først blev det 2 meter dype overlag av grus og ler fjernet, og derpaa blev kjempemæssige dampskovler sat igang med utgravning av det malmholdige porfyr nedenunder. Det var begyndelsen til de første aapne metalmener, og den dag idag er disse de største i verden.

Der var tre hovedfaktorer i dette arbeide: dampskovlene, de mægtige knuse- og sorteringsmøller og sidst, men ikke mindst viktig: jernbanen. Det er vel Amerikas dristigste og kostbareste industrielle banelanlæg, der her fører malmen fra utgravningsstedet til møllerne; tvers over kløfter gaar smale jernbanebroer, og ut og ind paa fjeldskraaningerne er skinnerne lagt, ofte i saa skarpe kurver, at lokomotivføreren kjører mot vest, mens ingeniøren i den bakerste vogn kjører mot øst, og begge er de dog paa fælles vei opover eller nedover.

For tiden er nogen av selskapets ingeniører ifærd med at foreta undersøkelser og gjøre overslag over nogen endnu urørte tilstøtende leier. Det resultat de foreløbig er kommet til, er, at der her vil være arbeide nok for mindst 50 aar med en arbeidsstab av samme størrelse som den, der nu er igang, d. v. s. 3000 mand. Men kompaniets planer, der dog blev stillet i bero ved krigens utbrud, gik ut paa at fordoble denne arbeiderstyrke, saa naar tiden er inde, vil menneskene med fordoblet iver gaa igang med denne

fjeldkøls, som er saa vældig, at de sidste 10 aars arealadning neppe lar kunnet sætte kjendelige spor i dens kjæmpesilhuet.

Merkelige lokomotiver.

Utallige er de variationer som lages efter de kjendte, hævdvundne maskiner, for at der stadig kan tilfredsstilles nye behov. Vore billeder viser to nye lokomotivmodeller, som sikkert er vore læsere helt fremmed. Den ene er da ogsaa en topmoderne amerikansk opfindelse, en ny slags sneplog, den anden derimot, lokomotivet med „dobbelte ender“, er forsaavidt en ældre opfindelse, som den i sin første form skriver sig fra 1831, men i praksis er den ny, idet den først nu i verdenskrigen er tat ibruk til specielle, militære formaal. Det har nemlig vist sig, at selv et forholdsvis litet lokomotiv med „dobbelte ender“ kan trække godsvogner med tungt artillerimateriel opover skraaninger til fjeldforter, og følgen er, at denne model har fundet stor anvendelse, især i Frankrike.

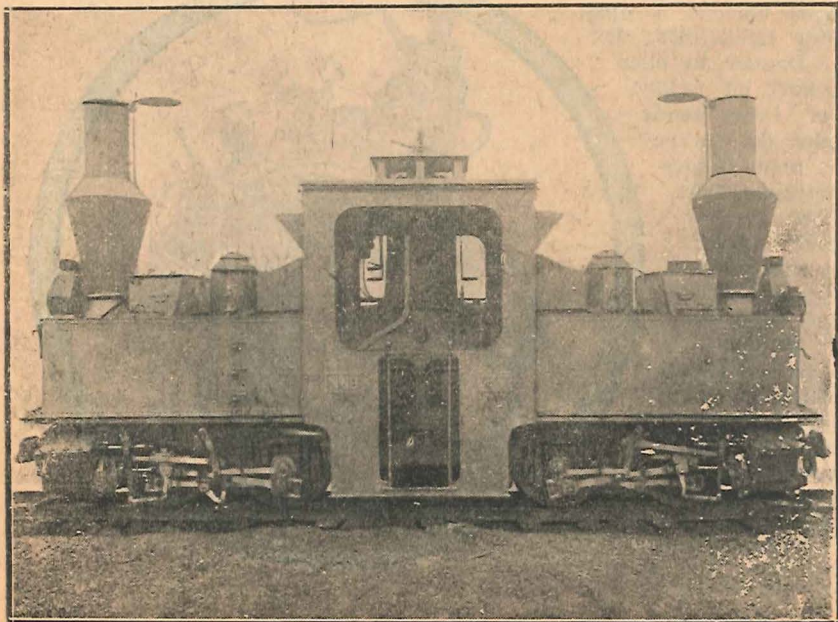
Dette lokomotiv er helt igjennem „dobbelte ender“: det har to ildsteder, to kjeler, to hold varmerør, to skorstener og i hver ende to cylindre. Fyringsstederne er, som billedet viser, midt paa lokomotivets side, her staar fyrbøteren, og vis a vis ham paa den anden side kjelene har lokomotivføreren sin plass.

Lokomotivet med „dobbelte ender“ har altsaa vist sig at ha virkelig praktisk betydning; et spersmaal er det dog vist derimot, om det samme kan sies om det nye lokomotiv til snefening; det hele apparat er vist i hvert fald mer originalt end egentlig praktisk, for det synes unegtelig at være vel megen staahei for en forholdsvis liten sak.

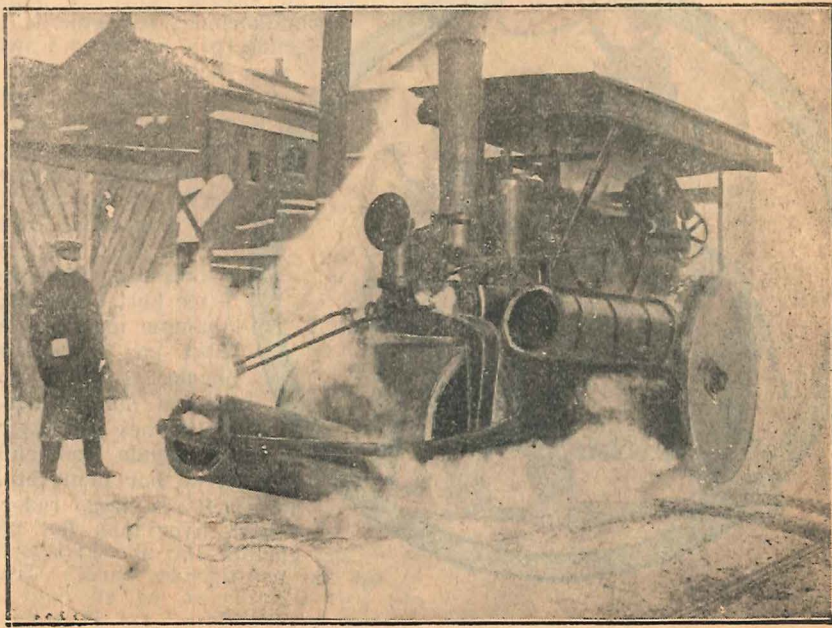
Men at frakjende dets idé originalitet vilde i hvert fald være ganske uberettiget, for meningen er nemlig den at smelte al sneen, saa gatefeirnes arbeide blev reducert til at feie vandet ned i rendestenerne.

Maskinen bestaar av en damptromle, bak hvilken der slæpes en slæde dannet av hule jernrør. Gjennem disse rør ledes den varme damp fra kjelen, og denne ophetede slæde faar derved al den sne den kjører bortover til at smelte. — Foran tromlen er anbragt en cylinder, der er fæstet til maskinen ved sterke leddede jernstænger, denne cylinder kan enten sænkes vandre ned og virke som en sneplog, eller hvis det skjønnes mest hensigtsmessig sættes ut av bruk ved at hæves et stykke op.

Det hele synes som sagt at være et vel stort og vel dyrt apparat at sætte igang. Men naturligvis maa det ses i belysning av hvilke steder det brukes, for meget kan naturligvis betale sig i en storby med saa meget sne som New York f. eks., hvor kommunen maa regne med en aarlig utgift paa 7 millioner kr. til bortskaffelse av sneen.



Et dobbelt lokomotiv, som anvendes i krigen.



En tip-top moderne amerikansk opfindelse: en ny slags sneplog.



Den tyske offensiv mot vest.

Efterat operationerne paa de østlige og syd-østlige krigsskuepladser foreløbig synes at være gaat istaa, har tyskerne vendt sig mod vestmagterne med voldsom aktivitet. Tilsjøs har de paa trods av alle protester og forestillinger fra 1. mars iverksat den bebudede skjærpelse av handelskrigen: øieblikkelig sækning av koffardifartøier, som fører kanoner, og tillands har de gaat til en offensiv, hvis maal neppe bare er en „frontforbedring“. Mangt og meget tyder paa, at tyskerne tilsigter en langt videregaaende avgjørelse forinden de under den av ententemagterne bebudede fællesoffensiv blir nødt til at forsvare sig paa 3-4 fronter paa en gang. Eller de søker at tvinge de allierte til en storoffensiv forinden disse er fuldt parate til den. I ethvert fald er det med en næsten fantastisk voldsomhet tyskerne har gaat til angrep — først og fremst i trakterne ved Verdun. Allerede i

midten av februar hadde de nord for dette fæstningsanlæg som ligger meget generende til for deres hær, samlet vældige styrker, angivelig ca. 800,000 mand, og en uhyre artilleripark. Efterat ha forsøkt at vildlede motstanderne ved angrep baade ved Yser og i Artois aapnet de i slutten av februar sit voldsomme angrep paa Verdun — et av verdenskrigens frygteligste og blodigste slag, som bølget frem og tilbake, døde hen og blusset op igjen dag efter dag. Odelæggende artilleribombardementer efterfulgtes av desperate infanteriangrep i dype kolonner. De erobret da ogsaa en række landsbyer, befestede stillinger og selve Verduns nordøstligste fort, Douaumont. I et kommuniké av 3. mars hævdet tyskerne indtil da at ha tilkjæmpet sig ca. 170 kvkm. land paa de kanter, og at ha fortærrænget nord og øst for Verdun i sin besiddelse. Mot selve byen, hvis civile befolkning var flyttet, rettet de et ødelæggende bombardement. Ogsaa mot andre dele av fronten, saasom i Champagne



Sanitetshunden er blit saaret av en granatsplint, da den var ute for at lete efter saarede soldater, og nu maa den selv forbindes av doktoren.

og mot Fresnes i Woewre, gik de angrepsvis tilverks. Franskændene erklærte sig imidlertid forberedt paa angrep hvorsomhelst og næret angivelig fuld tillid til, at de skulde kunne motstaa tyskerens gjennombrudsforsøk.

2/11



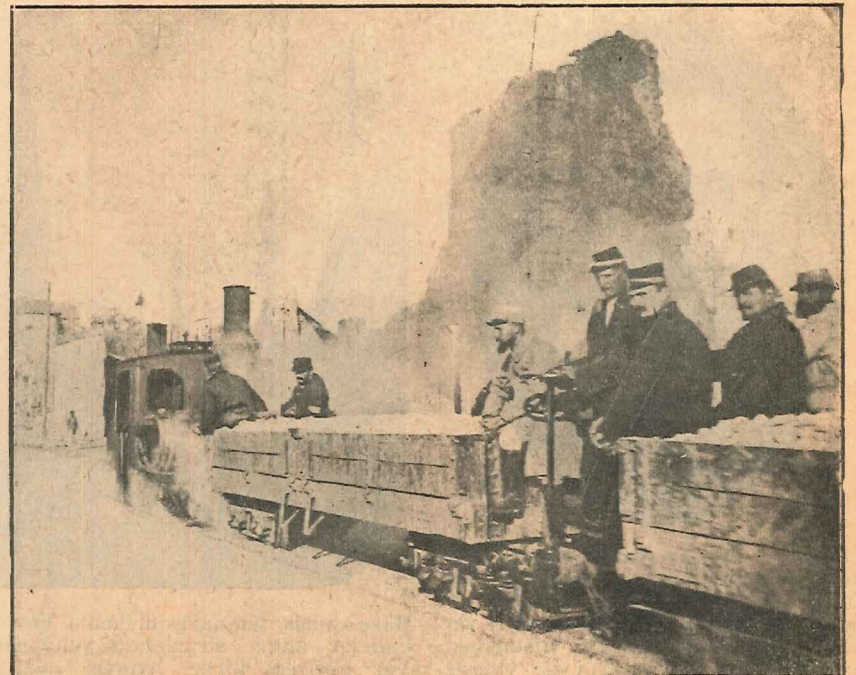
Nord for Verdun har man kjæmpet haardt og forbitret i de sidste uker under tyskerens offensiv. Hvor frygtelig bombardementet har været ses av den ovenfor gjengivne franske skyttergrav. Det er vanskelig at se hvilket er hvilket. — Fot. Meurisse, Paris.



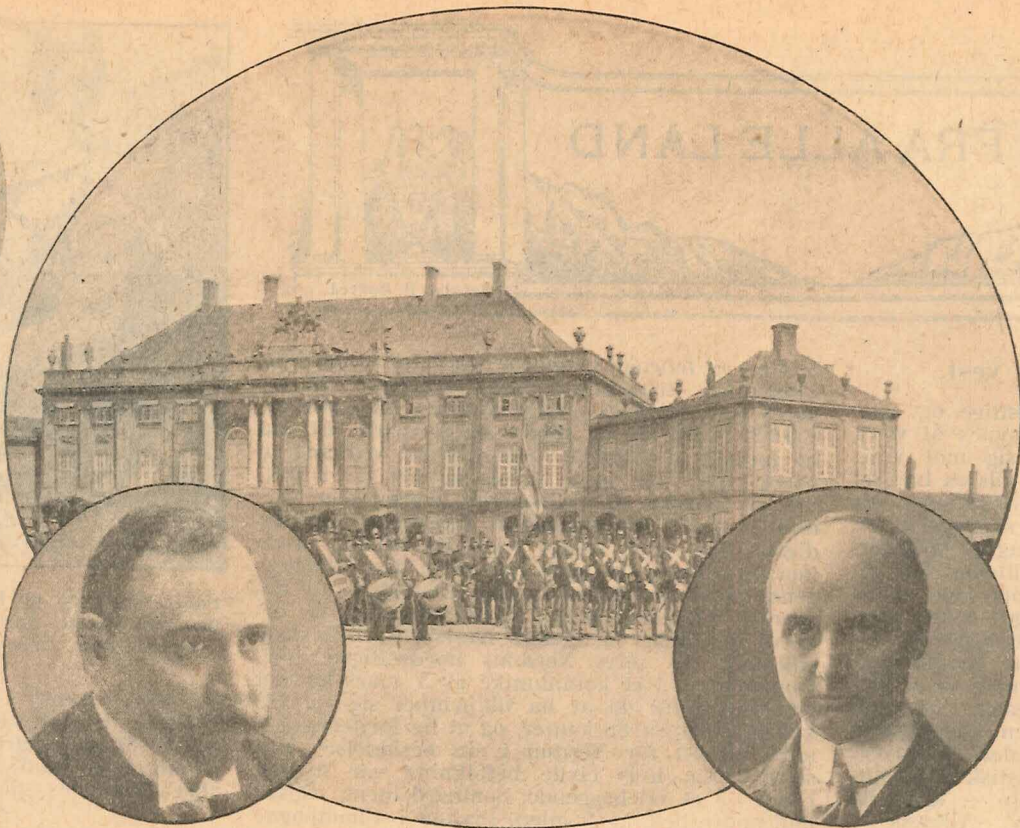
Angrepet er avsløat, der falder atter litt ro over fronten, og soldaterne i de ytterste skyttergrave kan avløses. Dødsstrætte og overdængt av jord og lere vandrer en trop franske soldater tilbake til kvarteret bak fronten, for endelig at faa hvile. — Fot. Meurisse, Paris.



En tysk flyvemaskine er blit skutt ned indenfor de franske linjer, og mens føreren og observatoren forhøres besigtiger franske soldater den tyske maskine. — Fot. Ch. Chusseau-Flaviens, Paris.



Utallige smaabaner er anlagt bak frontene, dels til transport av soldater til utsatte punkter, dels til transport av materialer, som brukes til utbygning og forsterkning av skyttergravene.



Det nordiske ministermøte, som i disse dage har været holdt i Kjøbenhavn efter indbydelse af den danske konge og den danske regering, gav et nyt udtryk for de gode forhold mellem de tre skandinaviske lande og deres ønske om opretholdelse af en upartisk neutralitet. Konferencen behandlede forskellige spørgsmål af fælles interesse for de nordiske riger under den forhaandenværende verdenskrise og dannede i saa henseende en fortsættelse af det nordiske kongemøde i Malmø i december 1914. Sammenkomsten aabnedes 9. marts i Christian VII.s palæ paa Amalienborg slot, som ses paa ovenstaaende billede, der ogsaa viser ministrene i rækkefølge: fra øverst til venstre statsminister Knudsen, utenriksminister Ihlen, den danske konseilpræsident Zahle, den danske utenriksminister Seavenius, den svenske utenriksminister Wallenberg og (øverst til højre) den svenske statsminister Hammarskiöld.



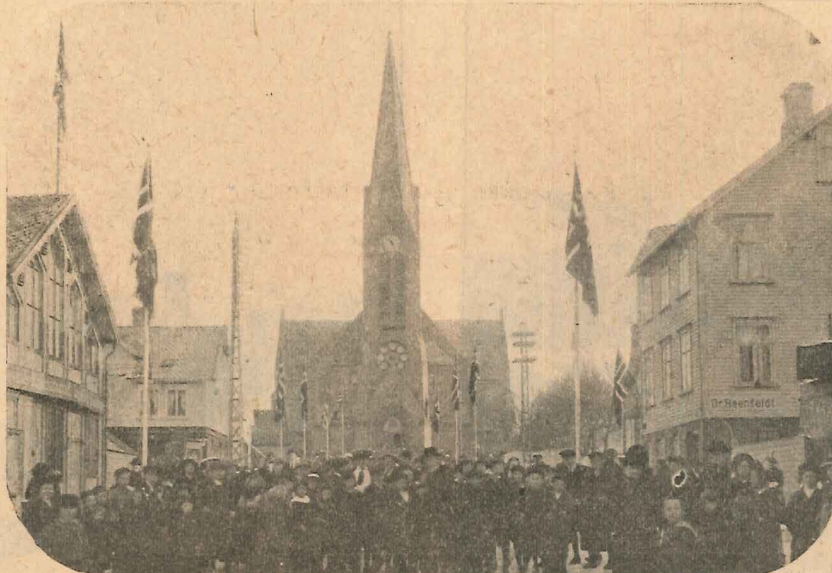
Fra Honningsvåg har vi mottat ovenstaaende billede fra Tokles kai. Det er tat under vaarfisken, og der ligger ikke mindre end omkring 10.000 kg. usløiet fisk paa kaien. — H. Hansen fot.



Fra terrængriddet ved Kristiania forleden, hvori 15 hester deltok, næsten alle redet av officerer. Banen var 10 km. lang. Paa øverst billede ses loitnant Gysler paa „Kari“ som nr. 1 i sin klasse. — Skarpmoen.



Professor dr. Yngvar Nielsen, som døde forleden 73 aar gammel, var en av de mest kjendte og skattede personligheter i vort land. Han var ikke alene den kyndige historiker, hvis skrifter er kjendt i de videste kredse, men ogsaa en foregangsmand i propogandaen for reiselivets fremme i Norge. Han har i aarenes løp indehat en række tillidshverv.



Haugesunds femtiaarsjubilaum blev feiret med en række vellykkede festligheter under straalende veirforhold. Der var bl. a. festgudstjeneste i Vor Frelzers kirke, hvorfra ovenstaaende billede er hentet. Her fremførtes en for anledningen laget vakker kantate. Forøvrig var der friluftstevne paa torvet, musik og flagning dagen lang over hele byen og om kvelden stilige borgermiddage. En mængde hilsningstelegrammer indløp. — Fot. Olsen.



Bispevalget i Bergen. Efterat stiftsprovst Otto Jensen, som fik det største stemmetal ved ovennævnte bispevalg, hadde erklært sig uvillig til at motta valget, blev sogneprest Hogrestad av regjeringen kaldt til embedet. Han er født 1866 og teologisk kandidat fra 1891. Han har bl. a. været stiftskapellan i Kristiania og stod ved sin utnævnelse som lærer ved menighetsfakultetet.



Nuramajas ring.

Av

Käthe von Beeker.

(Fortsat.)

Da knælte han allerede ved siden av hende.

„Ebba!“

Bare en svak hulken og stønnen, under hvilken hendes legeme skalv, men intet svar, og hun gjorde heller ikke mine til at ville reise sig.

Hun var vist kommet tilskade ved det pludselige hop ned fra stenen — kanskje hun endog hadde brukket benet! I sin angst slynget han sine armer om hende og trak hende til sig.

„Er De kommet tilskade? Har De smerter?“

Igjen en taus hoderysten, hvorved hendes krøller, som snek sig frem under luen, slo ham saa spøkende og forførerisk paa kindet, at han ikke kunde motstaa fristelsen til at streife dem med et flygtig kys. Men hvor svak og let denne berøring end var, hadde hun dog følt den; der gik en skjælven gjennom hendes legeme, og grepet av en øieblikkelig svakhet sank hun helt ind til hans bryst.

Over dette glemte han angsten for hendes mulige benbrud, glemte hele verden og kysset igjen — denne gang ikke let, men ømt og fyrig — de flagrende krøller, idet han hvisket:

„Ebba, min lille, søte pike, holder du av mig? Vil du tilhøre mig for hele livet?“

Et hav av lyksalighet og fryd vældet over Ebba; hun visste ikke, om hun turde tro sine egne ører. Det overvældet hende helt, saa hun ikke kunde faa frem et ord; hun borel sit ansigt helt ned i hans frak, skalv endnu sterkere end før og taug haardnakket.

Med blid magt løftet han op hendes ansigt.

„Har jeg været for dristig? Skulde jeg ikke si, at jeg elsker dig?“

Hun holdt øinene lukket; taarerne laa endnu paa de bløte, dunede kinder og hang i de lange, mørke øiehaar. Nu løftet disse sig langsomt og en straal av en saa øm, inderlig kjærlighet brøt frem fra øinenes dyp, at det forekom mr. Macleton, at hele verden pludselig laa badet i straalende lys og solskin, skjønt tusmørkets skygger allerede hadde sænket sig over jorden.

„Ebba!“

Han trykket hende heftig ind til sig og bedækket hendes unge, glødende ansigt med varme kys. Saa slap han hende, og idet han beholdt hendes hænder i sine, saa han hende dypt ind i øinene og spurte med jublende klang i stemmen:

„Er spurvenebbet rent forstummet? Har det ikke et eneste ord til mig?“

Hun klynget sig til ham.

„Spurvenebbet har du kysset bort nu — nu synger fru Nattergal — synger om lutter kjærlighet.“

„Min søte, elskede pike!“ Straalende trak han hende ind til sig. „Jeg visste jo, at nattergalsjælen bodde bak det pludrende spurveneb! Men —“ nu gik det op for ham,

at man ikke godt kunde tænke sig en mer ubekvem stilling til en forlovelse! — Hvorfor knælte de endnu begge to i den kolde, vaate sand?

Han sprang hurtig op, strakte haanden ut mot hende og spurte spøkende:

„Vil du ikke snart holde op at knæle for mig?“

Heftig skjøv hun hans haand bort.

„Knæle for dig? Naa, vent du bare til jeg staar paa mine ben igjen, saa skal du komme til at bøte for dit overmod!“

Samtidig gjorde hun ivrige anstrengelser for at reise sig ved egen hjælp, men det lyktes hende ikke; hjælpeløs sank hun sammen igjen og suknet ynkelig.

„Jeg kan ikke!“

Han hadde allerede løftet hende op i sine sterke armer.

Saa slynget hun sine armer om hans hals og saa alvorlig paa ham.

„Charles, er du virkelig glad i mig?“

„Hm — ja — det skulde man næsten anta efter dette halsbrækkende sprang ind i forlovelsesstanden!“

„Nei, du skal ikke spøke — det er mit ramme alvor. Jeg elsker dig saa høit, saa inderlig — av hele min sjæl! — Charles, jeg tror ikke jeg er dig værd.“

„Men, Ebba — du pleier da ikke at være sentimental!“

„Nei, men jeg mener det alvorlig. Jeg faar ikke ro før du vet hvorledes jeg egentlig er. Hvis du saa allikevel elsker mig —“

Hun var gaat et skridt tilbake, trykket sine hænder mot brystet og saa paa ham med saa ængstelige øine, at han blev ganske forskrækket.

„Ser du, Charles, jeg traadte ind i selskapslivet med den faste beslutning at ville gjøre et godt parti. Ja, saa overfladiske har mine tanker været — uten at det har været mig bevisst. Man har alltid sagt mig, at det var noget som hørte til og var ganske naturlig. Men ser du, siden jeg kom til at elske dig, er jeg blit mig bevisst at jeg ikke er dig værdig — eller rettere sagt var, for min kjærlighet, som nu vilde tilhøre dig, om du saa end var det fattigste menneske paa jorden, har utslettet og tilintetgjort alt det andet. Men det har dog været saaledes en gang — og hvis du nu foragter mig og støtter mig fra dig —“

Hun kunde ikke si mer; taarerne styrtet ut av hendes øine og kvalte hendes stemme. Hun stod foran ham ængstelig med foldede hænder og skjælvende som en forbryder, der venter paa sin dom.

Der var kommet en dyp rynke paa hans pande, og hans før saa lykkelig straalende øine hadde faat et alvorlig uttrykk. Et øieblik hersket der taushet mellem dem — det forekom Ebba som en evighet.

Saa stod han ved siden av hende, tok hendes foldede, kolde hænder mellem sine og trak hende blidt til sig. Han saa hende dypt ind i øinene.

„Min lille, ærlige pike! Hold alltid fast ved det heller sandheten, hvorledes den saa end lyder, end uærlighet overfor mig. — For fremtiden maa du holde dit sind og dit hjerte rent for enhver plet! Alt hvad der ligger bak os er glemt og utslettet. Alt mel-

lem os skal være klart og ærlig. Lover du mig det?“

„Det lover jeg, Charles. Jeg tror heller ikke, at jeg kan være anderledes — og nu maa du føre og lede mig, for jeg er usikker i mine skridt paa livets vei. Jeg tror at mine følelser i mange henseender er blit vildledet, men jeg har en sikker fornemmelse av, at nu vil alt bli godt, fordi jeg er saa lykkelig og elsker dig saa inderlig!“

Han smilte svakt mens han hørte paa hende. Det hadde altid været en frygtelig tanke for ham at falde i hænderne paa en kvinde, som var paa jagt efter et godt parti; det var noget han altid hadde vogtet sig særlig for og hemmelig lovet sig selv, at han av den grund aldrig vilde gifte sig med en fattig pike. Var det ironi av skjæbnen? Men han visste godt — og hans smil blev varmt og ømt — at denne stakkars, lille fattige pike elsket ham for hans egen skyld, ellers hadde hun ikke avlagt dette skriftemaal for ham. I hende var der ingen falskhed, ingen usandhet, og han kunde bli sit løfte tro og ikke gifte sig med en fattig pike, for denne pike var rik, rikere end tusen rike piker — rik paa kjærlighet, sandruhet og et rent sind! Jo, han var lykkelig.

*

*

*

Imens hadde fru v. Lebanoff faat en liten beroligelse. Himlen hadde sendt hende en uventet og høist velkommen hjelp. Paa sit værelse fandt hun et brev fra Alex's tidligere frøken, hvori denne meddelte hende, at hendes søster nu var ganske frisk igjen og alene kunde overta omsorgen for moren, og at hun derfor var fri igjen og ville tillate sig at spørre fru baronessen, om hun hadde bruk for hende igjen.

Efter den opdagelse fru v. Lebanoff hadde gjort idag, var det virkelig en meget glædelig meddelelse og en himlens styrelse. Nu kunde man da uten skade faa fjernet denne farlige pike. Det var jo tilstrækkelig grund, naar man sa til hende, at den tidligere paa-lidelige og prøvede pleierske forekom hende — baronessen — mer skikket til at passe den syke gut; man behøvde jo ikke engang at la hende forstaa, at man hadde set hende arm i arm med en ung mand.

Hun hadde netop tænkt at benytte dette som grund til en opsigelse, men det var bedre som det var nu. Det var det aller bedste naar man ikke behøvde at gaa ind paa sine tjenestefolks private anliggender. Paa denne maate lot alt sig ordne udmerket. Hun vilde betale hendes reise og et fjerdingaars løn — og dermed var saken avgjort paa en letvindet maate. Hun var ikke ræd for indvendingerne fra frøkenens side — i det høieste fra Alex.

Da lot Marie Fourriere sig melde.

Meget alvorlig, meget blek og stolt stod hun foran fru Lebanoff — akkurat som om hun følte sig ganske som hendes like.

„Jeg vil gjerne be om min avsked, fru baronesse. Efter den tilrettevisning, som blev tildelt mig igaar, er det vist behageligere for Dem og mig, at vort forhold blir løst,“ sa hun rolig og værdig.

Fru Lebanoff blev overrasket og egentlig ikke behagelig. Hun vilde meget heller ha sagt op Marie selv; den maate, hvorpaa den unge pike optraadte, og hendes stolte, strenge blik var ubehagelig for hende. Hvor hun forstod at sætte sig i respekt.

Fru Lebanoff bøide koldt hodet.

„De kommer mig imøte; jeg har den samme følelse. Jeg stiller bare den betingelse, at De ikke forlater Alex, før jeg har faat en erstatning for Dem. Gutten kan ikke være uten pleierske.“

„Jeg er villig til at bli saa længe, fordi jeg er glad i Alex, men jeg maa be om, at

der snarest mulig blir engagert en anden i mit sted."

"Det blir jo min sak, for jeg behøver ikke at frila Dem for Deres pligter før det passer mig," var det hovmodige svar.

Men da hun saa Marie fare heftig sammen og aapne læberne for at gi et stolt svar, tilføiet hun hurtig:

"Men det er mig selv meget om at gjøre at skaffe en erstatning for Dem snarest mulig; jeg telegraferer allerede idag til min søns tidligere pleierske. Om tre dage kan hun være her, og da er De fri og kan forlate Deres plads, og jeg stiller som betingelse, at De reiser herfra, for at Alex ikke ved et mulig gjensyn med Dem skal komme i sindsbevægelse og oprør."

"Det passer ganske sammen med mine hensigter."

Hermed var dette ubehagelige anliggende skaffet ut av verden. I de par dage som var tilbake kunde man passe paa denne pike, saa baronen ikke fik se hende mer.

Fru v. Lebanoff trodde ikke at Marie vilde indlate sig paa nogen flygtig forbindelse; hun var en allfor god menneskekjender til ikke at ha opdaget, at den unge pikes renhet og ærbarhet hvilte paa egte grund, og at alt koketteri og al letsindighet laa denne stolte kvinde fjernt. Faren utgik mer fra Sesenborg, for hos ham var det vist begyndt at bli virkelig alvor. Netop derfor var Marie farlig nu, meget farlig, og maatte for enhver pris skaffes avveien. Hun vilde ogsaa gi Karin et vink, hvis denne ikke allerede med sit skarpe blik hadde opdaget hvorledes sakerne stod.

Aa, den mor som har to giftefærdige døtre fører ikke noget let liv!

Men allerede i næste øieblik følte hun sig betydelig lettet. Skjæbnen var hende god — hendes smertens barn kunde nu med ro se fremtiden imøte.

Ebba presenterte nemlig den saa meget ønskede svigersøn for hende, og skjønt svigermoren for anstands skyld blev meget forfærdet over, at Ebba hadde forlovet sig i en saa sen aftenime og indhyllt i den stygge, gamle regnkaape, paa trods av al etikette og god tone, saa overvandt dog hendes glæde alle betenkeligheter, især da hendes tilkommende svigersøn med et straalende blik forsikret, at netop saaledes var det som det skulde — og netop saaledes som Ebba var, saa likefrem og fri for al unatur og „alastelig" optræden, var og blev hun den eneste og rette for ham. —

Karin smilte bare svakt da hun fik meddelelsen om forlovelsen, men da hendes søster omfavnet hende stormende, kysset hun hende dog med en for hende fremmed varme og bløhet.

"Du kommer til at bli lykkelig, vildkat! Du har grepet lykken i dens flugt — akkurat som du engang selv profeterste. Jeg har altid sagt at mor ikke behøvde at bekymre sig for dig — du er skapt til at bli lykkelig."

"Men, Karin, jeg elsker ham!"

"Ja, det er jo netop lykken!" Der sitret et svakt suk gjennom disse ord. "Her er vilje og ønske forenet —"

"Nei, Karin, det har jeg ikke tænkt paa — Gud ske lov, det har jeg ikke tænkt mer paa! Jeg har bare tænkt paa, at jeg elsker ham og vil følge ham til verdens ende, selv om han bare kunde by mig beskedne forhold —"

"Sværmerske — saaledes drømmer man og sier — men virkeligheten er anderledes. Nær glad over at du er blit skaanet for al tvil."

"Det er jeg, men jeg hadde overvundet den og fulgt mit hjerte. Karin, man skal følge sit hjerte, det er det eneste rigtige."

Da hadde Karin vendt sig om med sam-

menbille læber og et haardt, koldt uttryk i sine øine.

Karin hadde en søvnløs nat. Men hun var ikke den eneste som hadde kastet sig urolig paa sit leie, vridt sine hænder uten at kunne faa bugt med alle de kvalfulde tanker og følelser.

Bare nogen faa værelser fra hende laa Marie Fourriere og stirret med øine, som brændte av utgydte taarer, ut i den mørke nat og mumlet med skjælvende læber:

"Kjære Gud, hjælp mig til at glemme ham og til at overvinde alt dette ubegripelige, som har vældet ind over mig, hjælp mig til at komme bort — snart — snart — saa jeg ikke skal pines under disse menneskers hovmod og tvinges til at se ham ved siden av denne pike! Hjælp mig, store Gud, til at bevare min stolthet og holde min ære høit, saa jeg glemmer ham — aldrig mer tanken paa ham!"

Saa pintes hun ogsaa av hverdagslivets bekymringer — hvad skulde der nu bli av hende? Hvorledes skulde hun friste livet? Hun hadde været saa lykkelig her i den blaa, klare luft, i den milde, styrkende sjøvind, omgitt av alle livets behageligheter, hvortil man jo venner sig saa let, og som det er vanskkelig at rive sig løs fra igjen!

Det var jo ganske vist bare biling, som ikke kunde ha nogen indvirkning paa noget av det hun ansaa for rigtig og nødvendig; men det faldt dog i veggtskaalen. Og saa gjorde det hende saa inderlig ondt at skulle forlate den kjære, syke gut. Alex vilde savne hende og hun ham. Det hjelpeløse, syke barn hadde vundet hendes kjærlighet; hendes hjerte behøvde nogen som det kunde elske og være opfyldt av.

Ak, men hendes hjerte var ikke længer tilfreds med denne slags kjærlighet — med disse stille, fredelige pligter. Nye magter hadde vaaknet i hende — ønsker og længsler hadde skutt op som vilde, purpur-røde blomster. Hendes hjerte var blit en trodsig, egensindig ting, og hun maatte holde fast paa det med begge hænder, flygte bort og med al sin kraft og energi undertrykke alt det som var vaaknet tillive i hende, alt det som fylde hende med smerte og fortvilelse og allikevel med en underlig salighet og fryd.

Og Hans Henrik v. Sesenborg gik frem og tilbake i sit værelse og kjæmpet ogsaa haardt med de tunge tanker som pinte ham, og den stadig tilbakevendende tvil: Hvor hadde han før set hende netop slik som hun stod for ham idag — bare ikke med de forskrækkede øine, men smilende og glad som den dag, da han møtte hende første gang? Er det ei billede fra et tidligere liv? Eller er det altsammen indbildning og intet andet? Hvorledes kan det falde mig ind at føle længsel efter denne pike, som gaar og spaserer arm i arm med en eller anden opvarter, og som har støtt mig fra sig med vrede ord? — Nei — jeg tror ikke paa det. Det er altsammen bakvaskelse, misundelse og had. Karins søster trodde det heller ikke. Karin! — Jeg vil forlove mig med hende — det er det bedste. Saa vil alt bli rolig i mig, da vil jeg komme til klarhet og bli befridd for alle disse tanker, for denne taapelige længsel, der sitter mig i blodet som en sygdom. Jeg maa foreta noget energisk mot dette — enten maa jeg reise bort eller forlove mig med Karin; jeg maa ha pligter, ordnede forhold, for at jeg kan faa vite, hvem jeg hører til og hvem der tilhører mig. Eller kanskje det er det bedste at reise bort! Med tiden kan man jo glemme saa meget! Visste jeg bare hvorfra erindringen om denne fremmede pike kommer, og hvad det er for en underlig, næsten overnaturlig indflydelse hun utøver paa mig! Hvor har jeg set hende før?"

Men det lyktes ham ikke at sønderrive det tynde slør, bak hvilken den saa ængstelig søkte sandhet skjulte sig. Overfor dette slør slanset stadig den vandrende fot og den famlende, usikre haand.

Den neste morgen reiste Karin sig træt op av sin seng, hvorfra søvnen haardnakket hadde flyttet hele natten. Der var en saa feberagtig uro over hende, at hun næsten blev forskrækket for sig selv. Hun var jo ikke saa kald og harmonisk, som alle de andre ansaa hende for; hun selv visste bedst, hvilken glød der brændte i hende og hvilken voldsom kamp det kostet hende at bevare denne kolde ro og likegyldighet, som hun hadde anset for det bedste middel til at bane sig den vei, der passet bedst for hende.

Hun hadde ogsaa en gang været anderledes; ogsaa hun hadde været som Ebba været varmbloedig og om. Men da sammenbruddet kom, da hendes næsten forgudede far døde saa skjendig, og alle fattigdommens ydmygelser og savn veltet ind over hende, da hadde hun forandret sig helt. Hendes bløte sind var under skjæbnens hammerslag blit haardt, hendes unge, varme øine var blit gamle, skarpe og kolde, hun hadde tat paa sig aaket, ogsaa senere, da moren ved sit andet ekteskap igjen sønderrrev de lænker, hvorunder de sukket og jamret.

Karins lænker var ikke bristet — de var blit næsten endnu tungere, da den ydre glans hadde forgylt dem. Den ubændige stolthet hun hadde arvet efter en eller anden forlængst hensmuldret stammor, hadde faat hende til at slæpe videre paa de tunge lænker og hun hadde foresat sig, koste hvad det vilde, ved egen kraft at sønderrive dem og fra fornedrelse hæve sig op til frihet, magt og rigdom.

Og den eneste maate, hvorpaa hun kunde opnaa dette, var ved et rikt og glimrende ekteskap — og derfor var det det eneste maal som foresvævet hende, det eneste hun strævet efter.

Og mot dette hadde Tibor Revoscény stillet sig med hele lidenskapens og kjærlighetsens magt og kraft.

Han hadde elsket hende og hun hadde elsket ham. Bondesønnen, den ubemidlede unge maler — en umalighet, en latterlighet i hendes øine — og dog den eneste mand i verden, for hvem hendes hjerte slog i ubesindig, ubehersket kjærlighet. — Og dog nei — ikke ubesindig, ikke ubehersket! En Karin v. Klingenssturs stolthet tillot ingen ubesindighet: den hadde ikke kunnet hindre, ikke kunnet overvinde denne ulyksalige kjærlighet: men den var sterk nok til at gjøre hende haard og ubøielig overfor hans kjærlighet, hans beilen og bønner.

Hun hadde væbnet sig med spot og isnende kulde, hadde ubarmhjertig og uten at gi ham det ringeste haab støtt ham fra sig, og saa — saa hadde hun lidt og kjæmpet fortvilet i to aar! — Atter og atter hadde hun forestillet sig selv, at han maatte være død for hende — men hun hadde ikke kunnet overvinde sig til at bønne en anden mand, fordi tanken paa ham alltid stod hindrende ivien.

Og nu var han kommet igjen — han vilde fordre sin ret — stollere, sterkere og mer tvingende end før — det visste hun, det følte hun. Nu skulde kampen med ham begynde igjen — den kamp som aldrig hadde holdt op — den kamp hun hadde kjæmpet med sig selv i næsten to aar.

Men hun vilde bli trø mot sig selv — nu, netop nu skulde hun nok faa med og kraft til at reise den sidste, uoverstigelige skranke mellem ham og hendes!

Det var ikke uten hensigt, at han saa

stolt og med en saa forhaabningsfuld mine hadde fortalt, at han hadde faat guldmedalje for sit sidste billede, at han var paa god vei til at skape sig et berømt navn, og at han var overøst med bestillinger og næsten vadet i penger — det sidste hadde han sagt med den klare, indtægende, klangfulde latter, som kanske aller først hadde vundet hende hjerte.

Han mente, at det vilde danne broen over til hende — at han nu var istand til at by hende en fremtid, som var hende værdig.

Nei, og tusen ganger nei! Hun vilde ikke bygge paa en saa usikker grund; hun hadde allerede en gang oplevet, at det som syntes meget mer sikkert og grundfæstet var sunket sammen i grus og aske — hun hadde allerede en gang for gjennomgaat falligdommens kvaler — hadde kjæmpet den haarde kamp for det daglige brød — det skulde aldrig ske mer!

Saa var det ogsaa hans herkomst! Ham selv kunde man tilgi alt — ham adlet skjønheten, talentet, den naturlige anstand og elegance og den ulastelige optræden, han hadde tilegnet sig i huset hos den velynder, hos hvem han var blit opdraget. Hvis han hadde været av god familie, saa kanske der hadde været en mulighet for, at hun hadde bukket under for sit hjertes drift og hadde gaat ind til en uviss fremtid, baaret og støttet av ham og hans kjærlighet! Saa svak hadde hun kanske kunnet være, hvis ikke hans familie hadde staat mellem dem — hans familie, som han elsket og æret med barnslig kjærlighet og taknemlighet, uten et eneste sekund at skamme sig over den! Nei, han var endog stolt av sin herkomst, av sine jevne, brave foreldre, om hvilke han alltid talte med ærefrygt. Hvis hun endda hadde kunnet rydde denne slegtsfølelse, denne familiekjærlighet ut av ham og ha traadt den under føtterne! — Men nei, det kunde hun ikke. Ingen kan springe over sin egen skygge, ingen kan fornekte sin natur. — Det var mer end hun kunde klare, hvor sterk end hendes magt over ham var.

Heflig rev hun op vinduet og indsugte i dype drag den friske luft, som blaaste ind til hende fra havet.

Det var endnu ganske stille paa gaterne. Klokkerne i en nærliggende katolsk kirke lød saa fuldtonende gjennom den klare luft, saa bløtt og saa beroligende. I det mindste forekom det hende saaledes.

Kirkeklokker! Bøn og andagt! Hvor fremmed var ikke disse ting for hende nu! — Idag folte hun næsten længsel efter det. Hun vilde gaa i kirken, hun vilde be — indtrængende, nderlig, fortvilet vilde hun be og trygle om ro og kraft.

Hun fulgte den pludselige indskydelse. Faa minutter efter var Karin paa vei til kirken.

Den hurtige marsj i den rene, klare morgenluft hadde allerede noget styrkende og beroligende ved sig — hun blev lettere og friere tilmode. Men i det oieblik hun gik ind i den halvmørke, bare dæmpet oplyste kirke, og duften av røkelse slog mot hende, blev hun igjen overvældet av hele sin sorg og dens knugende vegt, og uvilkaarlig sank hun paaknæ for et Madonnabillede og foldet henderne til bøn.

Men hun fandt ingen ord — hun visste pludselig ikke hvorfor hun vilde be, hvad der hadde drevet hende hit og hvorfor hun ventet, at hun netop her skulde finde ro og kraft.

Pludselig husket hun et litet vers hun hadde læst engang — hvor husket hun ikke:

Jeg sa til gribben: „Riv av mit hjerte det navn, som jeg deri ridset har, lær mig at glemme min sorg og smerte!“ „Forsent, forsent!“ var gribbens svar.

Med brændende skrift stod dette vers for hendes erindring; ordene: „Forsent, forsent!“ behersket alle hendes tanker, utsluttet alt andet. „Det er forsent!“

Var det en bøn? Nei, bare en tilstaaelse, over hvilken ingen bøn kunde hjelpe hende.

„Det er forsent!“ Disse ord stivnet næsten i hendes hjerte.

Ubevægelig blev hun liggende paaknæ; hvor længe visste hun ikke selv.

Pludselig reiste hun sig hurtig og energisk. Hun hadde fundet sig selv igjen; den svakhet som hadde overvældet hende forsvandt igjen; igjen var hun Karin v. Klingenstur, som med fast vilje hadde foresat sig, hvilken livsvei hun vilde gaa, som var og blev tro mot alle sine erfaringer og oppfattelser. Og selv om hun gik tilgrunde ved det, saa gik hun tilgrunde som en egte Klingenstur i sine forfædres aand. Ingen av hendes stamfædre hadde været svake — ikke en eneste — med undtagelse av hendes far, som feigt hadde grepet flugten! Det hadde engang været hendes bitreste smerte, den smerte som hadde gjort hende haard og kald for hele livet. Hun vilde ikke flygte — hun vilde kjæmpe og seire over sig selv.

Da hun gik ut av kirken, stod Tibor Revoscény foran hende, som tryllet op av jorden.

I sin første skræk tumlet hun tilbake; men allerede i neste sekund strammet hun sig legemlig og aandelig op. Her var kampen som hun skulde kjæmpe tilende; den kom hurtigere end hun hadde tenkt sig, men enten den kom idag eller imorgen, saa skulde og maatte den gjennomkjæmpes. Hun var væbnet til tænderne, hun var rede til at kjæmpe, og det var kanskje det bedste, at hun begynte kampen allerede nu, saa blev den hurtigere kjæmpet tilende.

„Jeg har ventet paa Dem,“ sa han, idet hans øine boret sig ind i hendes, der hvilte rolig og kaldt paa ham. „Jeg saa Dem inde i kirken, og jeg takket Madonna fordi hun saa hurtig har fort Dem paa min vei. De vet at jeg maa tale med Dem, og De vet hvad jeg har at si Dem!“

„Jeg vet slet intet, hr. Revoscény; jeg vet bare, at mellem os blev alt hvad der skulde sies, allerede sagt for to aar siden, og at vi ikke har mer at si hverandre.“

Fast, rolig og kaldt faldt ordene fra hendes læber, og hun hadde ogsaa en følelse som om de kom fra et fast, rolig og kaldt hjerte, der var blit bragt til taushet ved hendes energi og uovervindelige vilje.

„Ja, jeg husker endnu alt hvad De sa dengang, og jeg har siden følt, at det var ganske riktig at De ikke den gang kunde ta imot min ubetænksomme beilen — meget haardt, meget ubarmhjertig, men fuldkommen korrekt. De kunde ikke andet, Karin; det var en formastelighet av mig — en formastelighet som bare min lidenskabelige, nderlige kjærlighet kunde undskylde — at jeg vilde dra Deres straalende, gyldne skjønhed ned til mine daværende ringe, beskedne forhold. Men jeg elsket Dem, Karin, og De elsket mig —“

„Stille! Ikke et ord mer om det! Har De ikke endnu lært at indse, at en pike som elsker ikke handler som jeg gjorde dengang?“

Han smilte.

„Nei, Karin, fornegt nu ikke Dem selv; dengang elsket De mig.“

„Saa la det forbigangne være glemt!“

„Det er ikke glemt, Karin — De elsker mig endnu!“

„Jeg forbyr Dem at snakke saa fortrolig til mig, hr. Revoscény, og jeg forbyr Dem at frenkomme med paastande, som savner elhvert grundlag. La os heller ende denne baade pinlige og unyttige samtale.“

Med en svak hodebøining vilde hun gaa

forbi ham, men han vedblev at følge med hende, og han mistet nu sin med møyie tilkjæmpede ro.

„De undgaar mig ikke, Karin; alt sammen er blit anderledes nu; i disse to aar har jeg kjæmpet og arbeidet med tanken paa Dem — alltid bare med tanken paa Dem — for at bli Dem værdig, for min kjærlighet er saa stor — saa grænseløs! Nei, la mig tale ut, min dronning, min stolte, grusomme, varmt elskede dronning, for hvis føtter min sjæl knæler, der i sine hender bærer liv eller død for mig. Nu maa det komme til klarhet mellem os!“

Med et lidenskabelig tryk holdt han hendes motstræbende haand i sin; hans øine boret sig flammende ind i hendes, og hans ord faldt som hete taarer paa hendes hjerte.

Hun pustet tungt, men hun var ganske blek og kald.

„Slip min haand og tal saa, for at det kan faa en ende.“

Han slap oieblikkelig hendes haand, og ogsaa han pustet tungt.

„Tilgi mig, at min sterke sindsbevægelse rev mig med sig! — Siden jeg fik se Dem igjen, Karin, har jeg ikke været herre over mine tanker og handlinger! Igjen brænder der en flammende ild i mig, og av denne maa jeg enten stige op som en lykkens fugl Fønix eller gaa tilgrunde i den. — Hør paa mig — De maa høre paa mig! Fra den gang, da De saa grusomt støtte mig bort fra Dem, skjønt De elsket mig, har jeg forsøkt at glemme Dem — alt — baade det gode og det onde — og jeg vilde være henfaldt til det sidste, hvis ikke min kjærlighet hadde været saa mægtig, saa alt beherskende, saa alt betvingende! Tanken paa at vinde Dem trods alle vanskeligheter, trods alle hindringer og Deres egen motstand holdt mig oppe og trak mig op av dypet, staalsatte mine kræfter, gav mit talent vinger og banet veien for mig, saa jeg har vundet en plads, hvorfra jeg tør strække haanden ut efter Deres gyldne, kongelige skjønhed. Endnu har jeg ikke helt naadd toppen, men jeg naar den nok! — Karin, jeg vil hente stjernerne ned fra himlen for at tilkjæmpe mig dig og for at flette dem som diamanter i dit guldskinne Haar! Elskede! dyrebare, eneste elskede — bare et glimt av haab!“

Som hete flammer slog hans ord op mot hende, og hans øine lystet med en dyp, betagende glans.

Men alt i hende var som stivnet; hendes hjerte laa som dødt i hendes bryst, dræpt av hendes jernvilje.

„Nei, jeg kan ikke gi Dem noget haab, for jeg elsker Dem ikke!“

Disse ord kom ganske automatisk fra hendes læber.

Han saa smilende, ganske uforstyrret og rolig paa hende.

„Det er ikke sandt — det kan De ikke sverge paa! — Karin, kan De sverge paa det?“

„Jeg negter at gi Dem noget videre svar, hr. Revoscény, og minder Dem bare om, at jeg er herre over min vilje og at jeg nu ønsker at fortsætte min vei alene.“

„Som De befaler. Jeg kan ikke tvinge Deres vilje, men jeg gjør regning paa Deres hjerte som det skal lykkes mig at betvinge. I den hensigt er jeg kommet hit og jeg vil faa leilighet til at komme oftere sammen med Dem. Jeg vil og skal vinde Dem. Min kjærlighet er kjæmpesterk! Saa længe De ikke tilhører en anden, opgir jeg ikke haabet om at vinde seier over Deres fordomme. Lev vel, frøken v. Klingenstur, Karin, eneste elskede!“

Hurtig hadde han grepet hendes haand og trykket et brændende kys paa den, et kys, ved hvilket hun trods al selvbeherskelse

skalv og rødmet. Saa smilte han ømt, stolt og alvorlig, lot saa hendes haand synke og bukket taus, idet han gik tilbake for at la hende komme forbi.

Som jaget skyndte hun sig hjem. For hendes ører lod uavbrutt disse ord: „Saa længe De ikke tilhører en anden!“ — Det var godt, at han selv hadde nævnt dette tidspunkt, seiv vist hende et middel, ved hvilket hun allerede i lang tid hadde klamret sig som den eneste redning. Hun maatte og skulde tilhøre en anden — det var den eneste ulvei hun hadde.

* * *

De forlovede holdt stor raadslagning.

„Jeg tror det vilde være det klokkeste, at jeg straks reiste til New York og mundtlig meddelte saavel mine forældre som min bedstefar den nye vending i mine forhold,“ sa Charles Macleton eftertænksom. „Bare for at overbevise min bedstefar om, at jeg ikke bare har dyrket mine egne interesser her, hvilket han jo godt kan tro, efter resultatet av mit ophold her — og det kan man ikke saa godt forklare skriftlig —“

„Ja, men Charles, vil du virkelig forlate mig nu, akkurat efterat vi er blitt forlovet? Det vilde være altfor frygtelig!“ klaget Ebba.

Karin, som sat ute paa terrassen sammen med Hans Henrik, mens de forlovede snakket sammen og kysset hverandre inde i mottagelsessalonen, altsammen saa høit, at de andre kunde høre det, smilte ved sig selv.

„Hvor lykkelig det unge par er! Det hadde jeg egentlig ikke tiltrodd min svoger! Han har overhodet forbauset mig med sin forlovelse — denslags ting pleier man at kunne merke i forveien.“

„Ja,“ sa Hans Henrik mekanisk, „denslags ting merker man —“

Først for nogen minutter siden, da han vilde hente damerne til en spasertur, hadde han faat meddelelsen om forlovelsen, og hadde siden da været hensunken i dype tanker. Denne forlovelse faldt saa merkelig sammen med de tanker, der hadde fyldt ham siden den foregaaende dag. Eksemplet virker smittende. Nu gjaldt det bare at ta en beslutning. Og hvor vidunderlig vakker Karin var idag! Der laa en hemmelig uro over hende, en dulgt varme og en tilbake-trængt, næsten smertelig længsel, som gav hende en særlig ynde.

Han hadde jo saa ofte interessert sig glødende for hende, og hun passet i alle henseender til ham. Nu gjaldt det bare at ta beslutningen — saa vilde alt det der pinte og naget ham være forbi — alt — alt.

Det var som om han pludselig blev grepet av en rus. „Gjøré ende paa det — bare gjøré ende paa det altsammen —“ Bare gripe den haand, der saa aabenlyst blev strukket ut mot ham. Hun var vakrere end alle de damer han kjendte — ja, vakrere end dem alle, og hun passet for ham. De vilde ikke bli barnslig lykkelige som de derinde, men der vilde dog kanskje av deres forhold vokse frem en stor, berusende lykke, der vilde begrave alt andet under sin flammende glød. Og hun elsket ham — det lyste ut av hendes øine — hun vilde ikke støte ham fra sig som den anden. —

Aa, ikke tænke paa hende! Hun skulde og maatte være utslettet av hans tanker. Han vilde springe hodekuls ind i glemselen og i lykken!

Saa bøide han sig over mot Karin.

„Vil De ta imot den haand, som jeg vaa-ger at by Dem?“

Han tvang sig til at smile, mens hjer- tet i hans bryst banket vildt og stormende og alt blod vek fra hans kinder.

Ogsaa Karin blev blek — det forekom hen- de som om hun skulde kvæles. Nu, da hun

blev stillet like overfor avgjørelsen, reiste hendes hjerte sig i vild motstand. Tibor! Tibor! Men hun maatte stille denne uover- stigelige mur mellem ham og hende — hun maatte —

Idet hun bøide nakken, som under en tung, knugende byrde, mumlet hun likesom be- døvet:

„Hvis De tror jeg kan gjøré Dem lyk- kelig —“

Det var ikke den stolte, selvbevisste Ka- rin som talte nu; det lod næsten ængste- lig og besvergende likesom en blyg, undle- lende pikes ydmyge underkastelse, og det bragte ham helt ut av fatning. Han fandt ikke straks det rette uttrykk, men rakte bare me- kanisk ut haanden. Vilde han gripe hendes? Vilde han støtte hende, eller søkte han selv støtte?

Karin for sammen, løftet den stolte nakke og la med en rask beslutning sine fine, kolde fingre i hans varme, utstrakte haand.

„Til et fast forbund som to mennesker, der forstaa hverandre og gjensidig ønsker at forskjønne livet for hverandre,“ sa hun nu med ganske klar, fast stemme, nu igjen helt Karin v. Klingenstur, der visste hvad hun vilde. Hun smilte endog og fremtvang et ømt skjælmeri i sine øine. „Det grep os straks ved første syn — ikke sandt, Hans Henrik?“

Han bukket under for hendes trylleri, saa- ledes som han allerede ofte hadde bukket under for det, og han trykket fyrig hendes hvite haand mot sine læber. Ja, han hadde allerede dengang elsket hende, og han elsket hende ogsaa nu. Alt andet hadde været en forvildelse, en forblændelse, en unaturlig — eller overnaturlig følelse; han elsket bare denne vakre, forførende pike, og hans ord lod saa overbevisende, da han nu sa:

„Ja, du gjorde det helt av med mig straks ved første blik!“

Da han nu lidenskabelig omfavnet hende, gik der en svak gysen gjennom hende. Bare ikke kysse ham — ikke nu — ikke straks! Hun maatte først finde sig tilrette i dette.

Gud ske lov — nu kom moren netop ind av døren. Karin sprang op.

„Mor, vi er netop blitt forlovet!“

Hun skyndte sig bort til moren og kastet sig voldsomt til hendes bryst.

Da stod ogsaa Sesenborg ved siden av den forbausede fru v. Lebanoff.

„Ja, saaledes er det, fru baronesse. Tilgi at jeg ikke først bad om Deres tilladelse. Øieblikkets stemning og det fristende eks- empel derinde maa være min undskyldning. Jeg haaber De ikke har noget at indvende mot vor forbindelse?“

Der la sig et tryk over morens hjerte, bare et flygtig, forbigaaende øieblik, saa strakte hun haanden ut mot Hans Henrik, og med sit mest vindende smil bød hun ham velkommen som sin kjære svigersøn. Hun talte meget pent og meget passende, og Karin trak sig ut av hendes armer med røde kin- der og straalende øine, der lyste med en un- derlig urolig, flakkende glans. Ogsaa Hans Henrik var meget urolig — ogsaa hans kin- der brændte og ogsaa hans øine lyste med en næsten feberagtig glans.

De to lykkelige derinde i værelset ved siden av hadde slet ikke lagt merke til den viktige begivenhet, som hadde faregaat bare nogen faa skridt fra dem. De hadde altfor meget at snakke om, saa de hverken saa eller hørte; de var saa fuldstændig optat av sine rosenrøde fremtidsplaner, sin spø- kende erting og sin jublende fryd og salig- het, at der i det mindste maatte et jord- skjælv til for at vække deres opmerksom- het.

Men Karins forlovelse syntes for Ebba at være endnu mer end et jordskjælv, for hun stirret rent bestyrret, med stive, forskræk-

kede øine og bleknende kinder paa sin smil- lende søster.

„Karin, har du — har du forlovet dig med baronen?“

Der lod saa megen vantro, saa megen skræk og angst ut fra dette utrop, at Karin for sammen og et øieblik holdt hun paa at miste sin fatning.

Ebba hadde opdaget hendes hemmelighet! Da gjaldt det at optræ dobbelt sikkert, at spille den engang overtatte rolle dobbelt be- hændig og gjennomføre den med al kraft. — Hun smilte med fuldkommen utvungenhet og en blanding av forbauselse og skjælmeri.

„Har du da slet ikke ant noget? Min for- lovede og jeg har da længe staat paa det springbret, hvorfra man styrter sig paa ho- det ut i forlovelsesstanden! Men deres for- elskelse har naturligvis gjort dere blinde for andre mennesker!“

„Blinde?“ gjentok Ebba tungt pustende.

Mr. Macleton overdøvet hendes ord med sin muntre latter.

„Siet ikke, vakre svigerinde! Jeg har længe merket hvad der var igjære; derfor trøstet jeg mig med Ebba, da jeg indsaa det haabløse i at vinde Dem!“

Han blinket skjelsk over til Ebba, og ventet at hun vilde fare løs paa ham og ry- ste ham ordentlig; men Ebba stod ganske stille med store, stive øine, der likesom fast- tryllet hang ved Karin. Hun hadde tilsyne- latende slet ikke hørt hans spøkende ord, for uten at ta den mindste notis til dem gik hun hurtig bort til Karin, slyngt sine armer om hendes skuldre og sa med halvkvalt stemme:

„Karin, blir du lykkelig? Aa, kjære Ka- rin, bli lykkelig!“

Og hulkende gjemte hun sit ansigt ved sø- sterens bryst.

Karen blev endnu blekere end før. Hun var tilmode, som om noget sønderslet hen- des hjerte, og hun kunde ikke straks finde ord.

„Men, Ebba!“ utbrøt samtidig Macleton, og vilde trække den hulkende pike til sig.

Men Karin holdt hende fast og strøk blidt henover det krøllede hode, der laa ved hen- des skulder. Hun smilte med skjælvende læber.

„Hvor hun er nervøs! To forlovelser like efter hverandre har været formeget for hende. Lille Ebba, du maa gjøre dig umake for at styrke dine nerver; du maa lære at beherske dine følelser litt bedre. Se paa mig! Jeg skal nok finde lykken — du be- høver ikke at være bekymret for min skyld.“

Ebba løftet op sine øine og saa ind i Ka- rins ansigt, som saa meget talende og strengt paa hende. Hun forstod straks, at hun had- de baaret sig meget dumt ad. Ja, Karin var sterk; man behøvede virkelig ikke at være ængstelig for hende; hun vilde uforstyrret gaa den vei hun hadde foresat sig at følge, hun vilde kanskje trods alt, hvad der laa bak- hende og som hun ikke hadde glemt, bli lyk- kelig.

Ebba blev blussende rød og rettet sig hur- tig op.

„Ja, Karin, mine nerver er litt i oprør. Du har ret, to forlovelser er litt vel meget av det gode, jeg kunde ikke straks finde mig tilrette og — og vi er dog søstre, og jeg har alltid været mer glad i dig end du i mig. Det var en dum maate at ta det paa — en lykønskning med taarer! Tilgi mig!“

„Jeg vet hvad du mener, kjære Ebba!“

„Ja, det vet du. Kjære baron, jeg er me- get glad over at faa Dem til svoger. De kan være stolt av Karin, det har jeg alltid været; men min Charley har nu valgt den bedre del — jeg er from som et lam, mens Karin alltid har været sterk og stolt som en løve.“

„Aahaa —“ sa Charles, mens Karin spø-

kende gjorde indvendinger, og Hans Henrik, der ikke hadde fundet noget paafaldende i Ebbas opførsel, gik leende ind paa spøken. Og saaledes var alt igjen snart i det rette spor, og kammerpiken, som hadde git sig noget at bestille inde i sideværelset, skyndte sig avsted for at utbre nyheten.

Hurtig fortalte hun det til stuepiken, mens Marie netop stod ved siden av, hvor hun holdt paa at gjøre istand Alex til hans formiddagstur. Hun kunde ikke undgaa at høre hvert ord. Det blev ganske sort for hendes øine, og der skar en saa voldsom og ubærbart smerte gjennom hendes hjerte, at en stønnen undslap hendes læber, og hendes hænder grep saa fast om hendes patients skuldre, at han forskrækket utbrøt:

„Aa, Marie! Hvad er det? Er du syk, Marie? Du skjæler jo og er ganske blek!“

Marie faltet sig med anstrengelse og forsøkte at smile.

„En pludselig svimmelhet — ikke noget andet.“

Imens overveiet man inde i mottagelses-salonen, hvad der først skulde foretas i anledning den sidste forlovelse. Hans Henrik hadde ingen slegtninger, hvis samtykke han først skulde indhente.

„Jeg er ganske fri og frank. Med undtagelse av en gammel onkel, som altid har advaret mig mot at gifte mig og allikevel av hele sit hjerte længter efter at se mig gift, har jeg ikke en eneste slegtning. Du maa erstatte mig alt.“

Heftig trykket han Karins haand og saa paa hende med et blik, der var mer smertelig end ømt.

Hun besvarte hans haandtryk, for det var hendes pligt, og hun forsøkte ogsaa at se kjærlig og varm ut; men idag vilde ikke hendes øine adlyde hende som ellers — deres gyldne bund skinte med en underlig livløs og kald glans. Hun bøide hodet ned mot hans skulder, og sa lavt og med svakt skjælvende stemme:

„Ja, det vil jeg. Det er jo selvfølgelig.“

Begge to hadde en følelse, som om de med anstrengelse besteg et fjeld, og at de aldrig vilde naa op til den høie, frie top.

„Slik kan det ikke gaa i længden,“ tænkte Karin fortvilet. „Jeg maa beherske mig bedre, jeg maa venne mig til at være om og kjærlig. Litt efter litt lærer jeg det nok — jeg maa bare først overvinde alt det nye og ukjendte. Før kunde jeg jo være ganske anderledes overfor ham — hvorfor saa ikke nu? Jeg vil og maa bli anderledes!“

Hun grep fastere om hans haand, og der ved faldt hendes øine paa ringen, som funklet paa hans finger. Uvilkaarlig gik hun forskrækket tilbake og rev sin haand ut av hans:

„Slangen!“

Han dreiet hurtig stenen indover.

„Alltid denne forhadte ring! Har den skræmt dig nu igjen? Jeg skal ta den av mig.“

„Nei, nei, slet ikke — den interessante ring! Nu har jeg allerede overvundet skrækken. Du maa en gang igjen fortælle mig den historie, som knytter sig til den, Hans Henrik.“

„Aa, den historien har helt overlevet sig selv.“

„Nei, nei — du skylder ogsaa Charles den. Charles —“ hun var glad over at finde et emne, der kunde bortlede deres tanker fra hendes forlovelse og frita hende for fortsættelsen av denne ømme scene. „Charles, har De over Ebba glemt Deres interesse for indierinden og ringen?“

Det andet forlovede par kom nu ut fra vindusnichen, hvori de hadde gjemt sig, og Macleton gik bort til Karin.

„Nei, slet ikke! — Ja, Sesenborg, nu da vi

er traadt i slegtskapsforhold til hverandre, maa De gi mig besked om den forbindelse, der øiensynlig allerede før har bestaaet mellem os. Hvad er det med ringen? Hvorledes har De faat fat paa den? Hvad vet De om dens opprindelse?“

„Det kan altsammen besvares med faa ord,“ sa Hans Henrik med et utvungent smil. „En av mine stamfædre bragte den med sig fra sine reiser i fremmede land sammen med en fremmed, mørk kvinde. Den har tilsynelatende været en slags egteskapsring, dog melder det to hundre aar gamle sagn ikke, om der har bestaaet et egteskap mellem min stamfar og denne fremmede kvinde. Da hun døde forsvandt den eneste datter hun efterlot sig med den gamle tjener, som Nuramaja — saaledes het den unge kvinde — hadde bragt med sig fra sit hjemland, og hun tok ringen, som hendes mor bar til sin død, med sig. Jeg antar, at det er denne ring, Deres bedstefar har kjendt.“

„Har De aldrig senere erfaret noget om dette forsvundne barn?“

„Sagnet melder ikke noget om det. Det er altsammen bare eventyrlige sagn og traditioner. Hvorom man ikke vet enten det er sandhet eller digtning.“

„Men ringen er da sandhet? Men andet har De altsaa ikke som beviser for disse sagn?“

„Nei, intet — men jo — et billede —“

Hans Henriks øine blev pludselig stive, hans ansigt mistet al farve, og dets træk blev spændt og stramme, ordene døde paa hans læber, og med en næsten fortvilet gestus slog han sig for panden: „Billedet!“

Med et ryk var forhængen for det som hittil hadde været skjult revet tilside, hans hukkommelsesporter var pludselig sprunget knakende op og hadde aapnet sig paa vid gap, alt viste sig klart for ham, og han stod pludselig foran den sandhet, som han hittil med smerte og kval forgjæves hadde kjæmpet for at trænge igjennem.

„Det er hende — den hvite kjole, den gule blomst — og øinene — øinene! Maja er fundet!“

„Hvor — hvem?“ Macleton glemte alt andet og grep Sesenborg i skulderen. „Er De fra forstanden? Fantaserer De? Maja! Hvad er det De sier om Maja? Hvor er hun?“

Ogsaa Karin hadde sprunget op. Hun fik pludselig en fornemmelse, som om en truende fare nærmet sig. Hun la haanden paa Hans Henriks arm.

„Hvad er det? Saa tal dog! Er du syk?“

Delte spørsmål syntes at være berettiget, for sveden perlet i klare draaper paa hans pander, hans ansigt var likblekt og hans øine brændte med en sælsom glans.

„Det er hende! Saaledes saa jeg hende i drømme! Nu husker jeg alt,“ sa han med tonløs stemme likesom til sig selv, og hans ansigt fortrak sig likesom i legemlig smerte, mens det lød inde i hans sjæl: „Alt er

tapt — jeg har forskjertset min lykke! Jeg har følt hendes magt, men jeg har ikke kunnet fatte, ikke forstaa hvad hun var for mig! Jeg blinde daare, som har iagt mig selv i baand og lænker for at undtly lykken!“

„Hvad feiler Dem, Sesenborg? De ser ut som om De var syk. — Mor, hvad tror du?“

Fru v. Lebanoff stod likesaa uforstående overfor denne scene som alle de andre; kun saa paa Karin, som om hun søkte hjælp hos hende.

Nu hadde Karin gjenvundet hele sin ro og fatning. Hendes fingre la sig med et fast tryk paa Sesenborgs arm, og hendes stemme hadde en streng, bydende klang:

„Hans Henrik, hvad skal alt dette bety?“

Lyden av hendes stemme kaldte ham tilbake til virkeligheten. Han strøk med haanden over den fugtige pander.

„Tilgi mig! Det kom saa overraskende! Jeg har pludselig gjort en opdagelse — og den overvældet mig aldeles — det vil si: jeg tror at ha gjort denne opdagelse — det er et drømmebillede jeg hadde under min sygdom — nei, det er mer end et drømmebillede — det er — kort og godt: Deres søns pleierske, fru baronesse, er den søkte Maja!“

Disse ord hadde han fremstøtt hurtig og avbrutt, uten at kunne samle sine tanker til fuld klarhet og orden, og alle for sammen. En uforklarlig følelse sa de tre damer, at han hadde ret.

„Der har vi faren!“ tænkte moren og Karin samtidig. „Prinsessen paa erten!“

Ebba lot sig ikke nøie med at tænke, men utbrøt overrasket:

„Ja, Charles, det tror jeg sikkert! Hun er den du har lett efter! Hurra, nu har vi hende!“

Charles saa rent uforstående ut.

„Din brors pleierske? Men det maatte dere da ha visst —“

„Nei, nei, nei — den indiske prinsesse er inkognito hos os,“ jublet Ebba. „Men det er ganske sikkert hende. Mor, Karin, tror ikke dere ogsaa det?“

Jo, de trodde det, men begge to rystet paa hodet.

„Det er jo umulig — utænkelig! Hun heter Marie Fourriere. Hvorledes falder De paa den idé, Hans Henrik?“

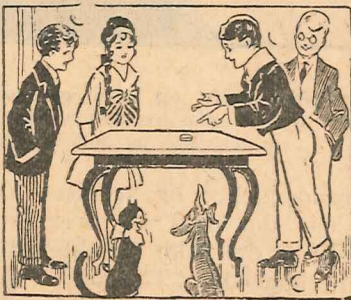
„Hun ser aldeles ut som det gamle billede.“

„Aa, hvem kan dømme efter et saadant gammelt, halvt utslettet billede. Det er jo en ganske anden dragt og en anden frisure.“

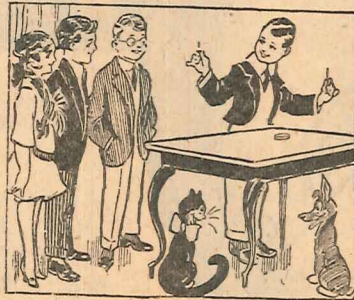
„Ganske vist —“ ved den rolige overveilelse meldte tvilen sig igjen — „og paa billedet var hun tilsløret —“

„Ovenkjøpet tilsløret? Ak, kjære, hvor du har en levende fantasi!“ sa Karin med sin kikkeklare latter. „Saa kjender du jo slet ikke hendes ansigt.“

(Sluttes)



„Nu skal jeg vise dere et litet kunststykke. Se, her ligger en tokrone, ikke sandt? Kan nogen av dere faa den til at snurre rundt om sig selv bare ved at puste paa den? Naa, ikke! Vel, saa gaar vi over til demonstrationen.“



Se, først tar jeg to knappenaaler, hver især mellem peke- og tommelfingeren.



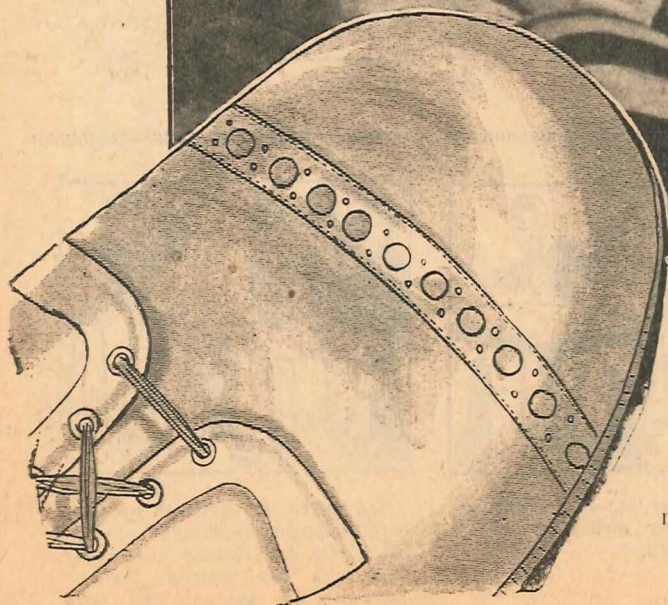
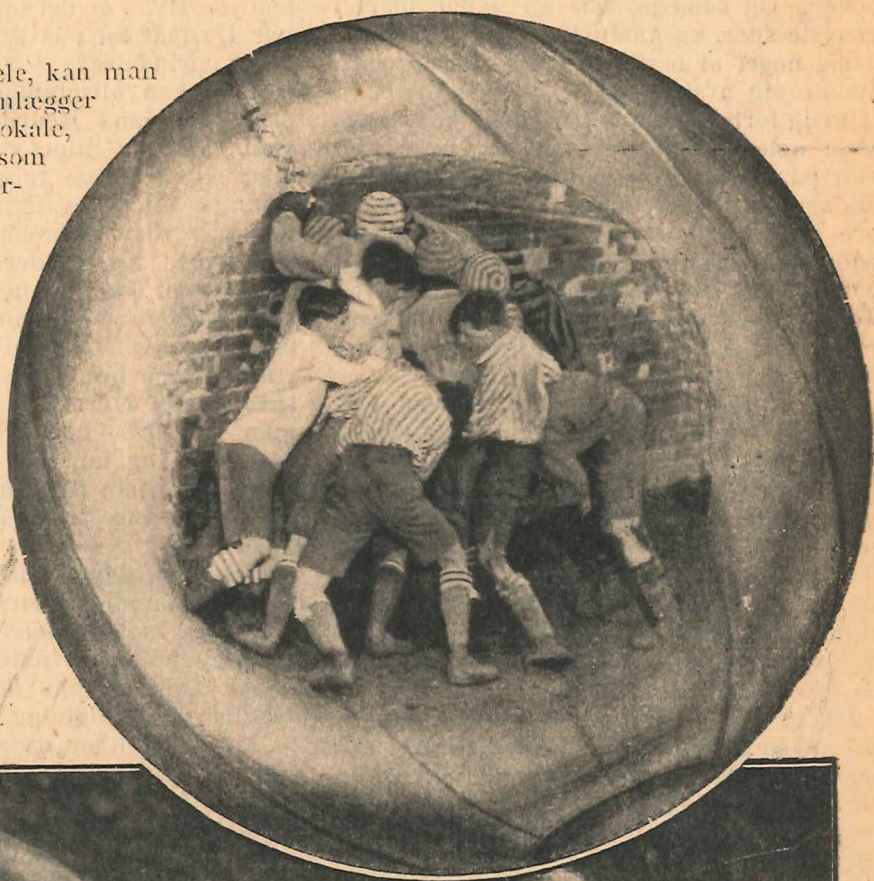
Saa løfter jeg tokronen op mellem knappenaalsspiderne — saaledes. Og saa endelig puster jeg bare paa den nederste kant. Værsgo, der snurrer den, ikke sandt?“

FOTBALL.

Ballen og kampen om ballen.

Man sier, at hvor europæeren kommer hen i fremmede verdensdele, kan man straks kjende hans nationalitet av hans første handling. Tyskeren anlægger straks en ølstue, franskmændene grundlægger en avis eller et varietélokale, italieneren promenerer med en lirekasse, grækeren slaar sig ned som bankier, men englænderen utstikker jord til en fotballbane. Alle Overdrivelser fraregnet er der noget i det. Hvor englænderen gaar eller staar paa jorden maa han ha en fotball at sparke til, og naar englænderen sier, at likesom det var paa de engelske ballbaner at slaget ved Waterloo blev vundet, saaledes er det ogsaa fotballen som opretholder det engelske kolonihærdomme, er der ogsaa noget i det, for paa mange steder av jordkloden er det bare mulig at leve for hvite mænd, naar de bestandig trener sine legemer med sport.

Fra at være en særlig engelsk sport er fotballen jo forlængst bli international. Intetsteds drives den dog med en saadan ivær og næsten hellig begeistring som i de engelsktalende land. En ung engelskmand, som ikke kan spille fotball, er næsten umulig i sine kredse. Forøvrig vilde han vist være vanskelig at finde. Tidligere bebreidede man fotballsporten, at den utviklet brutaliteten. Det kan ikke paa staas længer. De uskreve engelske love om, hvad en gentleman kan og maa og bør, har i høi grad faat indflydelse paa spillet. At der kan vanke, slemme støt og skrub kan vel ikke bestrides, men spillet utvikler ogsaa

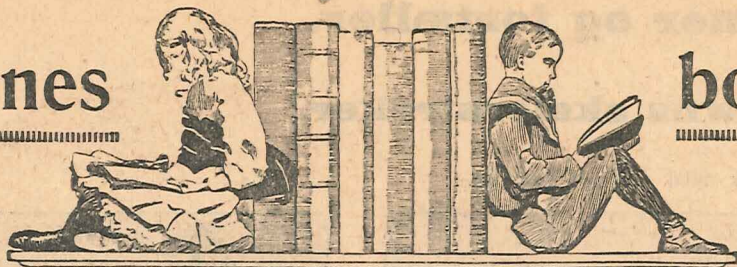


Hvad forestiller dette, og hvem er hvem? Er det en klump av mennesker, som har lagt sig til at sove med hoderne mot hverandres skuldre? Nei, det er en gruppe fotballspillere, der kjemper om en ball, og som fotografen har tagt et fugleperspektiv av.

energi, raadsnarhet og styrke. Englænderne kan ikke lenger undvære dette spil. De tar det med sig overalt. — Selv ved fronten spiller soldaterne det i sin fritid, og er det ikke karakteristisk, at en halv time før man rommet Gallipoli, tok de engelske „Tommies“ det sidste parti „football“.

Selv for den ukyndige i spillet frembyr fotballen baade spændende og komiske scener. Se bare billederne her fra denne kamp i Eton i England, hvor kongen av Belgiens næsældste søn spiller med.

Barnenes



bok



Prinsens spillemand.

Et eventyr.
(Sluttet)

„Naa, hvad sa han?“ spurte kongen.
„Vi vil gjerne ha te og kaker,“ sa prinsessen.
Saa blev der sendt ind te og kaker, og saa ventet kongen og ministeren igjen utenfor paa at spillemanden skulde komme ut og fortælle dem, hvorledes det var gaat.

De ventet længe, længe — og saa kom han.
„Hun er jo nydelig,“ sa spillemanden, „jeg kunde sitte hele dagen og stirre hende ind i øinene.“

„Vil du fortælle prinsen det?“ spurte kongen glad.

„Ja, det skal jeg rigtignok,“ sa spillemanden.
Saa besteg han igjen sin hest og red bort, og kongen gik ind for at spørre prinsessen om hendes mening.

„Tror du saa, at du kan komme til at elske prins Robin?“ spurte han.

„Ja, det er jeg sikker paa, at jeg kan, far,“ sa hun. „Naar jeg liker hans spillemand saa godt, at jeg kunde ha lyst til at sitte hele dagen og stirre ind i hans vakre øine, saa maa jeg jo komme til at like prinsen selv meget bedre, ikke sandt?“

Kongen og ministeren var henrykt over dette svar; det viste dem jo, hvilket følsomt hjerte prinsesse Doris hadde.

Saa gik der nogen dage, hvor prinsessen ikke gjorde andet end at sitte og tegne billeder efter hukommelsen av prinsens spillemand.

Ved slutten av uken sa hun til sin gamle amme: „Er han ikke pen? Og han er bare prinsens spillemand, hvor nydelig maa saa ikke prinsen være?“

Kanskje du ikke vil like ham saa godt,“ sa den gamle amme, som var en meget fornuftig kone.

„Nu er du kjedelig dum,“ svarte prinsessen. Men det kjedeligste ved det var, at ammen fik ret, for da prinsen kom næste dag, saa kunde prinsessen slet ikke like ham.

„Aa, far,“ sa hun til den gamle konge. „Jeg tæler ham ikke. Jeg synes han er frygtelig. Det ene av hans øine er gult og det andet er rødt.“

„Saa meget desto bedre,“ sa kongen, „gult og rødt er kongelige farver, og man maa aldrig glemme sin rang.“

„Men hans næse er skjæv,“ sa prinsessen.
„Det er desværre min ogsaa,“ sa den gamle konge. „du kan da ikke forlange, at han skal ha en penere næse end din far? Siden jeg blev konge, er det netop blit regnet for fint at ha skjæv næse.“

„Men hans haar er saa stygt, og det lille han har er krøllet paa den ene side og glat paa den anden.“

„Saa meget desto bedre,“ svarte kongen, „saa har du ham for dig selv, og det er ikke en som vil forsøke at stjele ham fra dig.“

Men den stakkars prinsesse blev mer og mer ulykkelig, jo kjærligere prinsen blunket til hende og puffet til hende med sin albue.

„Bry dig ikke om det,“ sa den gamle konge til prinsen, „hun værner sig nok til at se dig efter en tids forløp. Vær bare kjærlig mot hende. saa gaar det nok, og torsdag holder vi bryllup.“

Det var et held for prinsessen, at prinsen hadde tat med sig sin spillemand, for naar hun følte sig rigtig ulykkelig, holdt hun ham i haanden i nogen minutter og saa ham ind i øinene, det hjalp hende alltid litt; men det hindret ikke, at bryllupsdagen nærmet sig mer og mer.

Saa kom torsdagen, og saa hændte der noget underlig. For da den stakkars prinsesse meget forgraatt kom ind i bryllupssalen ved sin gamle ammes arm, saa kom prinsens spillemand bort, satte sig ved siden av hende og tok hendes haand.

„Graat ikke, Doris,“ sa han blidt; „jeg er den rigtige prins og den anden er netop spillemanden.“

„Hvad skal dette bety?“ spurte den gamle konge forbauset.

„Jo, ser du,“ sa prinsen, „min kongelige far, kong Dio, sa, at han vilde sende min spillemand hit for at se, hvorledes prinsessen saa ut, men saa fandt jeg paa noget som var bedre.“

„Og hvad var det?“ spurte kongen.

„Jeg sa, at jeg selv vilde reise over og se paa prinsessen og si, at jeg var spillemanden. Min kongelige far mente rigtignok, at spillemanden var meget klokere end jeg, men da han ikke saa saa godt ut, saa lot han mig reise.“

„Men hvorfor meldte man ikke det til mig, før du kom?“ spurte kongen.

„Det kunde jeg ikke godt gjøre,“ sa prinsen, og saa vilde jeg desuten gjerne først selv se, hvorledes jeg likte prinsessen.“

„Ja,“ sa spillemanden, „og han var vist klokere end jeg og naadde hurtigere til maalet, end jeg vilde ha gjort. Han sa, da han kom hjem, at han hadde stirret ind i prinsessens øine en time og saa smilte hun; i mine stirret hun bare i tre sekunder og saa graat hun. Hvorledes vilde det saa ha gaat, hvis hun hadde set ind i dem en hel time? Nu vil hun like prinsen dobbelt godt efter denne overraskelse.“

„Ja, det er bra nok,“ sa den gamle konge. „men jeg forstaar ikke helt denne bytten om, og jeg pleier da at ha en rigtig god forstand. Men la os nu holde bryllup.“

Saa holdt de bryllup, og bakefter spilte spillemanden saa deilig paa sin violin, at alle og enhver kunde høre, at han var den rigtige spillemand.

Saa var onkel Theodor træt for den aften, han kysset barna til godnat og sa:

„Men en ting vil jeg si dere, smaabarn, hvis dere igjen springer ut paa trappen i natlineterne deres og henter dere en forkjølelse, saa vil hverken jeg, far eller barnepiken fortælle dere flere historier, nu vet dere det!“

Frå alle kanter.

Et vanskelig spørsmål.

Den franske marskalk Saint-Arnaud, en tap- per soldat, hadde en liten datter som var av en meget frygtsom natur. Faren formante hende ofte til at ta sig sammen og ikke la sig skræmme av smaating.

„Er ikke du ræd for en kø da, far?“ spurte barnet.

„Nei, barn, det er jeg virkelig ikke.“

„Heller ikke for en stor hund?“

„Nei, aldeles ikke.“

„Men for en oldenborre?“

„Hvorledes kan du tro det? Nei, vist ikke.“

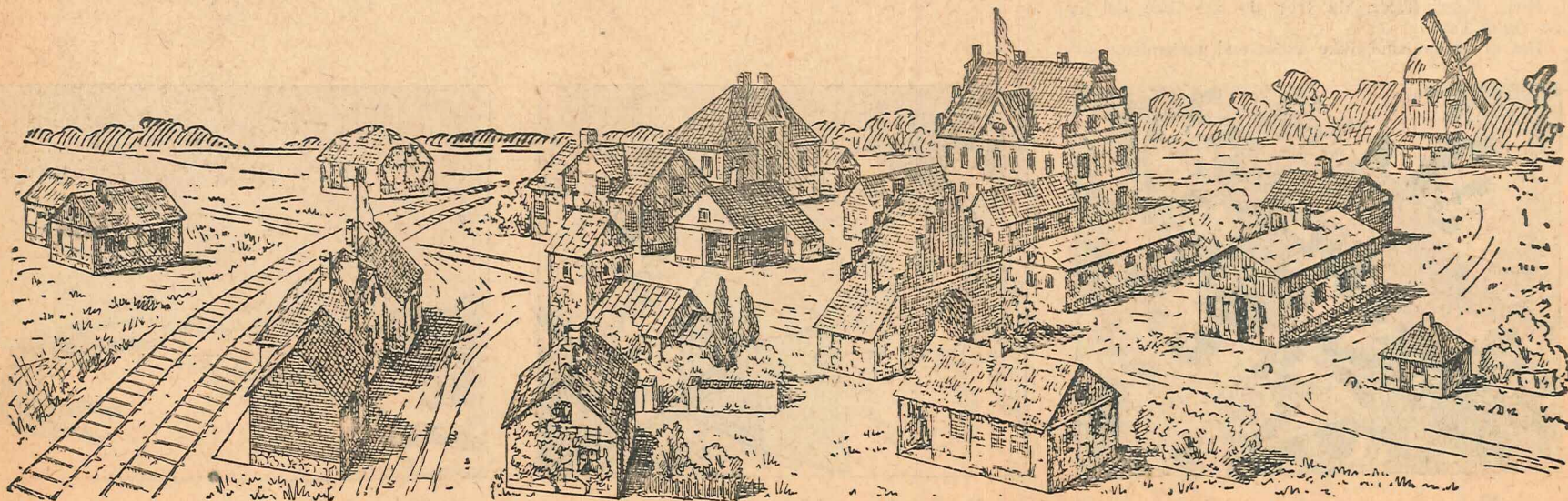
„Er du heller ikke ræd, naar det tordner?“

„Naturligvis er jeg ikke ræd, barn.“

Den lille saa forundret paa ham.

„Men, far, er du da virkelig ikke ræd for noget andel i verden end for mor?“

Paa det spørsmål fik hun intet svar.



Vi har tidligere bragt tre modelkartoner av „lilleputhyen“ og fortsætter nu denne nydelige, lille serie med tre andre ark, der vil utvide den lille, fremadstræbende by med: en herregaard, et meierikompleks og en jernbanestation.

Den lille frise her viser lilleputhyen i sin utvidede skikkelse, og modelkartonen til herregaarden findes paa side 32.

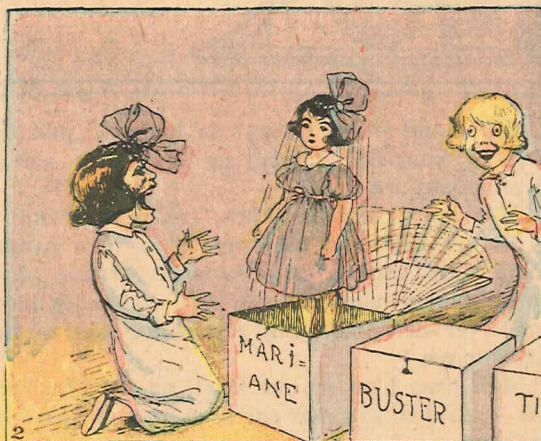
Onkel tegner og fortæller.

Buster Browns skøierstreker.

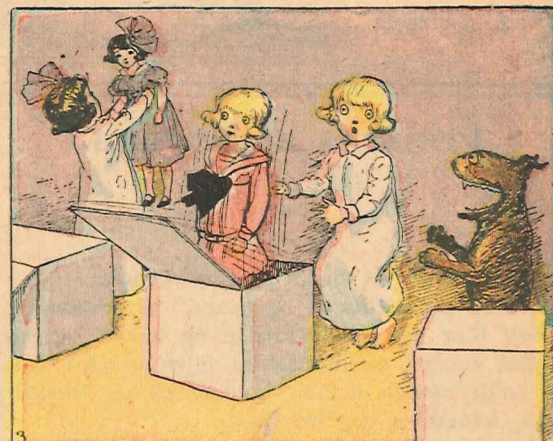
Hvorledes det gik med Busters juletræ.



1. Spændt forventning.



2. Mariane: „Nei se, en dukke akkurat som mig selv!“



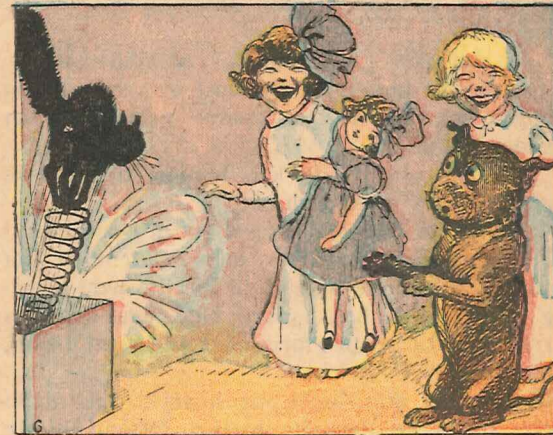
3. Buster: „En Busterdukke — man skulde tro, at nogen vilde gøre nar av mig!“
Tiger: „Undres hvad jeg faar??“



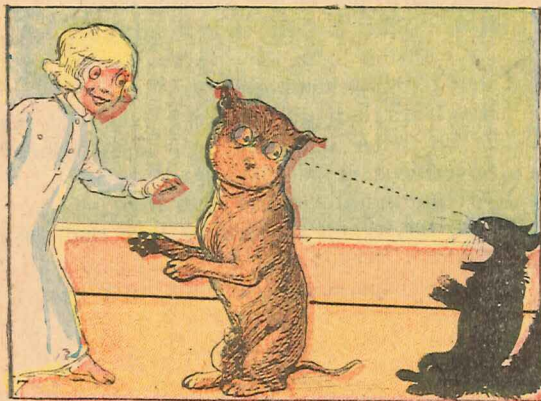
4. Buster: „Du skal se, at det er erting!“
Tiger: „Jeg er saa nysgjerrig, saa nysgjerrig, men jeg tør næsten ikke lukke op!“



5. Tiger: „En kat!“



6. Mariane: „Den er udmerket eftergjort!“
Buster: „Sa jeg ikke at det var erting!“



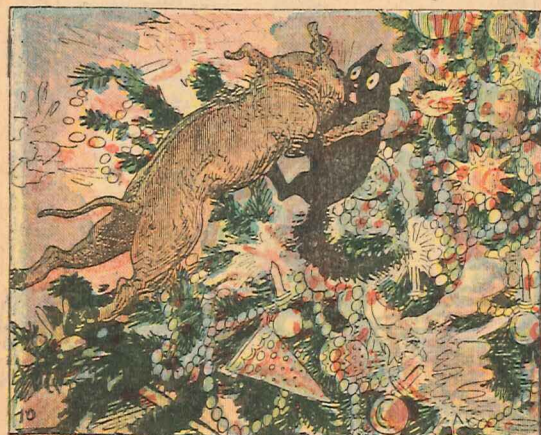
7. Buster: „Det hadde jeg ikke ventet, Tiger, jeg trodde forresten selv, at der hadde været en „Tiger“ i kassen.
Men, Tiger, Tiger, du tror da vel ikke det er en rigtig kat?
Det er mekanisme, ikke andet end mekanisme —“



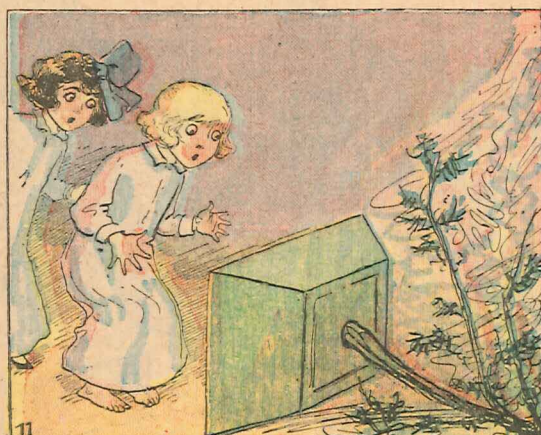
8. Tiger: „Det skal vi snart faa se — —“



9. jeg skal gi dig mekanisme, kan du tro!“



10. — — — — —



11. Buster: „Juletræet — —“
Mariane: „Og vi har ikke hat det i ti minutter — —“



12. Tiger: „Den var kunstig — uf hvor jeg skammer mig — — jeg trodde virkelig den var levende da jeg løp efter den — og saa var juletræet væk, da jeg endelig hadde den!“



Kapseilasen.

Av Waldemar Rønne.

I mr. Morrisons komfortable hus var der i anledning av den aarlige kapseilas stor mottagelse. Fra talløse i takets stukkatur skjulte glødelamper vældet det klare, hvite lys ned over en forsamling av elegante og smakfuldt klædte unge damer og herrer, som i smaagrupper ivrig diskuterte de forskjellige løp, der hadde fundet sted samme dag. Damerne var likesaa interesserte som herrerne, og deres vakre øine straalte omkap med alle de forskjelligartede smykker, hvis fintsløpne brillanter brøt lyset og sendte det i sitrende straalebundter ut i rummet.

Der var stof nok til underholdning. Dagens løp hadde bragt mange smaa overraskelser, men hovedinteressen samlet sig dog om det avsluttende løp, som skulde finde sted dagen efter. Hvem vilde vinde vandrepokalen?

Kampen vilde sikkert komme til at staa mellem de to venner Charles Henderley og Robert Charty, og av de to var Henderley favoritt. To ganger tidligere hadde hans kutter baaret seieren hjem, vandt han imorgen, vilde pokalen bli hans eiendom. Han vaaket nøie over sin ære som seilspanner og satte alt ind paa at vinde pokalen — den skulde bli hans imorgen.

Med hele sin sjæl hadde han kastet sig over seilspanneren, studert den fra grunden av, sat sig nøie ind i den moderne skibsbygningsteknik, specielt alle de finesser ved bygning av kuttere til kapseilas, og selv levert tegningen til sin kutter. Resultatet svarte til forventningerne, og han var nu eier av en av Amerikas hurtigste og flotteste kuttere. Robert Charty var en haard konkurrent, som endog et aar hadde vristet ham seieren ut av henderne. Det dreiet sig om en baatlængde, og selv om det ikke i fjerneste maal hadde berørt deres venskap, saa betraktet Henderley det ikke alene som en plet paa sin ære som sportsmand, men tillike som en feil ved sin kutter, og den feil maatte rettes. Efter mange forsøk og mange smaaforandringer hadde han bragt den saa vidt, at han ifjor slog vennen, men endnu hadde dennes kutter overlaket, naar de lænsset. For en halv slør var de omtrent hverandre jevnbyrdige, og bare paa en længere strækning kunde Henderley slaa Charty, mens han i bidevindseilas var ham meget overlegen. Vilde vinden bare holde sig, hadde han det bedste haab for morgendagen.

Seilløpet, der dannet en trekant, var avmerket saaledes med bøier, at kutteren vilde faa anledning til at prøve alle tre vindretninger og derved vise sin force paa de forskjellige bover, likesom føreren kunde utfolde hele sin dygtighet. Vinden hadde idag været nordlig, og da hele seilløpet laa syd for dommerskipet, vilde kutterne komme til at lænse for veiret til første bøie. Hvad Henderley tapte i distance her, kunde han ikke vente at vinde tilbake før i bidevindseilas, og da løpets sider var like lange, vilde det likesaa meget bli hans dygtighet som fører som hans kutters overlegenhet, der kom til at gjøre utslaget. En eneste feil manøvre ved en vending, og pokalen vilde være tapt for den gang. Henderley frygtet intet av dette. Han kjendte sin kutter ut og ind, var fortrolig med hver eneste tænkelig situation og visste, at berodde utfaldet alene paa dygtighet fra hans side, da var han mand for at føre pokalen hjem.

Mens selskapet fordypet sig i alle mulige eventualiteter, sat Charles Henderley inde i et hyggelig kabinet i samtale med den vakre og feterte miss Harriet Lannerway. Han var en høi, slank mand, hvis skarpe, litt kraftige træk vilde ha git hans ansigt et haardt utseende, hadde ikke to store, trofaste øine bredt et mildnende skjær over det. De røbet, hvad han stedse søkte at skjule, at der banket et godt hjerte under det tilknappede, haarde ydre, og naar han allikevel blev betraktet som litt hjerteløs, var det for en stor del hans egen skyld. Han næret en sykkelig skræk for at bli kaldt snild eller godgjørende og sa av den grund ofte nei med munden, hvor hjertet ropte ja! Ingen forstod denne uvillighet til at hjelpe. De kjendte ham ikke og visste ikke, at hans første gjerning efter et avslag altid var at opprette, hvad hans mund hadde negtet.

Mange hadde han hjulpet og følt en intensiv glæde ved det, og fik han vite, at en av hans venner var i pengeforlegenhet, sendte han ham

en anvisning paa beløpet, men aldrig — aldrig røbet han sig, og ingen fattet den mindste mistanke til ham, som alltid holdt sin pung lukket, naar nogen opfordret ham til at gi et bidrag. Et laan var han villig til at yde, det var en vennetjeneste, men at folk skulde gaa rundt og si: det er en forfærdelig snild mand, den Henderley, han er saa godgjørende og skikkelig, kunde han ikke taale at tænke paa. At han derved ubevisst stod sin lykke iveien, ante han ikke.

Miss Harriet var en mørk skjønhed. Sydstaternes sterke sol hadde git hendes ansigt en svak, brunlig tone, dog ikke sterkere, end at blodet kunde faa kinderne til at blusse. Det lange, sorte haar laa i tunge slyngninger om det fintformede hode og skjulte næsten de smaa ører, ansigtets linjer var ædle og rene, og de lange øshaar dækket over to mørke, sjøllfulde øine. En prægtig, guldgul silkekjole med bred besætning av guldfiligran og sort silke fremhævet hendes elegante skikkelse, men hun bar ikke et eneste smykke. Det var likefrem velgjørende i denne Aladdinshule at træffe en dame som ikke bar diamanter og ikke behøvede det hverken for at vise sin rigdom eller for at flattere sin person. De mørke øine straalte renere og klarere end de fineste diamanter, og andet smykke behøvede ikke miss Harriet.

Mellem Henderley og miss Harriet bestod der et ganske eiendommeligt forhold. To ganger hadde han fridd til hende og hverken faat ja eller nei. Det var ikke fordi hun vilde oppholde ham til hun kanskje fik et bedre tilbud, det var slet ikke hendes mening, og hun hadde rent ut sagt til ham, at hvis hun nogensinde giftet sig, saa blev det med ham, men —

Det lille kabinet laa saa langt fra salonen, at støien fra selskapet lød som havets sagte klukken en sommeraften, naar bølgerne slikker strandens hvite stener, og den fine violduft, den dæmpede belysning og de bløte lænestoler, alt indbød til fortrolighet, og litt efter litt nærmet samtalen sig det kritiske punkt.

„Miss Harriet! Tilgi mig,“ sa Henderley, „men jeg forstaa Dem ikke. De holder av mig, men ikke saa meget, at De vil betro Deres fremtid i mine hender; De vil ikke gifte Dem med andre end mig, og — ja, det ser ialfald ut til, at De heller ikke vil det. Det er nu tredje gang, jeg ber Dem om at bli min hustru, og De vet, miss Harriet, at alene Deres vake svar er skyld i, at dette kan ske. Er det Dem mulig at gi mig et bestemt svar iaften, enten et ja eller nei, saa gjør det. De vet at jeg elsker Dem med en mands dype og alvorlige kjærlighet, og dette er sidste gang jeg spør. Jeg trygler Dem ikke, fri og av egen vilje skal De gi mig Deres kjærlighet, ingen men'er, ingen hvis'er, ingen vaklen. De kjender mig, miss Harriet, jeg er ingen salonløve, og skjønt jeg paa sjøen krydser mig frem, hvor det er nødvendig, saa holder jeg alltid ret kurs paa landjorden, der er snikveier mig imot. Jeg vet det støter mange, men heldigvis er baade De og jeg saa uavhengige, at vi ikke behøver at bøie os for noget, der er vor overbevisning imot. Vi to har kjendt hverandre saa længe, at De maa kunne træffe en avgjørelse.“

„Kjære Henderley,“ sa miss Harriet og la beroligende sin fine haand paa hans arm, „jeg stiller ikke saa store fordringer til en egtesfælle, som De kanske antar, men der er en egenskap som jeg mener en mand bør være i besiddelse av, hvis jeg skal kunne gifte mig med ham, og den har De ikke. Av alle de unge mænd, jeg kjender, er De den første, den eneste, jeg elsker, det har jeg sagt Dem før, men naar De sier, vi har kjendt hverandre længe nok, til at jeg kan træffe avgjørelsen iaften, saa maa De ikke glemme, at det lille ord: „ja“ danner indledningen til et helt livs fortrolige samvær, og derfor maa den ene av parterne ikke slaa av paa sine fordringer, hvis der skal komme lykke ut av det. Det er ikke et pikelune eller en ubetydelighet, derfor borger min alder; men er manden ikke i besiddelse av den egenskap jeg forlanger, da vil den dag komme, før eller siden, at elskoven dør, kjærligheten forsvinder, og der blir bare en styg, kold egoisme tilbake. Forlang intet

av mig iaften og spør mig heller ikke oftere, men la os som hittil være gode, trofaste venner. Kommer den dag, jeg venter og haaber paa, da skal jeg selv frivillig komme og med inderlig glæde lægge min skjæbne i Deres haand.“

Han vilde svare, men før han fik ordene frem, la hun sin haand paa hans mund og sa:

„Nei, Henderley! Nei, nei! La nu den sak hvile. Jeg har uttalt mig saa tydelig jeg har kunnet, og bare tiden kan avgjøre spørmaalet. Som jeg ogsaa sa Dem sidste gang, saa er De ikke i nogen maate bundet til mig —“

„Jo, miss Harriet,“ avbrøt Henderley ivrig, „det er jeg! Saa længe De ikke klart og tydelig har git mig avslag, betrakter jeg mig som bundet til Dem, og aldrig vil nogen anden kvinde indta Deres plads i mit hjerte! Visste jeg, hvad det er for en egenskap jeg mangler, og som staa min lykke hindrende iveien, kunde jeg kanske erhverve den, men paa det punkt bevarer De en haardnakket taushet.“

Synes De ikke det er naturlig? Først naar jeg selv opdager den, vet jeg, at den ikke er tillært eller tilkjæmpet, men at De virkelig er i besiddelse av den, og først som saadan regner jeg den for værdifuld.“

De tidde begge en stund. Det var ikke let at begynde paa et almindelig konversationsemne, og Henderley begyndte at reise sig for at føre miss Harriet ind i salonen, da hun bad ham vente et øieblik.

„De venter at vinde pokalen imorgen, Henderley?“

„Ja, miss Harriet, det gjør jeg!“

„Er det nødvendig?“

„Ja, jeg maa vinde den!“

„Selv om De derved ødelægger en andens lykke?“

„Ja!“ — Det for ham næsten ut av munden. Miss Harriet saa paa ham med et vemodig blik og fortsatte:

„De vet, at Robert Charty er forlovet med miss Kåte Dickson?“

„Ja!“

„De vet ogsaa, at de snart skal ha bryllup?“

„Ja!“

„Men De vet ikke, at den lille, lunefulde og forvante Kåte har stillet som en betingelse, at Charty skal vinde løpet imorgen.“

„Det er vel bare en spore, hun vil gi ham.“ Henderley reiste sig og gik frem og tilbake for at skjule sin bevægelse. Han merket, hvor blodet hamret i tindingerne, og han forsøkte at undgaa Harriets blik.

„Nei, desværre, det er hendes fulde alvor. Hun er forkjælet og ødelagt fra hjemmet. Alt og alle skal bøie sig for hende, det vet Charty, og De kan nok forstaa hans sindsstemning. Han er en dygtig seilspanner, men naar han har Dem til motstander, er utfaldet tvilsomt. Nu, da jeg har fortalt Dem dette, er det saa endnu nødvendig at De vinder imorgen?“

„Ja, miss Harriet, pokalen skal bli min. Det er et maal, jeg har higet efter i flere aar. Alt mit arbejde og al min stræben har gaat ut paa at gjøre min kutter saa fuldendt som mulig for at kunne slaa alle motstandere. Imorgen vil øst- og veststaterne med spænding avvente telegrammet, som melder om min seier, og det vilde være en ubodelig plet paa min ære, om jeg imorgen blev seilet agterut. Der er holdt svimlende summer paa min kutter, folk stoler paa mig, og derfor maa jeg vinde, derfor maa jeg imorgen gjøre alt for at hjemføre pokalen og redde min ære.“

Henderley bukket og bød miss Harriet armen, men hun bad ham gaa i forveien, hun skulde straks komme. —

Jo, han var hjerteløs, det hadde hun faat tydelig bevis for iaften. Han var en egoist, hadde ikke spor av medfølelse med andre mennesker og kunde rolig se paa, at hans bedste ven led skibbrud, skjønt han kunde hindre det. For ham var æren det høieste, kunde han redde den, selv om det blev paa hele verdens bekostning, selv om han traadte menneskelykke under føtter, da hadde han naadd sit maal, og alt andet var ham likegyldig. Nei, nei, binde sin skjæbne til ham, det kunde hun ikke, det vilde bli et liv i stadig forsagelse og skuffelse. Aa, hvor hun hadde tat feil av ham! Hun lot tankerne gli tilbake til den første gang, hun traf sammen med ham. Hans høie, mandige skikkelse, hans deilige øine og hans elegante optræden hadde straks tiltalt

hende. Der var noget naturligt vindende ved ham; som fængslet hende, og efter et kort samvær ved det mondæne badested i Florida blev de saa gode venner, at hendes veninder allerede begynde at hviske sammen om dem i krokene. Der hændte dog intet, og efterat sæsonen var forbi, traf de stadig sammen i byen ved alle større festligheder og i deres venners kreds, og for hver gang likte hun ham bedre og bedre. Han var ikke ødsel med komplimenter, men konverserte paa en let og naturlig maate, der bare kunde tiltale en ung kvinde som miss Harriet. Hadde han dengang fridd til hende, hadde han faat ubetinget ja, og begge vilde derved ha føiet et par aar til deres lykke.

Ved en indsamling i velgjørende øiemed var det hun gjorde en opdagelse angaaende ham. Henderley hørte nemlig til dem, hun skulde besøke, og sikker paa at faa et smukt tal paa sin liste lot hun sig melde hos ham. Hendes skuffelse var stor. Ikke alene gav han intet, men hans avslag var saa kort og bestemt, at hun av overraskelse ikke forsøkte at presse ham. Hun antei ikke og fik heller aldrig vite, at han, efterat hun var gaat, anonym sendte komiteen et beløp paa 2000 dollars. Da hun skuffet fortalte sine veninder det, fik hun vite, det ikke var første gang han hadde negtet at tegne sig for et beløp.

Dagen efter var der næsten trængsel nede ved havnen. Pengearistokratiet møtte næsten fuldtallig, nogen for sportens skyld, andre, og det var kanskje de fleste, for de høie veddemaals skyld. Svimmelende summer var der holdt og derav igjen de største paa Henderley, som man visste sikkert ventet at vinde.

Den friske nordenvind kruset den blaa flate og fik alle flag til at smelde lystig. Sommersolen straalte og blinket i damernes pragtfulde toiletter, smullet lekende henover belgerne og skjøt som straalbundter tilbake fra damperens blankpudsede metaldele. Smaa bugserbaater for som glinsende biller ut mot det flag-smykkede dommerskip, hilset av glade tilrop fra talrike robaater og kuttere, som alle hadde samme maal. Det vakre veir bragte feststemning over baade natur og mennesker. Overalt lød der munter tale og frisk latter, for endnu hadde spændingen ikke grepet masserne.

Ute ved dommerskipet laa de fire kuttere, som skulde konkurrere om pokalen, seilklaare. Ombord hos Henderley befandt miss Harriet sig, iført en staalet, stramtsittende sportsdragt, likesom ogsaa Charty hadde miss Kåte hos sig. Det hadde været miss Harriets bestemmelse siden igaarftes, at hun ikke vilde seile med, ikke oftere være alene med Henderley, men da dagen oprandt, maatte hun med allikevel. Kanske hun kunde utrette noget for Charty og hans brud, kanskje hun kunde finde ord som kunde forandre Henderleys sind, og selv om ikke noget av det hændte, saa var det dog bedre at være med ombord og selv paa en maate være deltager end fra et eller andet dæk at iagttå løpet.

Der blev ikke vekslet mange ord mellem de to mennesker. Henderley var alvorlig og taus og saa træt og anstrengt ut. Hele natten hadde han kastet sig urolig frem og tilbake paa sit leie og kjæmpet med sig selv. Charty skulde vinde løpet, det hadde han været klar over like fra det øieblik han fik vite, hvad der stod paa spill for ham; men hvorledes skulde han bære sig ad uten at røbe sig. Atter var det denne ulyksalige frygt for at bli betraktet som god, der stillet sig iveien for ham. Manøvrere forkjært, saa Charty derved fik overtaket, kunde han ikke tænke sig. Men tape maatte og skulde

han, den kjære Robert skulde ikke for hans skyld miste sin brud, selv om det ogsaa var haardt for et kvindelunes skyld at skulle gi avkald paa sit kjæreste ønske og sætte en plet paa sin ære, en plet, som kanskje aldrig kunde utslettes igjen. Stadig tænkte og tænkte han, hjernen arbeidet under høitryk, og selv om han visste, at det, han vilde gjøre, var det rigtige, saa kunde han ikke faa ro.

Tidlig hadde han været ombord i sin kjære kutter for at bringe alt i orden, efterse fald og skjøter og heise standeren. Derefter hadde han spist en let frokost og hentet miss Harriet. Nu var alt klart, og de avventet bare startskuddet.

Den hvite røk fra den lille malmkanon drev indover løpet, og som store, hvite fugler gled de fire kuttere over linjen. Mange gode ønsker fløi fra tilskuerne over til dem, lommertorklar og hatten svingtes til hilsen, og saa begynde kampen.

Som mægtige vinger stod seilene til begge sider og førte de slanke, skarptbyggede kuttere pilsnart gjennom vandet. Et godt stykke fulgtes de alle fire, men litt efter litt sakkete de to agterut. Henderley hadde tapt en halv baat-



„Miss Harriet! Tilgi mig“, sa Henderley, „men jeg forstaar Dem ikke. De holder av mig, men ikke saa meget at De vil betro Deres fremtid i mine hender.“

længde, men efterhaanden som de kom længer ut paa fjorden, blev vinden friskere, motstanderen øket farten, og den halve baatlængde var forlængst blit til en kabellængde, da den første merkeboie passertes. De skulde nu seile for halv stør og var her hverandre saa godt som jevnbyrdige. Miss Harriet forsøkte flere ganger at faa en samtale igang, men Henderley svarte adspredt og saa neppe paa hende. Hans tanker var ved kutteren, det visste hun, men han hadde aldrig før været saa indesluttet som idag. Ofte hadde hun seilet med ham, men da hadde det været fest, og da hadde samtalen gaat fri og let som vindens lek over bølgerne. Det, at vinde pokalen, maatte allikevel bety meget mer for ham, end hun egentlig trodde.

De nærmet sig sterkt den anden boie og hadde bare kortet avstanden til Charty litt, men nu var det ogsaa først, den egentlige kamp skulde begynde. I bidevindseilas hadde Henderleys kutter sin force, det visste man, og alles øine rettedes mot de to kuttere, da boien var passert.

Nu gjaldt det.

Skjøterne blev halet tot, saa seilene stod som

et brett. Henderley sat foroverboiet og kikket frem under storseilet efter motstanderen. Hans høire arm hvilte paa rorpinden, og haandens knoker var hvite av grepet. Saa nær til vinden, like paa grænsen, saa seilene stod fulde og kunde trække, det betydde en vinding og en kortere baut. En eneste uforsiktig dirren ved rorpinden kunde ødelægge det hele, derfor gjaldt det at passe paa, være koldblodig og sikker. Hver vending foregik med en præcision som paa en av de gammeldagse orlogsmænd, og for hver baut halte Henderley ind paa Charty. En baut til, og han kunde ta luven fra ham.

Miss Harriet blev grepet av spændingen. Hun glemte for en stund motstanderens navn og levte bare med i dette ene: at slaa ham! Som piler fløi de to kuttere frem mot vinden, nærmende sig hverandre mer og mer. Skjøterne strammedes, til de stod som staaltrosser, og kutterne laa saa nær til vinden, at et aandepust kunde bringe seilene til at blafre; men det hændte ikke. Stadig for de fremover, saa vandet stod i kaskader henover det blanke dæk, mens vinden sang og pep i riggen.

Saa kom det høitidelige øieblik. Henderley laa til luvert for sin motstander. Et øieblik saa det ut som de laa jevnside, saa skiltes de ad, og — Henderley gik frem foran Charty.

Et tordnende hurra lød fra alle skibe og baater, fra havnen og stranden. Henderley hadde slaat Charty. Endnu var forspranget bare litt, men der var to baut tilbake, og de vilde øke avstanden yderligere og la ham slaa Charty med flere baatlængder.

Kutterne laa igjen paa samme baug. Bare en vending til, og i næste baut vilde de passere dommerskipet. Hurraropene svirret stadig i luften. Man tiljublet vennen, vinderen, favoritten, ham der var holdt saa store summer paa lommertorklar og hatter svingte igjen, men pludselig, som om døden hadde lagt sin kolde haand paa alle, blev det stille. Man hørte bare vandet slaa mot baugen og vindens hvinen.

Hvad var årsaken?

Da Henderley skulde vende, vilde kutteren ikke rundt. Det varte bare kort, men dog kenge nok til at Charty vandt terræn og gik frem foran ham. Miss Harriet forbestyrtet op.

„Men kjære Henderley, hvad var det iveien?“

„Skjøtet kom i bekneip, miss Harriet,“ svarte han. Stemmen dirret, og en klar taare sitret i øienhaarene. Nu var det gjort, nu kunde han ikke naa maalet.

Det var ingen blid mottagelse han fik av sine venner. Mangen haard beskyldning maatte han døde, ja, ogsaa enkelte uforskammetheter av ødelagte spekulanter, og ingen vilde tro hans forklaring. Selv miss Harriet begynde at tvile paa at det forholdt sig rigtig med skjøtet. Hun hadde nok set han arbeidet med det ved den sidste vending, men naar saa mange seilkyndige paustod det motsatte, maatte der være noget i det. En anelse brøt lynsnart gjennom hendes hode — skulde det være mulig, skulde han ha gjort det med vilje for — for Chartys skyld.

Hjertet stod næsten stille av glæde. Aa, bare, bare det passet! Gud give, det maatte være av den grund! Hun maatte ha ham for sig i enram, endnu engang frivillig være alene sammen med ham og faa ham til at uttale sig rent og ulorbeholdent.

Da de nødvendige formaliteter var ordnet, seilte Henderley ned til sin fortoingsboie og lot ankeret falde. For- og agterfortøiningerne surrede, og han beredte sig til at gaa fraborde sammen med miss Harriet, da hun bad ham om en samtale i kahytten.

„Henderley,“ sa hun, da de stod nede i den lille, hvitlakerte salon, „Henderley, det var ikke skjøtet det var galt med, — si mig ganske ærlig, hvad var årsaken?“

„Jeg har forklart baade Dem og de andre, at skjøtet kom i bekneip.“

„Henderley, si mig den virkelige grund.“

„Er det nødvendig?“

„Ja, hvad var der iveien?“

„Et brudeslør.“

„Charles, kjære, kjære Charles,“ jublet hun og la sine armer om hans hals, „Tak! Tak! Saa tok jeg dog ikke feil av dig. Jeg saa hvad du led i det øieblik kutteren laa stille, og forstaar nu hvilken kamp du har stridt med dig selv. Det har været haardt for dig, min ven, men hjertets krav kan man bare skjule til en tid. Før eller senere bryter det igjennem, og jeg sier: Gud ske lov for hvad der er haardt. Nu vet jeg du har den egenskap, jeg sætter høist hos menneskene, og har du ikke vundet pokalen idag, saa har du vundet mig. Nu behøver du ikke at fri til mig oftere, nu er jeg din for hele livet.“

Mer lykkelig, end om han hadde vundet pokalen, førte han sin vordende brud iland.



Kong Karl XII. av Sverige.

I.

Med blodig skrift ridses Europas historie i vore dage. Over landene luer verdensbrandens flammer, og folkene sukker under kjæmpekrigens frygtelige aak. Mot denne mørke bakgrund har det ikke bare historisk interesse men tillike en viss aktualitet i sammenlignende retning at peke paa det, som skedde i Europa for etpar hundre aar siden. Dengang som nu omspændte ogsaa krigens flammer omtrent hele vor verdensdel (den spanske arvefølgekrig 1701—1714 og den store nordiske krig 1700—1720). Mot de vældige, morderiske dimensioner, hvortil krigen i vor langt fremskredne tid har utartet, staar imidlertid begivenheterne for to hundre aar siden næsten som det rene barneverk.

Av særlig interesse er det for os nordmænd at kaste et tilbakeblik paa hine ufredstider, fordi vi dengang stod oppi dem som aktive deltagere ikke bare gjennem de troppestyrker vi hadde maattet sende til Danmark og Tyskland, men ogsaa gjennem den forsvarskrig vi i 1716 maatte føre mot Karl XII.s angrep paa vort eget land. Den svenske heltekonge hadde som en av hovedakterne i den store nordiske krig benyttet de første 15 aar av det 18. aarhundre til sine eventyrlige krigertogter gjennem halve Europa. Efter Stralsunds fald vendte han hjem som en slagen mand. Sveriges stormagtstid var forbi, krig og pest hadde mindsket dets folkemængde, alt laa nede og folket længtet efter fred. Halve Europa stod da i forbund mot kong Karl. Han vilde dog ikke erkjende sin fortvilede stilling, men næerte en urokkelig tro paa sin endelige seier og med haard haand fremtvang han en ny hær og en ny flaaite i sit forpinte land. Hans hensigt var at slaa Danmark og Norge til jorden for paa denne maate at skaffe sig erstatning for det tidligere tap. Efter at ha maattet oppi en planlagt landgang paa Sjælland, som umuliggjordes ved at isen gik op under en storm, vendte han sine øine mot Norge.

Tidspunktet for et angrep paa vort land syntes heldig valgt. Paa grund av den lange krig var ogsaa Norge utarmet, dets øverste ledelse laa i hænderne paa dertil litet skikkede personer, som var indbyrdes uenige og en stor del av landets bedste tropper var overført til Danmark og Tyskland. Under slike omstændigheter antok vel Kong Karl, at han som den overlegne felt-herre han var, forholdsvis let skulde kunne faa

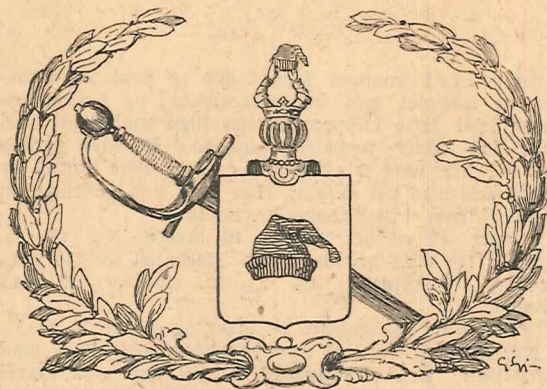
bugt med nordmændene og ialfald flytte Sveriges grænser frem til Glommen. Hans egne uttalelser gik ut paa, at hans hensigt var at formaar Frederik IV. til „fredelige tanker“. Karl XII.s norske felttog i 1716 bragte ham dog intet resultat i nogen av disse henseender, og det blev i det store og hele betydningsløst utad, men for os nordmænd spillet det dog en vigtig rolle i indrepolitisk henseende.

Hurtige bevægelser og overraskelsesmomentet var et fremtrædende træk i Karl XII.s feltherrekunst, og hans angrep paa Norge dengang var i hele sit anlag nærmest beregnet som et pludselig overfald. Under jagttagelse av den største hemmelighetsfuldhet hadde han drat sine tropper sammen ved den norske grænse, og først i løpet av februar fik nordmændene nys herom.



General Barthold Heinrich von Lütow, øverstkommanderende over vor hær i 1716.

Man skred da til mobilisering, men trodde dog i det længste ikke, at svenskerne vilde yaage sig paa et vinterfelttog mot Norge. General Barthold Heinrich von Lütow var dengang øverstbefalende over den norske hær. I det søndenfjeldske raadet han over 14.000 mand, hvorav 8000 var mobile tropper, som blev fordelt mellem Kristiania, Kongsvinger og Fredrikshald. Mot disse førte Karl en angrepsstyrke paa 12.000 mand. Med 3000 mand drog kongen selv fra



Ulrich Christian Kruse

Oberst Kruses vaaben og den kaarde Karl XII. skjænket ham i anerkjendelse av hans tapperhet



Kong Frederik IV. av Norge og Danmark.

Holmedal i Värmland over den norske grænse for at gaa mot Kristiania og ta Akershus med storm, mens en avdeling under general Mørner skulde ta veien fra syd forbi Fredrikshald og Fredriksstad for at forene sig med kongen, og en tredje avdeling under general Ascheberg skulde som reserve ta stilling i Smaalenene for at holde forbindelsen med Sverige.

Den 8. mars red Karl XII. med sit rytteri over grænsen og ind i Høland, og allerede samme kveld lyktes det ham under næsten farcelignende omstændigheter med en kavalleriavdeling paa 600 mand at ta oberstlojtnant Brüggemann og en avdeling soldater tilfange paa Høland prestegaard. Næste morgen fik han imidlertid en langt alvorligere hilsen av oberst Kruse, som kommanderte de 1300 mand sterke tropper i dette distrikt. I spidsen for etpar hundre dragoner overfaldt obersten ved Riser bro svenskeleiren. Under det vilde haandgemæng her holdt kong Karl paa at miste livet eller bli tat tilfange. Han fik imidlertid forsterkninger tilde, og nordmændene maatte vike for overmagten. Haardt saaret faldt Kruse som fange i hænderne paa kong Karl, som lot sin livlæge forbinde ham, foræerte ham sin kaarde i anerkjendelse av den tapperhet og dristighet obersten og hans folk hadde utvist og lot ham reise til sin gaard. Hadde Kruse for anledningen raadet over nogen hundre mand til, vilde han antagelig faat seieren paa sin side og dermed stanset svenskekongens angrep i dets første begyndelse. Nu oppnaadde han dog at sinke dennes fremstøt mot Kristiania. Hertil medvirket ogsaa en heftig snestorm. General Lütow vandt paa denne maate tid til at trekke tropperne sammen ved hovedstaden og forsyne veiene fra Høland, særlig over Gjelleraasen og Bakaaasen, med forskansninger. Efter forgjæves at ha prøvet kræfter med disse, saa Karl sig nødt til at lægge veien helt nedom Hølen i nærheten av Moss for at forene sig med general Mørner, og sammen med denne rykket han den 17. mars nordover mot Kristiania og Akershus. Her hadde man i det længste vanskelig for at tro paa et svensk vinterfelttog mot Norge, og Karl XII.s indmarsj vakte derfor stor bestyrtelse og forvirring.

Kristian H. Holtvedt.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Modeberetning.*)

Rundskaarne skjorter og skjot, tallerkenkraver samt rynker og puffer paa skuldrene, det er jo de store overraskelser det sidste halve aars moder har bragt, og dette omslag er kommet aldeles brat efter den trange, glatte klædedragts regimente.

Som kjolebesættning bruges garneringer av rucher meget, og det kan anvendes meget klædelig, slik som det fremgaar av bill. 1, som viser en uldkjole med piperucher av silketoi. Bluselivets facon er ganske ny og antyder den begyndende forkjærlighet for ærme-puffer ved skuldren. En praktisk og pen kjole med spencerliv viser bill. 5-7; ved hjælp av en saadan kjole og to-tre bluser kan klædedragten varieres meget. Alle, som for tiden anskaffer sig spaserdragter, burde la sig sy et litet spencerliv i smak med det her avbildede, da man saa ved hjælp av en let bluse uten for har baade en spaserdragt og en stilfuld kjole. Alle de lette, halvklare stoffer som findes, anvendes især til selskapskjoler og bluser, og de er rikt garnert, eller de sættes sammen stripevis paatvers av to forskjellige stoffer: fløiel, voile, linon etc.

Spaserdragter, kaaper og andet yttertoi har gradvis undergaat den samme forandring som kjolene, skjortene er rundskaaret og meget vide, glatte eller ordnet i dype læg, det tilsatte skjot har tilsvarende form, og ærmerne begynner at faa vidde, folder eller rynker paa skuldrene. Halslinningerne er meget høie og tæt tilknapet, men har ofte foranderlig lukning, saa de kan knappes foran og brettes ned i varmt veir. Paa silkeyttertoi anbringes en opstaaende ruche istedetfor krave, eller man forsyner slike jakker eller kaaper med en glat, høi halslinning, som i nakken falder i let bølget klokkeform.

Taft og atlask er meget yndede stoffer til al elegant damekonfektion, i særdeleshet til aftenkaaper, spaserkaaper og kjoler, hvorimot de nye modeller av praktiske spaserdragter og vaarjakker altsammen er sydd av solide uldstoffer, ensfarvede, smaarutede eller melerte.

Kaaper, baade korte og lange, vil bli brukt meget denne vaar av melerte, rutede og stripede stoffer eller av hvitt og ensfarvet vadmél. De foretrukne farver er mørkebrune, graagrønne, lysegraa og lys drap.

Nr. 1 og 2. Eftermiddagskjole med pynt av rucher og knapper. Av bløte stoffer (fint uld, silke eller fløiel) syr man denne pene kjole, der paa moderne vis er utstyret med piperucher. Disse kan man sy av det samme stof som kjolen eller av en anden slags, som enten kan ha nøiagtig samme farve eller være helt avvikende fra kjolens. Til modelkjolen er anvendt tegrønt fint uldstof med rucher av taft i samme farve. Halsruchen er bred i nakken, smaler foran, begge ærmerucher er 8 cm. brede og 50 cm. vide, og ruchen ved kjolens nederste kant er 9 cm. bred og omtrent 6 m. vid. De bestaar av ganske rette stotstriper.

Kjolens øvrige pynt dannes av smaa silkeknapper og pynte-knaphuller, som paa skjortet anbringes oven-til langs de indadvendte læg. Skjortet syes fast paa livforet, som bare naar til taljen, og spencerbeltet forsynes med stivt mellemlag og snørehuller, hvorigjennem man trækker en snor, som syes av taft.

Bluselivet er meget klædelig; blusedelen syes med to rynkninger til bærestykket og ærmerne, og ytterstoffet heftes derefter paa livforet, som man først forbinder med ærmeforet og ringer litt ut i halsen, hvis det er nødvendig. En taftrulle knytes i knute paa midten og knappes henover blusens lukning oven-til.

Til størrelse 48 brukes ca. $4\frac{1}{2}$ m. stof av 120 cm.s bredde, 2 m. traft av 50 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 3 og 4. Bluse med rygbærestykke og skjørt med hoftestykke og lissebesættning. Blusen er sydd av graahvitt, stripet uldstof og er forsynet med tallerkenkrave og tilsvarende ærmeopslag av dobbelt glasbatist, som bare traakles i blusen, for lettere at kunne skiftes. Den glatte halslinnings kant holdes sammen tilsynelatende med en fiks silkesløife, der likesom de smaa pyntknapper paa det forreste læg vælges i en eller anden kulør, der harmonerer godt med blusens stof; saaledes ser rødt, grønt eller blaadt pent ut til graat eller lysebrunt. Bærestykket har ingen skulderson og forbindes med de rynkede bluse-

dele. Efter sidste mode er ærmet litt høiere paa skulderen og er rynket her, ærminningerne har striper paatvers og knappes med knapper. Ryggen forsynes med et litet skjot, der bæres under skjortet, og forstykkerne falder løst ned uten løpegang likesom paa en skjorteblyse.



2.



1.



4.



7.



0.

skaarne skjort av en eller tre bredder; det er 3 m. vidt nedentil, og det kan enten, som vist paa bill. 7, sættes til et 5 cm. høit spencer-beltebaand eller sættes indunder det nydelige spencerliv, som forsynes med for, og som har et udmerket snit. Hvis man syr spencerliv og skjort sammen, maa begge dele knappes i ryggen, som det ses paa bill. 6. Ellers kan man ta dem paa hver for sig og knappe skjortet bak, spencerlivet foran.



3.



5.

Skjortet knappes foran; det er pent rundskaaret og forsynet med hoftebærestykke, og i sammenheng med dette klipper man en liten underliste, som gaar ind under trykknaplukningen. Skjortet rynkes bak og har bare 2 sidesømmer; hvis ikke stoffet er bredt nok maa det skjotes, eller man kan anbringe en traadret søm i den bakerste midte.

I stør. 48 vil der medgaa til blusen: Ca. $1\frac{3}{4}$ m. stof av 110 cm.s bredde, $\frac{1}{2}$ m. glasbatist av 110 cm.s bredde. Til skjortet: Ca. 2,35 m. stof av 120 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre til bluse og skjørt 25 øre.)

Nr. 5, 6 og 7. Nyt spencerskjørt og bluse med omstilleli kravknappning. Blusen kan syes saavel av mønstret som av ensfarvet uld- eller silkestof og den behøver ikke for. Dens ombrettede halskrave, som ogsaa kan brukes høit tilknapet (se bill. 7), beklædes med ensfarvet taft likesom ærmemansjetterne, der syes omvendt paa, og som knappes paa siden. Forstykkerne rynkes og ryggen paastikkes utenpaa dem, mens ærmerne sættes i under. De forreste kanter forsynes til knapningen med knapper og kantede knaphuller, hvori man fastgjør kravens forlængede knaphulsrem. Løpegang med baandgjennembrækning ved den nederste kant.

Efter eget valg kan man sætte sammen det rund-

Til blusen brukes ca. 2 m. silketoi av 90 cm.s bredde, $\frac{1}{2}$ m. pyntesilke av 50 cm.s bredde. Til skjortet og spencerblusen brukes ca. 3 m. stof av 140 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre til bluse, spencer og skjørt 25 øre.)

*) I øge overenskomst med „Nordisk Mønster-Tidende“ ser vi os istand til at tilby „Allers Familie-Journal“s abonnenter færdigskaarne snitmønstre til alle avbildningerne i denne modeberetning for 25 øre pr. avbildning. — Bestillingerne bedes adressert til „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og bedes forsynt med nøiagtig oppgivelse av nummeret paa den draagt, der ønskes, samt størrelsen og desuten navn og adresse. Betalingen bedes vedlagt i frimerker. Snitmønstrene has som regel i følgende 3 størrelser; 45, 48, 51 (disse tal angir i centimeter den halve overvidde, maalt over ryggen, under armene og over brystets bredeste del. — Paa størrelse 45 er den halve overvidde 45, den halve livvidde 31 og den forreste skjørtelængde 100 cm. — Paa størrelse 48 er den halve overvidde 48, den halve livvidde 34 og den forreste skjørtelængde 106 og paa størrelse 51 er den halve overvidde 51, den halve livvidde 37 og den forreste skjørtelængde 112 cm.

With's Tobak
faas overalt

Musik. Skriv efter Priskurant fra
A. Th. Nilssons
Musikhandel, Norrköping. Musikinstrumenter, Strenger og Tilbehør på et og billigst. Violiner, Guitarer, Messinginstrumenter, Sexte-troder, egne Mugdeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

Hvad faar man for 5 Øre?
Jo, alle som skriver sit navn og adresse paa „et 5 øres brevkort“ og sender det til **HAALANDS UHRFORRETNING**, Stavanger G. vil straks faa sig tilsendt nævnte firmas rigt ill. priskurant over urer, kikkerter, veirhuse, elektriske lommelamper etc.

ALT PAA EN HAAND
Kalk, Sand, Mursten, Ildf. Sten, Taksten, Skifer, Pap, Cement, Gibs, Belgeblik, Kokolit, Fliser, Netting
BYGNINGSARTIKEL COMP.
Kri. ania

Als Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania,
Barnesæper og andre medicinske varer
Smokter, brystglas, taatelflasker, Biteringer, vaskesvamper, Gummisvamper, negleborster, Irrigatorer, sprøiter i flere sorter, Bløder, underlivsbind og Damebind i flere kvaliteter.

BJELLAND'S BOUILLON TERNINGER
Giver den kraftigste Suppe.
Faas overalt.

Den bedste blandt de gode er
„Kosmos“ Separatoren
Enkel, varig, letgaaende, letskjøttet. Skarpeste renskning. Automatisk smøreanordning. Selvcenterende kule. Skummeevne Lave priser.
pr time, liter . . . 30 40 50 80 100 130 150
koster kr. 24.00 36.00 40.00 45.00 50.00 55.00 60.00
Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti. Forlang vor katalog. Agenter antages.
Eneforhandling for Norge: **A. S. Heimdal Maskinforretning** (Ths. Øye). Kristiania: Sjørgaten 28. I Trondhjem: Fj rdgaten 15. Velassorteret lager av førsterangs landbruksmaskiner og redskaper m. v.

PATENTER VAREMERKER OG MØNSTRE
uttages og registreres i alle Lande
INTERNATIONAL PATENT-BUREAU
Ingeniør **Axel Lahn**
ETABL. 1886 13 Karl Johansgate 13 TELEGR. PATENT KRISTIANIA
BROCHURE med PRISLISTE paa FORLANGENDE.

Autoriseret **Petroleumsovn „Kosmopolit“**
varmer godt! oses ikke! billig i bruk!
30^{cm} sort - kr. 17,50
60^{cm} sort - 25 00
Eneutsalg en gros og en detail.
Ingvald Nielsen,
Jernvarer&Kjakenutstyr
Torvgaten 4, Kristiania.

Kneipp Maltkaffe,
(Kathreiners Patent).
Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik i hvert Hjem, naar den har saa mange Fordele?
Sund, nærende, billig.
1/2 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre. Brukes ublandet eller blandet med Bønnekaffe. Utmerket Drik for Barn. Spørg efter den hos Deres Kjøbmand.
F.abrik og lager: **A. Christensen** Kristiania.

Kjøb vore anerkjendte Fabrikata af alslags **TRICOTAGE**
Absolut største Udvalg i Udført til billigste Priser!
— for alle Aarstider. —
En gros & en detail.
A./S. Lauritsen & Sørensen
Tricotagefabrikker,
Apothekergade 10 Hj. Pilestrædet. Tlf. 6116

Christiania Blomstergade
Grundlagt - 1739.
Cefetoi
studia Nyheter.

Amerikanske batterier
for lommelamper, uovertruffen Kvalitet, selvladende.
Sendes mod efterkr. for kr. 0.80 pr. stk.
Teknisk Compani
Hj. E. Røen & T. G. Hygen.
Dronningensgaden 14, Chr.a

Jern, Kluder, Metaller,
Malm, Ben, Flasker, Galoger, Taug, Seil, Taggel, Sække og Tønder, gl. Sko, gl. Blikbokse, nyt Blikaffald, Papiraffald kjøpes til høieste Dagspriser.
Forlang Prislise.
C. Joh. Backes Eftf. Kristiania.
Telefon 3478. Telegramadresse: Backus.
Averter i Nordens største Ugeblad, ALLERS FAMILIE-JOURNAL

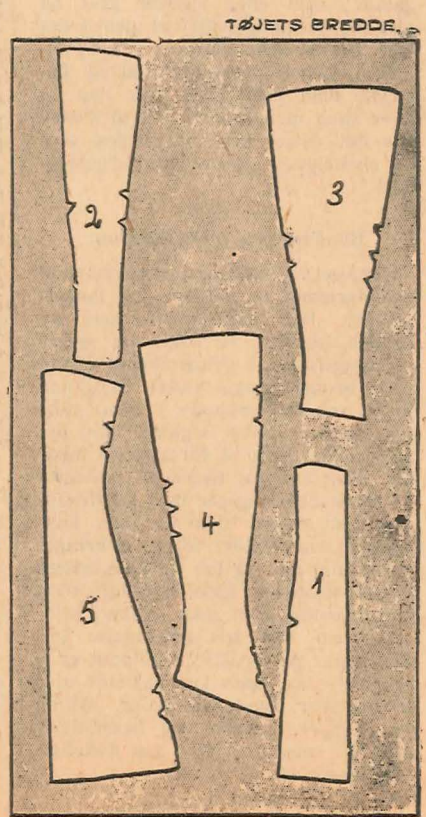
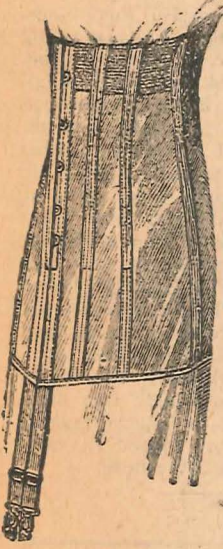
P. A. LARSEN'S VINE

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Korset i lang hoftefacon.

Av hvitt tykt linstof syes dette korset, og det er meget let at sy. Paa begge sider er der fem svaiede dele, hvorav de tre forreste forsynes med et bredt elastikaand. 2 cm. brede stofstriper paastikkes for at skjule sømmene. Neden til paa-syes strømpeholdere og baktill er der den sedvanlige snørelukning. — Der medgaar til st. 48 1 meter stof av 80 cm.s bredde. Mønsteret lægges langsmed det dobbelte stof.



Sykurv nr. 11
Navn
Adresse



32. bind Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 11

Den sterkeste.

Jeg skal fortælle et eventyr, det er merkelig og lærerikt, det passer for idag som igaar og det vil vist interessere læserne.
Det var ute paa kirkegaarden, solen var netop gaat ned og et let taakeslør bølget henover gravene. Det tok fastere former hist og her, og pludselig blev de tættre taakemasser til skikkelser, underlige, graagtige figurer, store og smaa om hverandre.
Den største var en kvinde, der holdt en rubinrød, glødende krone i haanden. Det var dødsfeen. Hun snakket til alle de bølgende taakefigurer, hun takket dem, fordi de hjalp hende med at tilintetgjøre menneskene og hun lovet den skinnende, rubinrøde krone til den av de forsamlende aander, som hadde vist størst evne til at befolke hendes rike — kirkegaarden.

Og de meldte sig med sine fordringer og fortalte i munden paa hverandre om alt hvad de hadde utrettet.

Kjærligheten forsikret, at den var en mester i at knuse hjerter, Sulten paastod, at den bragte kirkegaarden mange ofre, og Ærgrelse og Sorg sa, at de sent og tidlig gjorde sit bedste for at tilfredsstille dødens fe.

En haanlig latter møtte dem fra den store skyggehaer og den stanset først, da Nøden svævet frem og med levende farver skildret, hvorledes den hidset menneskene til fortvilelse og selvmord. „Spør rundt omkring,“ hvisket hun, „spør fjern og nær, hvor mange jeg har trykket pistolen i haanden, hvor mange jeg har rakt giften eller fristet til et raskt sprang i vandet. Ræk mig kronen, dødens fe, mig tilkommer den med rette.“ „Snak,“ lød en hul stemme og



Hurtige og moderne passagerskibe direkte til New York. Ved mundtlig eller skriftlig henvendelse til general-agent *Fr. Lie*, Prinsens gate 2 c, Christiania, faaes alle oplysninger gratis.

Grosserere og Købmænd
som vil forhandle vor nye
„Magnat“

Barbermaskine, Patent am., bedes forlange Tilbud.
The Magnat Safety Razor Co.
Aarhus, Danmark.



„Cobra“
Skocrème
1ste Klasses Kvalitet
faas i sort, brunt og
hvidt.
„Cobra“
faas i Skotaisforretn.
Storgaten 26,
Kristiania.

Jørgen J. Fjeldstad,

Den bedste Cigaret
er
Rose No 101.
20 Stk. 30 Øre.
Enestaaende fin Kvalitet.
Eneforh. **Hans Kjelaas**, Christiania.

ETABLERET 1752. Naar De tager en Pille, tag saa en

Brandreth's Pille

Ren vegetabilsk, Altid virksom.

Brandreth's Piller renser Blodet, Maven og Indvoldene og styrker Fordøjelsen. De ansører Leveren, fjerner daarlig Galde og fordærvede Afsondringer. De styrker, regulerer og renser hele Systemet.

Forstoppelse, Svimmelhed, Søvnighed, belagt Tunge, daarlig Aande, Hovedpine, Mavesmerter, slet og mangelfuld Fordøjelse, Leversyge, Culsot og enhver anden Upasselighed kommer fra urent Blod.

Sælges paa alle Apoteker.

Alcock Manufacturing Co., Birkenhead, England.

ETABLERET 1847.

ALCOCK'S PLASTRE

Universalmiddel mod Smerter.
Hvorsomhelst der er Smerter bør et Plaster anbringes.

Sports- og Dragtstofe — samt Boy, Reiseplæd og Uldtæpper — kjøpes billigst fra **Røkens Klædesfabrik, Kongensg. 27, Kristiania.**
NB. Ren uld og uldstrik tages i bytte til høieste dagspris. — Hentes. Telefon: 7756

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter Apoth. Wolffs Haarfarve. Blond, Brun, Sort, Ægte, Uskadelig Letvindt. Kr. 3.50 pr. Æske. Utenb. Porto 50 Ø. **Parfumeri Wolff, Christiania.**

Christiania Uldspinderi & Væveri
Postadr.: Christiania, Vareadr.: Lyngør, modtager Uld og Uldfiller til Riving, Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og Beredning. Prøver meddeles, Teier og Garn sælges. — Farvning alslags besørges.

Frigg HAVRE
Bruk kun nymalet havre.
„Frigg“ havre er datostemplet.

Alle bør nu fotografere, naar man faar gode billeder med apparatet til **5 kroner.** Forlang katalog. **H. Abel**, Christiania. Etabl. 1864. Fotografisk reproduktionsanstalt for amatørarb. og fotogr. brevkort.

Alfa-Laval er altid først. Bestem Dem nu straks! Har De set vor sidste model? Skriv efter katalog!

A S F. ANKER. Stenersgaten 1, Kristiania. Fjordgaten 34, Trondhjem.

Urmakere Fournitur og verk-tøi for urmakere. Billigst og bedst! Skriv efter katalog! **Aktieselskabet „JUDITH“** Christiania St. H. 3.

Høieste Provision
faar driftige agenter, som paa landsbygden besøker privatpersoner, ved at oplage ordre paa vore vakre Portræt-forstørrelser efter gamle fotografier, utført i olie, brunt og sort samt stort utvalg i rammer. Skriv efter vor illustrerede katalog og agentvilkaar, der sendes gratis og franco.

Maartmanns Atelier
Torvgaten 5 b. Kristiania.
Obs. Amatørarbeide utføres for reise-fotografier.

Nordisk Musikforretning A/s
Avd. 1
Pilestrædet 28, II etg., Christiania. Tlf. 16834.

Norges største specialforretning i trækspil.
Egte „HB“ Gera Trækspil
Billigste priser. Katalog sendes gratis.

Remington Institut
for Maskinskrivning & Stenografi. Undervisning hele Dagen. Undervisningsplan tilstilles. Remington Typewriter Company A/S. Krist.a. Telef. 15736 - 18862.

Gramofoner og plater. Norges største utvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes soide kjøpere.
Imerlund & Co. A/s
Kristiania, Torvgaten 18. Musik- & Fotohandel

en frygtelig utseende kvindeskikkelse trængte sig frem, „mig tilhører kronen, plads for mig, jeg er Pesten!“

„Med forlov, massedrapning ligger vist nærmest for mig,“ sa Krigen og skjøv hende tilside.

„Jeg viker ikke, for mig skjælver land og riker!“ skrek Pesten.

„Men for mig skjælver fremtiden, naar jeg meier landenes haabefulde ungdom ned i tusenvis,“ sa krigen.

Og dødens fe sænket haanden med kronen — hvilken av de to frygtelige aander vilde hun række den?

Pludselig kikket to glødende øine frem fra en krok ved kirkegaardsmuren og en styg, giftig, klukkende latter hørtes. En uformelig skikkelse veltet sig frem og skjøv de andre tilstede, idet den ropte:

„Dere skulde eie kronen, dere skulde bære prisen? Dere skulde være de som bragte kirkegaarden den største tribut? Jeg maa le av dere, daarer, som dere er! Mig tilkommer prisen, jeg bør ha kronen, jeg dræper i massevis langsomt, men sikkert! Unge og gamle betvinger jeg, fattige og rike! Mot nogen smeder jeg grove vaaben: brændevin, cognak, øl — mot andre bruker jeg finere dolke: champagne, portvin, sherry og hvad

det altsammen heter. Mit arsenal er fuldt! Mit rike vokser stadig! Langsomt, men sikkert! Jeg — —“

Men den uformelige skabning behøvde ikke at tale ut; med et smil rakte allerede dødens fe kronen henimot ham og sa:

„Hil dig, kong Alkohol, du dræper de fleste! Dig tilhører fordærvsens krone!“

Og alle taakeaander bøide sig for herskeren.

Hjemmet.

Naar træet „skaar sig“.

Det er en stor ærgrelse for de damer som beskjaeftiger sig med træbrænding eller andet arbeide i træ, at dette ikke saa sjelden „skaar sig“. Det ofte meget vanskelige arbeide kan bli aldeles spolt naar træplaten bøier sig eller slaar buler, eller hvad man vil kalde det. De vakreste gjenstande, bordplater, etagerer, hylder osv. kan derved miste sin værdi. Vil man gjengi platen dens oprindelige form, saa maa man gjøre træet vaatt, stille det ved den varme ovn, lægge det etterpaa med den bøiede side ned mot gulvet, og saa lægge strykejern eller stener paa det, for at tyngde det ned. Man maa dog ikke lægge for store tyngder paa av gangen, da man ellers let utsætter sig for at platen knækker. Hvis det ikke lykkes i første omgang at faa rettel platen, saa gjentar man forsøket, indtil træet har antat sin oprindelige form.

Et gammelt husraad mot vorter.

Husraad mot vorter har den egen-skap, at de gjerne lyder litt merkverdige, saa at man føler liten lyst til at prøve dem, fordi man sier sig selv at det lyder saa underlig, at der ikke kan være noget ved det. Og dog kan slike raad undertiden føre til overraskende gode resultater; naar de ikke gjør nogen skade kan det dog være værd at prøve dem.

Her følger et av de saakaldte „gode gamle“, som efter sigende skal ha vist sig virkningsfuldt; at prøve det kan ialfald ikke skade.

Man fjerner vorterne ved at bestryke dem med kridt hver dag og hver gang man kommer til at tænke paa det. Efter kort tids forløp skal de ubehagelige gjester være forsvundet!

Broderi paa møbelkretton.

Et meget underholdende, opfriskende haandarbeide er broderi paa møbelkretton. Det kan utføres selv av uøvede hænder, er billig og meget virkningsfuldt. I Frankrike er denne slags broderi meget yndet. Man har jo de vakreste mønstre i disse stoffer, og den givne tegning kan benyttes paa de mest forskjellige maater. Man kan for eksempel omkante de forskjellige figurer med guldraad, men kan oversy dele av dem med platom og kulørt silke, anbringe heksesting hist og her og frembringe hvilkensomhelst farveblending eller farvevirkning som man ønsker, likesom man kan faa anvendelse for alle rester av sylsilke, som man er i besiddelse av. Man kan anvende disse arbeider baade til puter, skamler, tepper, border og besætning; med litt smak kan man faa nydelige ting ut av det.

Mølhuller.

Naar der i portierer, paa møbelbetrækket, i gardinerne osv. findes smaa mølhuller, som man ikke kan stoppe, saa klæber man engelsk plaster under; det holder traadene sammen, de tyndslitte steder blir ikke til huller, og skaden er reparert.

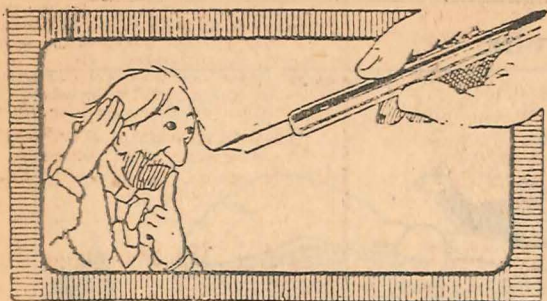
At gi penger igjen.

Ved større trængsel i forretningslokaler ved utsalg og lignende og ved billetkontorer etc. gaar der megen tid tapt ved pengevekslen, givne tilbake, ved mulig mangel paa smaapenger osv. Har man travelt kan slike opphold være meget ubehagelige, men man kan hjelpe sig selv og ekspeditøren meget ved, at man, naar man ikke kan vekse penger, dog at lægge et litet restbeløp til, for at bli færdig saa fort som mulig. Skal man for eksempel betale kr. 7.20 og bare har en tirkone, saa lægger man 20 øre til denne, og faar hurtig tre hele kroner tilbake osv.; det letter ekspeditionen og sparer mer tid end man skulde tro; dette lille regnestykke er snart opgjort, og baade sælger og kjøper vil være vel tilfreds med hverandre.

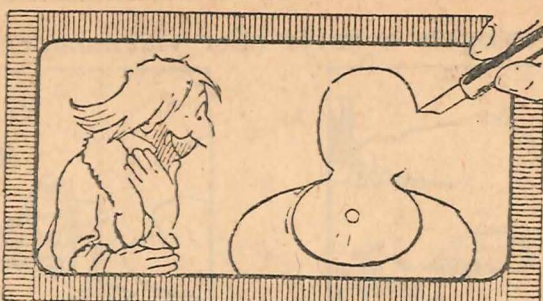
Bestillingsseddel
for
„Allers Fam.-Journal“s
sykurv.

Nb. Mønsteret sendes kun mot indsendelse av denne seddel og 5 øre i frimerker.

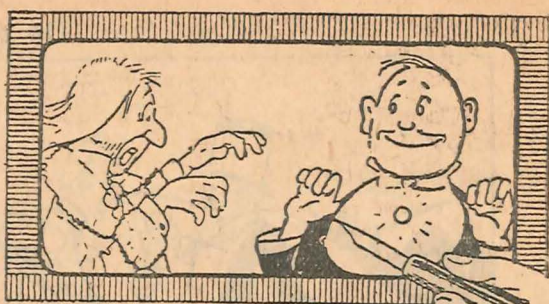
En fyldepens overraskelser.



Se, her er en gammel, fattig digter.



Og her synes hans lykke at være gjort, idet en stor østers aapner sig for ham og lar en straalende perle smile ham imøte.



Men da billedet er færdig, var det bare redaktøren, for at meddele ham, at hans manuskript var gaat i papirkurven.

Noter for dem som ellers ikke kan spille:
„Skjære, skjære havre,“ —

(Se veiledningen i nr. 1.)



Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned bak loket. Følg zigzagstreken med øinene, anslaa tangentene i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalle, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

A large grid-based puzzle for the song "Skjære, skjære havre". The grid consists of vertical columns and horizontal rows. Words and syllables are placed in the grid, and lines connect them to form a zigzag path. The words include: "de?", "Jeg", "fin-", "de", "skin!", "de", "in-", "gen!", "bin-", "ren", "skal", "al-", "ler-", "min", "sten", "skal", "hvem", "hav-", "skal", "af-", "tes", "kla-", "re", "ta'r", "sin", "ta'r", "Hver", "saa", "min", "jag", "faar", "saa", "dre", "i", "det", "ne", "maa-", "Hver", "saa", "min", "jag", "faar", "saa", "dre".

Tankesprog.

Rusen er ikke vinens fejl men drankerens.

Den som kjøper hvad han ikke bruker, vil snart komme til at bruke det som han ikke kan kjøpe.

At være stolt av sin viden er den største uvidenhet.

Den allerdeiligste „imorgen“ gir dig ikke „igaar“ igjen.

Den bedst lukkede dør er den som man lar staa aapen.

Saasnaart vi virkelig har noget at si hverandre saa tier vi.

Hvad vi har tænkt ut i det store, gaar tilsidst i opfyldelse i det smaa.

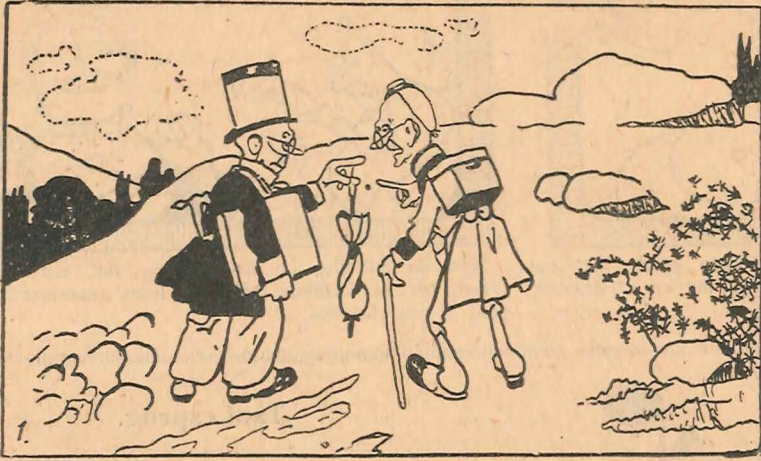
Vi graater over tapet av et os nærstaaende elsket væsen, idet vi mindes de øieblikke, hvor vi ikke har elsket det nok.

Smaa problemer.

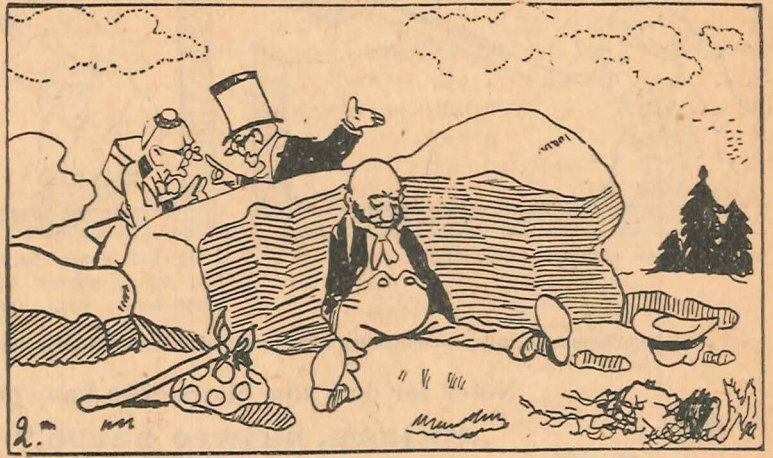
Vor opgave denne gang er fra den svundne tid, da det endnu blev betragtet som en ganske farlig sport at være fotballspiller, men derfor behøver den ikke at paaregne mindre interesse hos læserne. — En ivrig fotballspiller gjorde rede for, hvorledes det var gaat hans fotballspillende venner i den sidste sæson: Fire har faat beskadiget den venstre arm, fem den høire arm, to har ikke lidt nogen overlast paa den høire arm og tre ingen paa den venstre arm, saaledes lød hans beretning. Kan vore læsere av denne redegjørelse finde, hvad der er det mindste antal fotballspillende venner, den omtalte fotballspiller har hat? Det sier sig jo selv, at hans vennekrede ikke har behøvd at tælle 14, da f. eks. en eller flere av dem, som har faat høire arm beskadiget, ogsaa godt kan ha venstre arm ubeskadiget.



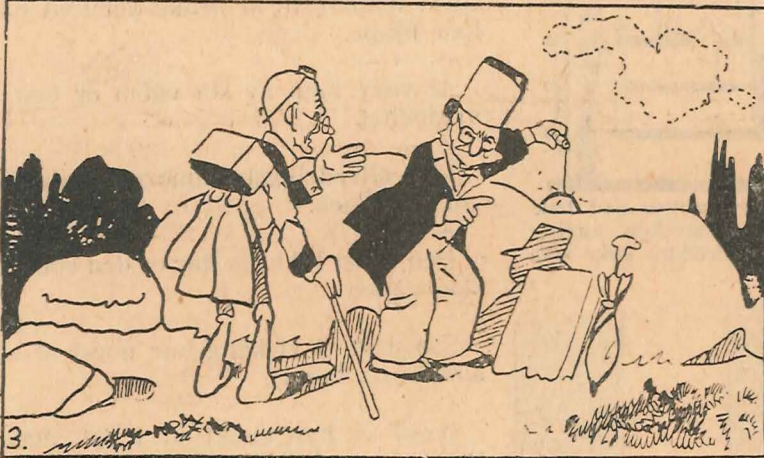
De to geologers eventyr eller videnskapens ofre.



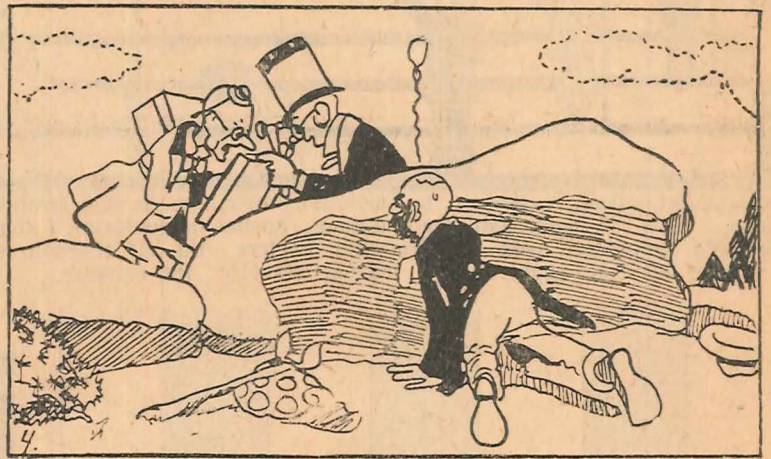
1. „Nu, kjære hr. kollega, vi er paa fjeldets top, og De vil ei fortryde, De fulgte med herop. Av erts og av metaller er alle vegne nok, la os en gang forsøke med denne klippeblok!



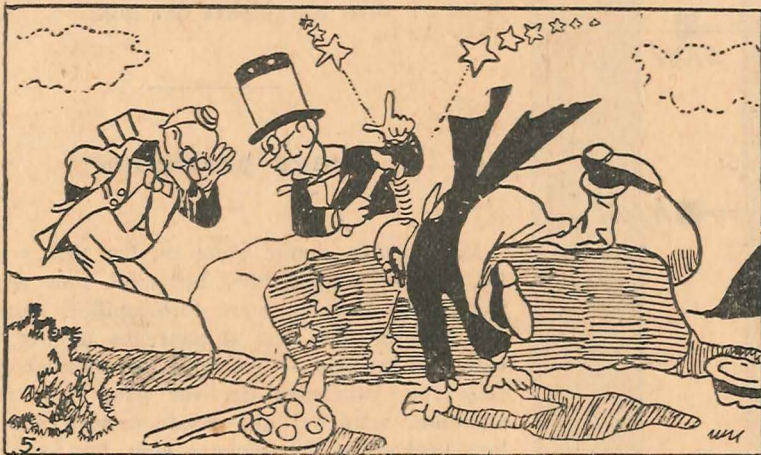
2. Vil De nu se, min kjære, den kulerunde sten, hvor den er glat og skinner, den er et fænomen! Den vil vi kemisk prøve, den er av erts vist fuld det ligner nærmest kobber, hvis ikke det er guld.



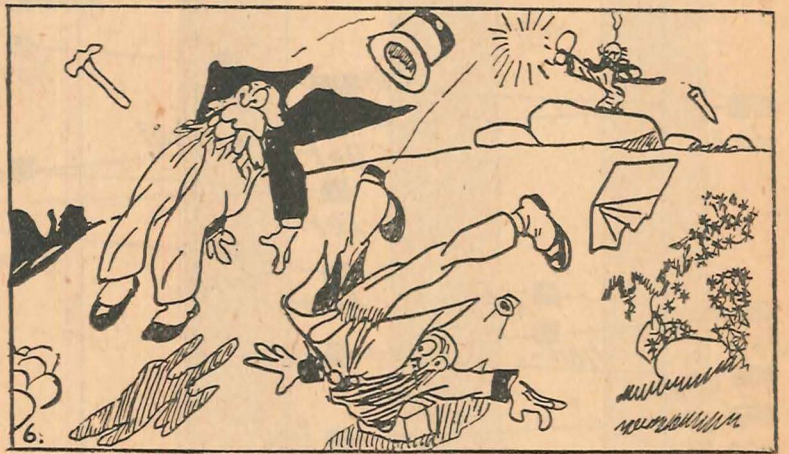
3. Ja, kjære hr. kollega, hvad var geologi, hvis nu vi ikke ogsaa forstod os paa kemi? Det gjælder om at være med alle formler kjendt, naar man skal foretage et slikt eksperiment.



4. De ser det reagerer, da gaar det som det skal, ja, det maa sikkert være et sjelden fint metal! Kanske det er platina, det vil sig vise nu, et kraftig slag med hamren, saa springer den itu



5. Den sten er av de haarde, det høres paa dens klang. De saa jo nok, at gnister til alle sider sprang? Det var dog høist merkværdig! Igjen jeg prøve vil, og denne gang det gjælder at slaa litt bedre til!



6. „Saa skulde da! — Kan ikke man ligge her i fred og nyde i det frie naturens herlighet! Jeg skal, min tro, jer lære, det skal I faa betalt! At bruke mig til ambolt, det er dog litt for galt!”

Tre ringer for 25 øre.



„Værs'go', mine damer og herrer tre ringer for 25 øre; det, som ringen falder paa, har De lov at ta med hjem. Værs'go', mine damer og herrer. Og vil De spaas, saa henvend Dem til papegoien her ved siden av, den sier udelukkende den rene sandhet. Det paastaas at Napoleon i sin tid raadspurte den, men han misforstod den, fordi han var franskmænd, ellers var han aldrig kommet til St. Helena. Værs'go', mine damer og herrer, tre ringer for 25 øre. Det var rigtig, unge herre, den som ikke prøver lykken faar aldrig gevinst!”



„Vil den ældre herre derborte ikke ogsaa forsøke lykken? Fine gevinster, hr. statsraad. Gevinst hver gang, avhænger bare av Dem selv. Der er statistik for, at nærsynte har særlig held, Deres velbaarenhet. Videnskapen har endnu ikke konstatert hvori det ligger, men det har nok sin spesielle grund. Hamlet, hvis nærsynthet det tilskrives at han saa sin fars aand, skal ha været en stadig vinder ved dette spil. Værs'go' hr. statsraad, ta bare omhyggelig sigte. Udelukkende egne sølv- og guldgenstande!”



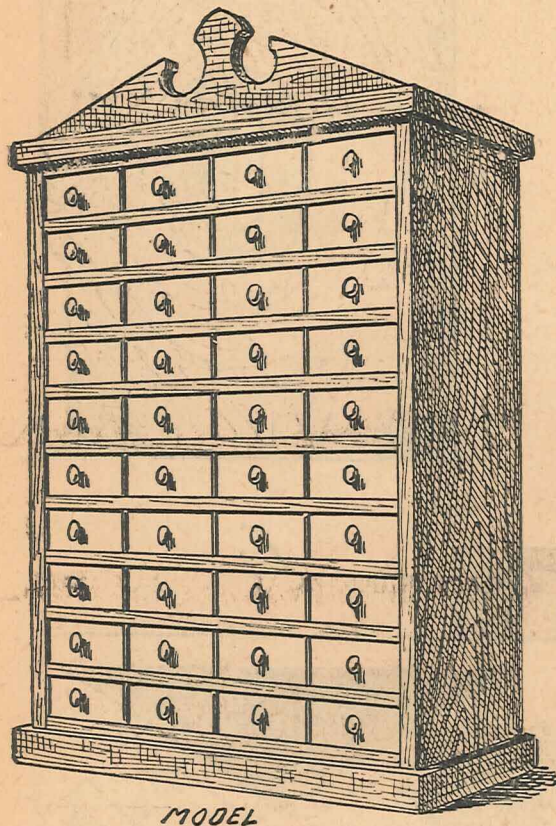
Den ældre herre lot sig friste. Ors det var de „egte“ guld- og sølvgenstande, som fristet, eller det var utroperens veltalenhet fortæller historien ikke noget om. Han veiet ringene i haanden, pudset brillerne, betalte sine 25 øre og belavet sig paa at kaste. Utroperen paastod, at han i hele sin holdning, blikkets sikkerhet, armens styrke, det energiske drag om munnen etc., etc levende mindet ham om Wilhelm Tell. Den ældre herre følte sig smigret, tok sig sammen og lot de tre ringer flyve avsted.



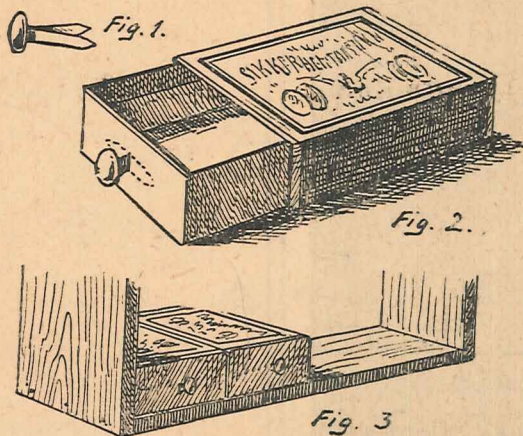
Men nu vilde heldet eller uheldet, hvad man nu vil, hverken værre eller bedre, end at alle tre ringer dalte ned om halsen paa den blidelig slumrende papegoie. Den gav et forskrækket brøl, slik som bare en papegoie kan brøle, for op, basket vildt med vingerne, rev ringene av sig og styrtet sig over den forfærdede, ældre gentleman. Ring efter ring smekket den med energisk kraft nedover dennes ulykkelige hode, saa ørerne holdt paa at ryke av, og næsen i klemme. Utroperen paastod, at scenen mindet ham om Filip den Andens kroning, bare i forsterket utførelse.

Et „skuffedarium“.

Til alle de utrolig mange forskjellige smaa-ting, saasom knappenaaler, sikkerhetsnaaler, synaaler, knapper, hegter, maljer, spender osv., osv., som mor har i sin forvaring, og som stadig brukes og helst skulde være ved haandene i dagens løp, vilde et litet „skuffedarium“ av fyrstikæsker være ganske praktisk. Det kan staa eller hænges op i vin-



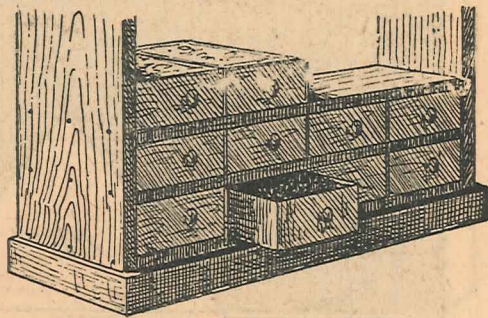
duet, hvor mor har sin syplads f. eks., og med en liten lap, hvorpaa staar skrevet hvad hver skuf indeholder, vil dette lille „skuffedarium“ spare megen tid og megen ærgreise.



Det kan lages, som det ses paa tegningen, av pene, hele fyrstikæsker og noget cigarkassetræ. Med en kniv ridses paatvers av aarene i træet, altsaa lodret, i den ene ende av æskerne et litet rids, og heri sættes en av disse smaa, saakaldte „paper-binders“, som figur 1 viser, og som kjøpes meget billig hos papirhandleren eller isen-

kræmmeren. Fig. 2 viser denne „knop“ sat i æsken.

... cigarkassetræ skjæres saa flere stykker til av længde som — efter vor tegning — fire fyrstikæskers bredde, og træets bredde er som æskernes længde. Til sidestykker brukes træ av samme bredde og av længde som saa mange fyrstikæsker man vil na i høiden, plus tykkelsen av træet mellem æskerne. Med god lim og nogen smaastifter samles hele „skuffedariet“, en bakklædning limes paa av pap, likesom figur 5; det lille topstykke vil pynte meget.



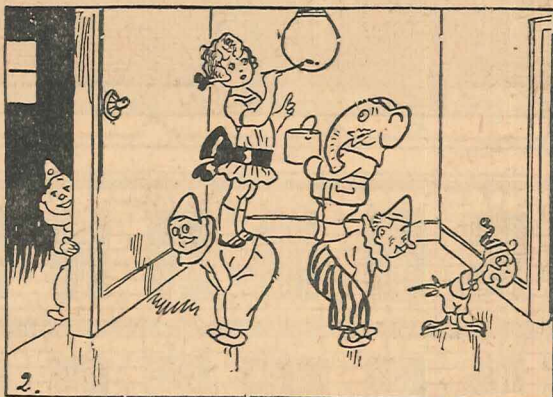
Naar vort lille „skuffedarium“ er bygget færdig, kan det beklædes med pent „træpapir“ for eksempel og strykes over med politur, eller det kan males i forskjellige farver.



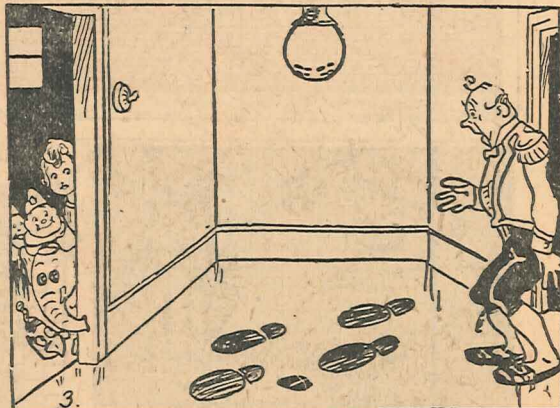
Hvorledes Marie og hendes brødre allikevel fik eplerne.



1. „Ha, ha, ha!“ lo kammertjeneren, da han saa Marie og hendes brødre forsøke at aapne porten ind til frugthaven. „Jeg fik nok lukket porten i rette øieblik. De skal ikke faa epler idag!“ sa han triumferende. „Vi maa ha fat i nøkkelen!“ sa Marie til guttene. Og saa la hun sit lille hode ibløt.



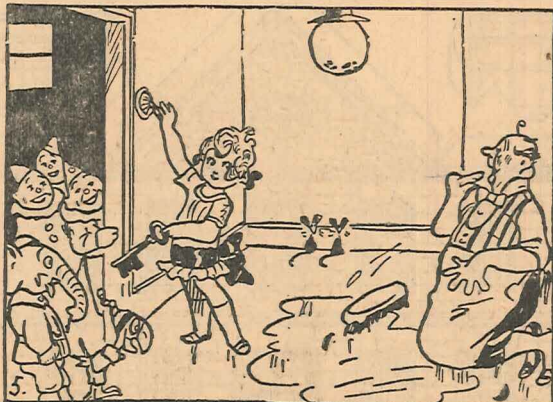
2. Meget hurtigt fandt hun paa „noget“. Og det var endda noget rigtig godt. Med en bøtte farve malte hun nogen mystiske tegn paa lampekuppelen ute i entréen. Det var fotspor en miniature. Se saa, nu er du med i hemmeligheten, kjære læser. „Pas paa, nu er han der!“ ropte gutten, som stod paa vakt.



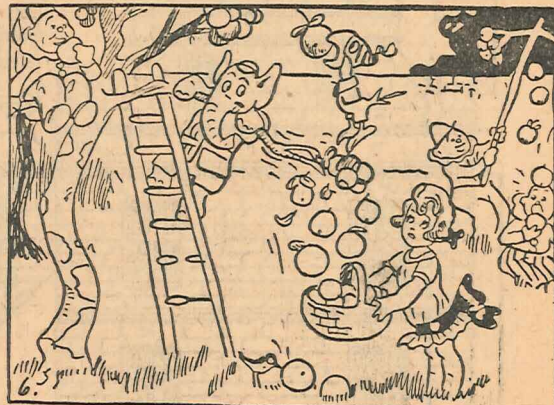
3. I næste øieblik kom kammertjeneren. „Aa, du forbarmede!“ stønnet han, „hvad ialverden er det dog for nogen fotspor der? Nu skal jeg til at skure igjen, og jeg, som trodde jeg var færdig for idag. Hvor ærgerlig!“ Og avsted trasket han for at hente skurebørste og bøtte.



4. Naa, mellem os sagt, saa var der jo slet ikke nogen fotspor paa gulvet. Det var naturligvis bare skyggen av dem som Marie — den skoier — hadde malt paa lampekuppelen, og som det elektriske lys i forstørret maalestok gjengav paa gulvet. Naa, kammertjeneren skrubbet og skrubbet, men flekkene blev sitende.



5. Saa kom Marie — likesom tilfældig — forbi. „Hvis du vil gi mig nøkkelen til frugthaven,“ sa hun, „saa skal jeg faa flekkene bort med det samme.“ Kammertjeneren saa skeptisk ut, men gav hende allikevel nøkkelen; han var kjed av at skrubbe. Marie slukket det elektriske lys — og ganske rigtig, flekkene forsvandt som ved et trylleslag.



6. Marie og guttene for avsted til frugthaven, og de delikaterte sig voldsomt; men inde paa sit værelse sat den narrede kammertjener ærgerlig i hu. At en slik liten dame skulde kunne narre en slik lur mand som ham!

